

GESZNER²
IDYLLIUMI

Fordította

KAZINCZY FERENTZ.

KASSÁN,
FÜSKÚTI LANDERER MIHÁLY²
KÖLTSÉGÉVEL ÉS BETŪIVEL,

1788.

B. RÁDAY GEDEON

Ú R H O Z.

Midőn én ezeknek a' Páfztori-énekeknek által-fordítgatásfokhoz fogtam, éppen nem volt szándékom, hogy idővel őket ki-ereffzem kezem közzül; sőt még az sem, hogy végig mennyek rajtok. Távól minden köz-nyelvre-keles' óhajtásától, — mert ez a' nyugbatatlan indúlat nem férkezhetik egy ifjú Árcás' szívéhez, — egyedül önnön mulattságom 's eröm próbálgatása volt ösztöne 's tzelja törekedésimnek. El-vesztvén szépségeinek érzésé által minden remény-ségemet, hogy valaha ebben a' nemé-

benn a' Poésisnek szereztsés lépéit tehetek, meg-elégedtem azzal, hogy ezt bizonyos értelemben nevezhetem magaménak. Így ~~előt~~ jó ideig csak gyönyörködtetésemre el-kezdett munkám, midön — egy részről ugyan a' Báróczy ditső példája, — de más részről annak a' nagy feregnek dühöségén támadott bosszankodásom, a' melly meg-részegült Bacchánok módjára vette-körül a' Magyar Helicont, fel-ébrefztette bennem azt a' kívánságot, hogy eddig való mulattságomat haszonra is fordítsam. Serényebb szorgalommal fogtam ekkor kedves éneketskéim' magyarázatjokhoz, 's nem hagytam semmit próbálatlanúl, a' mivel gondoltam, hogy for-

ditáíomat az eredetihez hasonlóbbá te-
hetem, 's annak újabb tökéletességet,
tsínofságot, correctiot adhatok; nem
kéméllettem femni munkát, femni fá-
radozáít; 's az a' reménység, hogy vég-
tére tsak-ugyan motskok néikül látha-
tom-meg fordítáíomat, el-félejtette vélem
únalmát fáradozáíimnak. — — TE
ítéld-meg, mennyire értem-el végemet:
énnékem mind egyy, mind más esetre
meg-nyúgtatáíomra fog valni, hogy egéíí
erövel igyekeztem meg-haladni magamat.

Szerentsés ízületéíem, mellyet a'
kedvezö Végezés a' leg-tisztább Magyar
Ég alatt ejtett, 's a' Bucoliastáíkkal va-
ló alkalmas esmerettséíem külömbféle
bukdosáíoktól menthettek ugyan meg:

de kevesebbé kellene esmérnem Nyelvünknek kézületlenségét, kevesebbé Originalomnak utól-érhetetlen szépségeit, ha gyarlóságom ezen igyekezetemet a' tökéletefek közzé számílná. Sőt inkább gyakori el-akadám tanítottak-meg, milyen nehéz Nyelvünknek a' Nyugotiakkal való atyafiságtalansága's kézületlensége miatt némely részében a' Poésisnek fzerentsés hív fordítást nyújtani. Pedig ebhenn az Eposzban, midön Nyelvünket tsinosgatni's gazdagítani még ekkoráig is tsak kezdjük, leg-inkább ezenn kellene igyekeznünk. — — Ha ugyan le-tévé a' szolgálai nyugöt, magunknak crefztve irunk, bátorkodom állítani, hogy nál-

lunk izebben senki sem ír; leg-alább
akkor nem írt, midőn Nyelvek készü-
ni kezdett. GRÓF TELEKY, PROFES.
SZABÓ, RAJNIS, BESSENYEY GYÖRGY,
és, a' kiket leg-elöl kellett volna emlí-
tenem, ZRINYI és GYÖNGYÖSI Atyá-
ink — példái lehetnek némely fogyat-
kozás mellett is, milyen édefséggel,
milyen veőfen, milyen pompás mēl-
tósággal ír a' Magyar ha nem majmol,
akár versbe' kívánnjuk, akár prózába'.
Hányat lehetne még itt ditsekedve em-
lítenem? ha TĒ tsinos verseidet,
B. ORCZY a' Fő-Ispányi székekben tar-
tott beszédit, BARCSAY és főkán egye-
bek kedvességgel telyes írásokat még él-
tekbenn tennék tiszteletül másoknak elibe.

A' Fordításokkal éppen ellenkező-
képpen van a' dolog. Minden forbann
el-akad a' Fordító, 's kétszégeskedik
benne, ha az Idiotismust áldozza é fel
az Energiának, vagy az Energiát az
Idiotismusnak? Sokára el-únnya a' kö-
röm-rágást, 's kéffel nyúl a' tsumó-fej-
céshez. Innen van, hogy a' fordítás
vagy víz-ízü, 's el veszti eredeti tüzét;
vagy erőltetett, homályos és ízetlen.
Az eredeti tisztaság érthetetlen tseve-
gésé, a' præcisio hosszas hideg peri-
phrasissá, változik-el; új faragású szók
és szóllások sértegetik a' fület; 's a'
jobbakonn is idegen íz esmerzik.

Énnékem úgy látszik, hogy ezek
a' fogyatkozásai, 's nevezetesen az ért-

hetetlensége fok fordításainknak gyakor-
ta az idegen szónak szükségtelen 's
nagyobb részént káros ki - kerüléséből
származik. Erölködve akarunk mindent
Magyar szóval ki - tenni, 's el - felej-
tyük meg-fontolni, ha ezen új el - ne-
vezés által nem veszt é az értelem, az
energia, az idiotismus? -- Én itt fü-
lemet 's a' külső Nemzetek' példát vá-
lasztottam Vezérimnek. Széltében élek
mind addig az idegen szókkal, 'a' hol
ki nem kerülhetem, míg helyettek ugyan
azon értelmű Magyar eredetű 's hang-
zásút nem találok. Arra úgy fe tart-
hatunk számot, hogy a' Scythiából
ki-hozottak között, azokat, mellyek-
kel üstökös Atyáink nem éltek, ki-

feperhefsük: valamint hogy más részről attól nem tarthatunk, hogy ezen kortsofságnak szemünkre hányásával a' legkevélyebb Nemzet is meg-fégyenyíthesfen. Elégedjünk - meg inkább azzal a' ditsöfséggel, igazak lévén mind magunk, mind más eránt, hogy Nyelvünk Anya-nyelv, pompás, méltóságos, velös, hajló, és, a' modulatioira nézve, maga az az élök között, a' melly az Olaffzal vetekedhetik.

Ennyi tökéletesség mellett mennyire lehetne vinni Nyelvünket, ha az Iitenek köztünk is teremtenének egy Voltairet? egy Marmontelt? -- Megfziünnének panaszink, nem n. ndom a' Nyelv' szük vólta ellen, mert az ha-

mis vád, -- hanem egyéb fogyatko-
zások között fél-réfnyi hosszágú sza-
vaink ellen, mellyből gyakorta szeny-
vedhetetlen monotonia ered. Sziut'
olyan édes lágyságú éneketskéket éne-
kelnénk mint Chaulieu, vagy Petrar-
cha; szint olyan kedvesen folynának
meséink mint a' Gellerté, vagy Fon-
tainé; Henriadot, Orlandót, el-vesztett
Paraditsomot mutathatnánk mi is; -- 's
ha a' Grátziák Magyarúl szólhattak
vólna, Musáron nem Wielandnak kö-
szönné lételet.

De hová — hová szenderít el hí-
zelkedő álmodozásom? Nem fogom én
soha látni bé-telleyesfedésed! — — —
Ah! messze — igen messze estünk attól

a' fényességétől a' ditsőségnek, melly-
nek arany hajnalát kevéffel ez előtt
már viradni láttuk, — — — —

— — — — —
— — — — —
— — — — —

— — — De a' fopánkodásnak nin-
tsen femni hazna. Töröljük - meg el-
ázott szemeinket, gyűljünk - öszve a'
Músák' oltáránál, esküdjünk egygyüvé,
's Isteni eredetünkbe bizakodván, egész
szabadsággal haladjunk elébb azonn az
úton, a' mellyről se tsalogatás, se
szidalom nem tántoríthat-el. — — Al-
só - Regmetzenn, Abaújba', Augustus-
nak 27dikénn, 1785.

K.

IDYLLIUMOK.

HÁROM KÖNYVBENN.

BÉ VEZETÉS.

Ezek az Idylliumok eggyénéhárty kedvemre el-töltött óráimnak gyümöltsei : mert képzelődésünk 's el-tsendefedett elménk nem tehetnek kellemetesebb és meg-nyúgottabb állapotba bennünket, mint midön mostani rendtartásink közül ki-ragadván, az arany-idő' lakofai közzé helyheztetnek. A' tsendes nyúgodalom' 's fel nem

háborodott boldogság' képe minden nemes szívvel kedvelteti magát; 's annál inkább tetszenek nekünk azok a' Scenák, mellyeket a' Poéta a' még meg nem romlott Természetből merít, mivel elfolytt boldog óráinkhoz hasonlítni látszanak. — Én gyakran kifejtem magamat a' Város' szövevényei között, 's magános vidékeket keresek. Ott vonnyale elmémről a' Természet' szépsége mind azt a' tsömört, azokat a' visszás ízléseket, mellyek a' Város' kerítésén belül gyötrötték. Elragadtatva gyönyörködésemben boldog vagyok olyankor mint az arany-idő' Pásztor, 's gazdagabb mint egy Király.

Az Eccloga is ezekben a' kies vidékekben veri sátorát; Érdemes lakofokat szállít belé, 's scenáit bódog emberek' életéből hordja - öszve elinkbe, miképpen viselik erköltsöknek, indulatjoknak 's életek' módjának természeti egygyűségével, mind bódog, mind bódogtalan állapotjokban, magokat. Menttek ők minden mostani erőltetett kötelefségektől; menttek attól a' szükségtől, melyet egyedül a' Természettől való szerentsétlen el-távozás hozott - bé közinkbe. Ők bódogságokat meg nem vesztegetett szívvel és elszántsággal fogadják egyenesen ennek a' jól-tévő Anyának kezéből, 's olyan vidéken laknak, hol ez kevés segedelmet vár fiaitól, hogy ártatlan

* *

szükségeiről tégyen, 's nekik könnyebbséget nyújthasson. — Röviden, az Eccloga olyan aranyidőt terjeszt elinkbe, a' millyet előttünk a' Patriárkák' historiája fele; 's úgy tetszik, hogy az az együgyüség a' rend-tartásnak és élet-nemének, mellyet Homérusbann olvasunk, még a' vérengző időkben is, annak maradvánnya volt. Ez a' neme tehát a' Poéfisnek sokat fog véle nyerni, ha scenái a' régi idökre tétetnek-vissza; úgy inkább látszanak hihetöknek, mert különben arra az időre mellyet élünk, nem fognak illeni; hol a' Földmivelő rabhoz illő meg-alázódással 's veréjtékesen nyújtja Fejedelmének és a' Városoknak mezeje' gazdagságát; és a' hol ötöt

az el-nyomás és szükség el-fajulttá,
ravaffzá 's gonoffzá tünálta. Ezzel
nem mondom, hogy a' ki magát
Páfztori-énekek' írására veti, köz-
tök különös szépségeket nem szed-
het munkájába, ha a' mezei lako-
fok' életek' módját 's szokásokat
veszi vizsgálóul: de tartózkodva
válogassa-meg azt, a' mit öfzve-
szedni akar, 's durvaságát úgy ve-
gye-el, hogy az által formájából
ki ne faragja.

Én eleitől fogva Theocrítust
tartottam leg-méltóbbnak ezenn
versek' nemében a' követésre. Az
erköltsök' és indulatok' eggyügyü-
sége igazábban sehol fintsen talál-
va, 's a' Mezeiség, és a' mester-
séget nem esmerő Természet. Tö-
kéletesen 's leg-kissebb részeibenn

is esmerte ő ezt, 's az ő Idylliumban nem csak rósát, nem csak liliumot találunk. Festegetései nem olyan képzelődésből származnak, melly inkábbára a' vizsgáláshoz nem szokott szem előtt is esmértes környül-állásokat szereti egymásra tetézni; hanem mind a' Természet szerént vagynak festve, 's tellyesek a' leg-kedvesebb együgyűséggel. Pásztorinak a' természeti ártatlansággal egyvelített nyájas szóllásnak módját adta szájokba; *) az ő érzések a' még ép szívből ered, 's minden ékeisége a' Poésisnek foglalatofságokból 's az erőltetést nem esmérő Természetből van véve. Távól van az

el-

*) Ezt a' Frantziák Naivetének hívják. Példája lehet ennek a' Dámon és Phyllis nevet viselő Idyllium.

elmének epigrammai játékától 's az iskolás rendbe-fzedéftől. Meg-tudta adni az éneknek azt a' tetfzö pongyolaságot, mellynek a' gyermekkori Poéfis' munkáibann kellett mosolygani; és azt a' nyájas színét az árcatlanságnak, mellyet a' még meg nem romlott szív szól, midön együgyü indúlatja a' Természet' kedves képeivel meg-rakodott Phantaziát hevíti. Az ugyan igaz, hogy a' még akkorában együgyübb erköltsek, és az a' tekintet, mellyel a' földművelés betsültetett, ezt a' nehéz mesterséget néki könnyebbé tette. A' ki-nyirbáltt, ki-piperézett elmésség még nem kapott ujsági-kedvességre. A' Páfztorok érzették a' Szépet, 's nem üztek elme-játékot véle.

Nékem úgy látszik, hogy a' Theocritus elsőségét a' maga nemében az bizonyítja, hogy ő kevésnek van innye szerént. Azoknak ő nem tetszhet, a' kik a' Természet' mindenféle szépségeit — még kisebb részekben is — nem érzik; azoknak, a' kiknek érzékek el-vetemedett, 's tévelygő útra jutott; 's a' kik izetlen galanteriába' találják gyönyörködéseket. Ezeknek nem fognak a' Theocritus Pásztori tetszeni; nekik olyanok tetszenek, a' kik olyan ékefen, olyan tziarán szólhatnak, mint egy elmés Poéta, és a' kik szívek' érzésekből ravasz mesterséget tudnak csinálni. Nem tudom, ha az újabbak a' Természettel és az ártatlanság' érzésivel mélyebb

esmérettséget vetni fajnállottak é?
vagy talám kedveskedni akartak
el-fajúltt rendtartásinknak 's erköl-
tseinknek, abból a' végből, hogy
az által közönséges kéz-tsattog-
tatást nyerheffenek, hogy Theo-
critustól ennyire el-távoztak. —
Én finór-mértékemet ebbenn a'
Remekbenn kerestem, 's jeléül
leííz előttem, hogy nyomdokait
szerentséfen törtem, ha ezeknek
tetézteni nem fogok. Tudom ugyan,
hogy eggynehány képek és szól-
láfok Theocritusbann, ennyire el-
változott erköltseink mellett, pa-
rafztoknak és durváknak látszanak:
az illyeket ki kerülni igyekeztem.
De itt nem értem azokat, a' mel-
lyeket eggy Frantzia fordító Vir-
giliusbann nem szenyvedhetett; a'

mellyeket én értek, azokat Virgilius, a' követője Theocritusnak, már el-hagyta.

G.

IDYLLIUMOK.

I. KÖNYV.

DAPHNÉHEZ.

Nem a' vérrel bé - fetskendezett bát
tor Bajnokot, nem az Ütközet' puz-
ta helyét éneklí a' víg Músa: re-
begve szalad ő, mezei könnyü sípjá-
val, a' fegyver - tsattogás elöl.

A' tiszta patakok' lassú tsergede-
zéfe, és a' szent erdők' füsogó homálya
által tsalogattatván, a' sáfos partonn
tévelyeg, vagy a' virágokonn jár a'
magas fák' zöld bóltjábann, vagy a'
puha pázsitonn hever, 's énekeket ké-

A

szít, a' te, egyedül tsak a' te számodra, szép Daphne! Mert a' te szelid és ártatlan elméd olyan kellemetes, olyan tisztá, mint a' tavasz' leg-szebb reggele. Eleven tréfa és vidám mofolygás repdes szüntelen azokonn a' kis ajakokonn, azonn a' piros ortzánn, és édes öröm szöll szép szemedből. Söt miolta Barátodnak hívsz, édes Daphném, azolta előre tisztáknak látom óráimat, 's minden napom öröme víad-fel!

Ó ha tenéked azok a' vig énekek tettzenének, mellyeket Músám a' Pásztoroktól tanul. Gyakran meg-lopja ő a' sűrű bokrok közt a' fák' Nympháit és a' ketske-lábú erdei Istent, és hajlékokban a' sáffal koronázott Nymphákat; néha mohos kunyhókba mégyen, mellyek körül Gazdája híves árnyékokat ültet, 's történeteket hordelő a' nemes tselekedeteokről, a' virtus-

ról, és a' mindég víg ártatlanságról. Gyakran ötet is meg-lefi a' Szerelem' itene az egybe-nőtt bokrok' zöld ernyőibenn; vagy a' fűzek közt a' kis patakok mellett. Ott hallgatja énekeit, 's kofzorát teszen repdeső hajára, mi-kor a' szerelemről énekel, és a' víg nyájaskodásról.

Ez, Daphne, ez légyen jutalma énekimnek; az legyék minden dítsérem, hogy, melletted ülén, javallva mosolyogjanak édesen nevető szemeid reám. Azt, a' ki nints illy bóldog mint én, Unokáink' késő dítséreti gyú-laszták énekre. Hintsenek, nem irigy-lem, virágot sírjára, 's ülteffenek friss árnyéket el-fenyvedtt hánva' felibe.

MILON.

Te, a' ki kedvesebb vagy; mint a' harmatozó Reggel, be szép a' te fekete nagy szemed! be szépen nyílik - el barna haj - fürtöd virágos koszorúd alatt, 's milyen vígan repdes a' pajkoskodó Zephyrusokkal! Gyönyörű az, midőn piros szátskád mofolygásra nyillik; még gyönyörűbb, midőn énekre nyillik! Ki - hallgattalak, Chloe, ah! ki - hallgattalak, a' hogy a' minap reggel a' két tser - fa alatt a' kút mellett énekeltél; bosszankodva hogy a' madarak tsevegtek, bosszankodva hogy a' patak zuhogott, hallgattalak ott ki! Én még tsak tizenkilentz aratást láttam, 's a' képem szép és barna. Sokszor hagyják abba' a' Pásztorok az éneklést, mikor az én Sípom zendül - meg a' mezőn, 's reám

figyelmeznek; a' te szavadhoz pedig
 egy síp se fog jobban illeni, mint az
 enyím. Szép Chloe, szerefs engemet!
 Nézd milyen szép lakás esik azon a'
 dombon köziklámbann; nézd a' fel-
 futó repkény milyen szép zöld hálót
 font rajta, 's milyen árnyéket vét te-
 tejére az a' tövisk-bokor. Hajlékom
 alkalmas, 's falai gyenge bárány-bör-
 rel vagynak bé-vonva; a' szája elibe
 lopó-tököt ültettem, magasra fut az
 majd fel, 's alkonyodó fedéllé lefz.
 Nézd, milyen szépen omlik a' forrás
 tajtékozva szikláimról, 's keskeny ár-
 kából ki-tsapván, milyen tisztán foly-
 le a' magas fü 's virágok közt! A'
 halom' alljábann kis tengerré gyűjti
 vizét a' gyékény és füzek közzé.
 Gyakran tántzolnak ott a' Nymphák
 sípom után a' Hóld' tsendes világábann,
 azalatt míg a' szökdétselő Fäunufok

crotalumokkal *) tsergetnek. Nézd, amott a' dombon mitsoda bóltozatot formál a' mogyoró-bokor; nézd, a' kökény mint lepte-meg kunyhóm' tájékát, 's mint nyúlik-el körülötte; a' galagonya mint kérkedik veres terméssel; 's szőlő-vesszővel befutott alma-fáim miltyen rakottan terjesztik ki ágokat. O Chloe, ez mind enyim! Ki kívánna többet? ah, de ha nem szerettz, sűrű köd borítja-el szép tájékomat. Ah Chloe, szerefs engem! Ide ülünk-le majd a' puha gyepre, míg a' ketskék a' fima sziklikonn ugrádoznak, 's juhaim és teheneim a' buja fűbenn legelnek; majd ki-néziünk túl a' szélefen el-terjedt síkságon a' tsillámló tengerre, hol a' Tritonok
úsz-

- A' Crotalum meg-hasított nád zörgettyű volt, 's az éneklés közben azzal veretett a' Tempo.

úfznak, 's Phoebus szekereből ki - száll,
's rá kezdjük az éneket, hogy a' mez-
sze - lévő sziklák is meg - rendülnek
belé, 's a' Nymphák és kejske - lábú
erdei Istenek meg - állanak, 's reánk fi-
gyelmeznek.

Igy énekle Mílon, a' köziklánn
lakó Páfztor ; Chloe pedig a' bokor
mellől leste - ki. Mílon, te köziklánn
lakó Páfztor, (így szólla ki - jövén
a' tseréből, 's meg - fogta a' kezét,)
inkább szeretlek, mint a' juh a' zanó-
tot ; inkább mint a' madár az éneket.
Vezefs engem' a' kunyhódba : édefebb
tsókod a' méznél, nem fufog szebben
a' patak.

ÍDÁS, MYCON.

I D Á S.

Hozott Isten, Mycon, kedves Éneklő! ha meg-látlak repdes örömébe' szívem. Miólta a' kút mellett a' tavaszról énekeltél, azóta még nem láttalak.

M Y C O N.

Hozott Isten téged' is, Idás, kedves Sípos! keressünk híves helyet, 's düljünk - le az árnyékba'.

I D Á S.

Mennyünk - fel erre a' dombra, hol a' Palémon magas tölgy - fája áll. Nagy helyet foglal az el árnyékával, 's mindig lengedeznek alatta a' szellők. Mázskáljának addig ketskéim a' meredek közfirtokom, 's koppaszák a' tserét. Nézd, mint nyújtja - ki boglyas ágait

az a' nagy tölgy, 's mint hint híves árnyéket. Heveredjünk - le ide a' vad-rófa mellé, hadd játtzodozzanak hajainkkal a' tsendes fzellök. - - Mycon, én ezt szent helynek tartom. Ó Palémon, szent emlékeztető jel lefz ez a' tölgy a' te jószágodnak! Palémonnak a' nyája kitsiny vólt; fok juhót áldozott belöle Pánnak. Ó Pán, így könyörge, szaporítsad számát kevés juhainnak, úgy szegény szomfzédomat is részeltethetem benne! Meg-hallgatta Pán az ö könyörgését, 's nyája esztendő alatt felényivel szaporodott-meg, Palémon nyájának egéiz felét szegény szomfzédjának adta. Akkor ezenn a' dombonn áldozott Pánnak, 's ezt a' tölgyet ültette. Ó Pán, így szólla, szent légyen ez a' nap előttem, melyenn kívánságom bé-tellyefedett. Áld-meg ezt a' tölgyet, melyet ültetek, légyen ez szent jel előttem; minden

elztendöbenn árnyéka alatt fogok néked áldozni. - - Mycon, el-mondjam é azt az éneket, melyet alatta szoktam énekelni ?

M Y C O N.

Ha te nékem azt el-énekled, néked adom ezt a' kilentz szavú sípot. Magam vágtam a' tóba' a' nádját; foká válogattam azt, 's jó-szagú viasz-fzal foglaltam egyjüvé.

Ídás így éneklett. " Boglyas ágak,
" kik felettem báltozódtok - öszve, a'
" ti árnyéktok szent örömet hint rám.
" Lapsú Szellök, úgy tettik, mikor
" körültem lengedeztek, mintha valami
" Istenség lebegne körültem. Ketskék
" és juhok, ne szaggassátok-le a' gyen-
" ge repkényt a' fejér törzsöktől, hadd
" fuffon-fel rá, 's founyon zöld ko-
" szorút fejér kérge körül. Ne ár-

„ tsanak néked sem a' menny' kövei ,
 „ sem a' haragos szelek , magas'fa ! az
 „ Istenek akarják , hogy a' jóságnak
 „ emlékeztető jele légy. Magasra nőtt
 „ a' teteje , messziről meg - látja azt a'
 „ Pásztor , 's integetve mutatja fiának ;
 „ látja azt a' nyúljas Anya is , 's elő-
 „ beszéli a' Patémon tselekedetét ke-
 „ belében nyugvó figyelmetes gyer-
 „ mekének. Ütetsótek ilyen jeleit , ó
 „ Pásztorok , a' jóságnak , hogy idő-
 „ vel szent örömmel járhattunk lige-
 „ teinkbenn ! ..

Így éneklett Idás. Már régen meg-
 szünt , de Mycon még mintegy figyel-
 mezett. - - Ah Idás , gyönyörködtet
 engem' a' harmatozó reggel , a' közel-
 gető ki - kelet gyönyörködtet engem' :
 de még inkább ez a' jóság.

Így szólla Mycon , 's Idásnak adta
 a' kilentz szavú Sípót.

DAPHNIS.

Eggykor reggel télbenn a' konyhó-jába' üle Daphnis. A' meg-gyúladtt száraz gally' lobogó lángja kívánatos meleget terjesztett a' konyhó-bann, mellynek zsápos fedelét a' komor tél nagy hóval fedte - bé. Gyönyörködve nézett ő ki keskeny ablakánn a' telelő vidékre. Komor tél, így szólla, te is szép vagy! Nyájasan nevet most a' Nap a' vékony ködönn keresztül a' hóval bé-temetett dombra; pillogó hó-szemek repdesnek mindenfelé, mint nyárbann a' verő - fényenn az apró legyetskék. Gyönyörködve lehet látni a' fák' fekete törzsöke mint áll ki, el-szórva egymástól, a' fejjérség közzül, görbén széllyel-hajlott ágai-val; akár azt, miként mennek keresztül a' fekete tövisk-sövények a' fejjérségenn. Szép azt nézni, hogy a' zöl-

dellő vetés amarra a' mezőn, mint üti-ki fejét a' hóból, 's mint eggyvelíti-öszve a' zöld színt a' fejjérel. Szépen ragyognak a' közel-lévő bokrok, vékony ágok dérrel van bé tzifrázva, és a' vékony pók-madzagok. A' vidék ugyan pufzta; a' nyáj meleg szalma közzé van rekefztve; tsak imitt-amott lehet a' szelíd tulok' nyomát látni, melly szomorúan húzza a' kunyhó elibe a' tüzi fát, mellyet Páfztora a' közel-lévő erdőbe' vágott. A' madarak el-hagyták a' berket, tsak a' magános tzinke szifzegi énekét, tsak a' parányi ökörfzem repdes ide 's tova, 's tsak a' barna veréb jön bátran a' kunyhóhoz, 's lopvást tsípegeti az el-hintett gabona - szemet.

Ott, a' hol bokrosan emelkedik a' fák közzül a' füst, ott lakik az én Phyllisem! Talám a' melegítő tűz mellé vontad most magadat, 's szép ábráza-

todat könyöködre támasztván, róllam
 gondolkozol, 's várod a' tavaszt! - -
 Ah Phyllis, be szép vagy te! De
 nem tsak szépséged gyúlasztott engem'
 szerelmedre: ó mint szeretlek, miolta
 a' fiatal Alexis' ketskéji közzül kettő
 a' közfikláról le-bukott. Sirt a' sze-
 gény fiatal Páfstor. Én szegény va-
 gyok, monda, 's két ketském van
 oda! pedig az egyik hafas vólt; most
 már nem merek a' szegény Atyám eli-
 be menni! Így szóllott ő sírva. Te
 Phyllis, láttad hogy sirt; le-törlöt-
 ted szánakozó könnyeidet, 's ki-sza-
 kasztottad nyájadból a' két leg-jobb
 ketskét. Alexis, mondád, hajtsd-el
 ezt a' két ketskét; az egyik, nézd,
 hafas. Ő sirt örömebenn, 's te is
 sirtál örömebenn, hogy rajta segít-
 hettél. - - Komorkodj, nem bánom,
 jó Tél, azért nem fog porosan függ-
 ni sípom; víg dalt éneklek kedves

Phyllisemről. Te ugyan él - fepretted réteinkről a' virágokat: de még is fonok koszorút. Repkényt és bórvenyt kötök eggyüvé kék virágjaival; 's az a' tzinke, a' mellyet tegnap fogtam, énekelni fog házábann. Még ma vizsgál - el téged', kis madár! tégedet és a' koszorút; énekelj néki vígan, mosolyogva szólj majd hozzád, 's kis ujjával étet. - - Ó mint fog majd apolgatni, hogy én [töllem kapott!

MIRTI L.

Eggy este még újra ment Mirtil a' Hóld' fényében tsillámló tóhoz. A' tsendes vidék a' hóld - világban, és a' fülemile énekelése mély andalodásba' tartóztatták ötet. Sokára tért - vissza szőlővel bé - futtatott színyébe, 's kunyhója előtt találta elszunnyadott öreg Attyát. Egymásba öltötte karját, 's meg - állott az Öreg előtt. Sokáig állott előtte, 's szemei szüntelen az Öregem nyugodtak : tsak néha tekintett a' harmattól ragyogó szőlő - levelenn keresztül az égre, 's öröm - könnyek tsordultak szeméből.

Te, így szólla, kit az Istenek után leg - inkább tiszteltek, Atyám, beédelel szívol te itt ! Be - nyugodalmas a' kegyes' alvása ! Tántorgó lábaid bizonyosan azért lépett - ki a' kunyhóból, hogy az estvét tsendes imádko-

zás alatt innepelheffed, 's könyörögve szunnyadtál-el. Te érettem is könyörögtél, édes Atyám. Ó be boldog vagyok én! az Istenek meg-hallgatják a' te esedezésidet! mert miért is nyugfzik oly bátran kunyhónk gyümölsösünk' termett ágai alatt? miért van áldás nyájunkon és vetésünkön? - - Gyakran, mikor látod, mint igyekszem erőtlen vénséged' könnyebbítésén, 's midőn olykor öröm - könnyeket hullattz, az égre tekintsz, 's örvendezve áldasz, - -, ah Atyám, mit érez akkor szívem! Meg-telik a' meljem egészen, 's bőv könnyek omlanak szememből. - - Ma, midőn karjaimon vezetlek-ki a' verő-fényre, hogy újabb erőt vehess, 's láttad körülted a' vig nyáját, a' termett fákat, és körös-körül a' gazdag mezöt, így szólottál: Hajaim 'öröm alatt öfzültek-meg; maradjon rajtad áldás, kies vidék! tekintetem nem soká

fog már rajtad nyugodni; majd bódó-
gabb szálfákkal tseréliek-fel. Ah Atyám,
leg-jobb Barátom! én tölled majd el-
maradok! borzasztó gondolat! ah ak-
kor - - akkor óltárt építék sírod felett,
's valahányszor olly bódog nappom ví-
rad-fel, hogy mással jól-tehetek, mind-
annyiszor, Atyám, tejet és virágot
töltök sírodra.

Igy szólván el-hallgata, 's nedves
szemmel nézett az öregre. Millyen
nyájasan alszik, monda fuldokva; bizo-
nyosan kegyes tselekedeti jutottak eszé-
be. Mint süt a' Hóld kopasz homlo-
kára 's ezüst szakállára. Ó ne ártson
néked a' híves estveli szellő és a' ned-
ves harmat! - - Ekkor meg-tsokolá a'
homlokát, tsendesen ébresztvén - fel, 's
bé-vitte a' kunyhóba, hogy a' puha
gyapjún nyugodalmasabban fekhessen.

LYCÁS és MYCON.

Az ifjú énekes Mílon, (mert gyenge sjakánn imitt-amott láttzott a' fza-káll, mint mikor tavasz' elejénn a' gyenge fű ritkáfan üti-ki a' még fel-nem olvadt hóból magát,) és a' göndör sárga hajú szép Lycás, mint a' megértt vetés, - - bögő tsordájokat a' bikkesenn túl hajtották egyyüvé. Hozott Isten! monda az énekes Mílon, 's nyújtotta a' kezét; hozott Isten! jer', mennyünk a' bikkesbe: nyájünk az-alatt legeljen a' kövér fűbenn a' tó mellett; nem engedi vigyázó ebem, hogy el-fzéledjenek.

L y c á s.

Nem, Mílon; üljünk ide a' bóltos kösziklák alá. Le-omlott darabok dültek ott el, puha mohhal bé-növe. Szép ott ülni és híves. Nézd mint omlik pertzegve a' tiszta forrás a' bokrok

közzé; zuhogva szökik-el szövevényei közt, 's le siet a' tóba. Szép ott ülni és híves. Ülünk-le a' mohos kövekre; a' fetét bikkes felénk veti árnyékat.

El - mentek, 's le-ültek a' mohos kövekre a' kösziklák alá, 's Milon így szólla: Régen, már régen hallom éneked' dítseretit, sípos Lycás! próbáljak-meg egymást, mert engem' is szeretnek a' Músák. Amaz üszöt teszem-fel jutalmul; szép foltos, ládd milyen szép fejér és fekete?

L Y C Á S.

Én pedig a' leg-jobb ketskémet teszem-fel, fiastúl; amarról a' füzről tépi a' repkényt a' tó mellett; a' fia mellette szökdös. De, Milon, ki leszi a' Biránk? el-hívjam é a' vén Menalcást? amott tisztogatja a' forrás' árkat a' bikkes mellett; ő ért az énekhez.

Elő - kiálták a' gyerekek, 's elő-
jött, 's le - ült melléjük a' kösziklák
alatt a' mohos kövekre, 's Milon el-
kezdte az éneket.

M I L O N,

„ Bódog az, a' kit a' Músák ked-
„ vellnek! Mikor szívünk repdes örö-
„ mébenn, be szép akkor énekelni a'
„ Ligetnek és az Ecchónak. Szépek
„ akkor mindég az én énekeim, mikor
„ a' Hóld gyönyörködtet, vagy az
„ Hajnal' róla-színe. Tudom azt is,
„ hogy az ének fel-vidámítja kedvetlen
„ óraínkat, mert fzeretnek engem' a'
„ Músák; és az a' hó-szín ketske nékik
„ van szánva áldozatúl; majd meg-áldo-
„ zom azt fél - bokrétázott szarvakkal,
„ 's új dítséretet éneklek. „

L Y C Á S.

„ Tsátsogó gyermek-korombann az
„ Atyám' térdénn ültem, 's figyelmezve

„ hallgattam, mikor sípolt, hangjait,
 „ 's dadogtam utánna; vagy, nevetve
 „ vettem-ki szájából a' sípot, 's akado-
 „ zott hangokat ejtegettem rajta. De,
 „ nem sokára álmombann meg-jeleant
 „ Pán előttem. Ifjú, így szolla hoz-
 „ zám, menny-bé a' ligetbe, 's vedd-
 „ el azt a' sípot, mellyet Hylás füg-
 „ gefztett a' nékem szentelt Tserre,
 „ méltó vagy, hogy azonn utánna te
 „ sípolj. Csak tegnap áldoztam néki
 „ ideji óltványim' tsemetéivel, 's egy
 „ teli korsó olajat 's egy teli korsó
 „ tejet töltöttem elibe. „ .

M Í L O N.

„ A' Szerelem is gerjeszt énekre,
 „ inkább mint a' fényes Hajnal, inkább
 „ mint a' kies árnyék, inkább mint a'
 „ Hold' világa. Mitsoda gyönyörűség
 „ az, mikor szerezetre méltó Leány
 „ ditséri énekinket, mikor azt édes

„ mosolygással jutalmazza, vagy egy
 „ koszorúval! Mióta Chloe barátjának
 „ nevez, olyan fényesség van szívem-
 „ benn, mint tavasszal a' leg-szebb
 „ nap'; azóta szebb énekeket éneklek;
 „ Chloe, a' ki nyájafán mosolyog mint
 „ Céres, és bölts mint a' Músák. „

L Y c á s.

„ Ah, szívem fokáig szabad volt
 „ a' szerelemtől. Akkori nyugodalman-
 „ ba' nem énekeltem egyebet, tsak Is-
 „ tenek' ditséretit, tsak a' nyáj' tartá-
 „ sáról, fa-óltásról, és a' szöllök' mun-
 „ kájáról. De mióta Amaryllist lát-
 „ tam, az érzéketlen Amaryllist, az-
 „ óta szomorú énekeket éneklek; az-
 „ óta keferüség váltja-fel vigafságomat.
 „ Kevésbe' múlt, hogy erőt nem vettem
 „ szerelmemenn; tsak néha tért az fzi-
 „ vembe vissza. De ah! nem fogok én
 „ azonn erőt vehetni, mióta ötöt a'

„ virágos bodza alatt láttam, 's éne-
 „ két hallottam. Tsintalan Zephyrusok
 „ repdefték a' bokorbann, le-tépték a'
 „ fa' virágit, 's rá szórták Amaryllis-
 „ ra; 's az el-üzött telet mutatták szál-
 „ longó hó - szemeivel. „

M I L O 'N.

„ Ott, a' hol a' fekete Fenyves
 „ áll, ott zuhog egy patak az apróbb
 „ bokrok közt; oda - hajtja Chloe nyá-
 „ ját. A' minap hajnal-hafadtakor ko-
 „ szorú fonadékokkal tzifráztam - fel az
 „ egész helyet; repdesve fityegett az
 „ egy bokortól a' másikig, 's rá te-
 „ kergözött a' fiatalok' törzsökére, 's
 „ a' tavasz' vagy a' nyájas Vénus' szen-
 „ telt berkének esmérzett. Még ne-
 „ veinket metzem, mondám, erre a'
 „ bikkre, 's el-búvok a' bokorba, 's
 „ látni fogom mofolygás'át, 's hallani,
 „ majd mit mond. Így szólék, 's hoz-

„ zá fogtam a' mettzéshez; 's azomban
 „ a' fejem' tetejénn hirtelen kolzora
 „ fonódott. Tsendes rezzenéffel fordúl-
 „ tam hátra, 's Chloe mofolyogva ál-
 „ lott előttem. Ki-hallgattalak, monda,
 „ 's eggy igen édes tsókot nyomott
 „ ajakomra. „

L Y C Á S.

„ Ott, azonn a' dombonn áll ár-
 „ nyékban az én hajlékom, ott álla-
 „ nak köpüim két forbann a' virágos
 „ forrás mellett; gazdálkodva laknak
 „ ott olaj-fáim' híves árnyékibann.
 „ Eggy raj se távozott még messze mé-
 „ hefemtől, vígan zibonganak virágos
 „ tábláimonn, 's böven tsinálnak szá-
 „ momra mézet és viaszat. Nézd,
 „ mint mennek feszültt tölgygel tehe-
 „ neim, 's pajkos bornyújok mint szök-
 „ détselnek körülök, 's ketskéim és
 „ juhaim be számosan tépik a' tse-

„ rét, 's mint harapnak a' kövér fübe.
 „ Ezt, Amaryllis, ezt mind az Istenek
 „ adták nékem, 's szeretnek engemet,
 „ mert jámbor vagyok: fogsz é, ó
 „ fogsz é te is szeretni, mint az Iste-
 „ nek, hogy jámbor vagyok? „

Igy énekeltek a' gyerekek, 's Me-
 nalcás így szóla: Mellyíteknek ítéljem
 a' jutalmat, ti kedves Éneklők? Édes
 a' ti éneketek mint a' méz; szépen foly
 mint a' patak; így gyönyörködtet a'
 rófa szín'ajak' tsókja. Vedd-el Lycás
 a' tarka tehenet, 's add Milounak a'
 ketskét fiaftul.

A M Y N T Á S.

Idején reggel jött-ki a' szegény Amyntás a' sűrű ligetből, 's kezébe' hozta baltáját. Sövény-karókat vágott magának, 's meg-görbedve vitte terhét. Akkor meg-láta egy fiatal tölgyet a' sebes patak' szélbenn: 's a' patak egészen ki-mosta a' földet gyökere közzül. Szomorúan állott a' patak' szélbenn a' fiatal, 's készült a' düléshez. Kár volna, monda Amyntás, ebbe a' kegyetlen vízbe rohannod, szép Tölgy! nem, sугár tetöd nem lesz játéka babjainak. Így szóllván le-tette hátáról a' nehez terhet. Én magamnak új karókat vág-hatok, monda, 's erős töltést kezdett a' már kész karóból a' fa' töve körül fenni, 's friss földdel töltötte-meg azt. Már készen volt a' töltés, 's a' fiatal' meztelen töve friss földdel vala' meg-töltve. Vállára vetette fejjézét, 's ked-

ve-teive tekintett még eggyfzer árnyé-
kába veszélytől meg-mentett fájának, 's
vülza akara új karókért a' ligetbe men-
ni: de a' Dryas *) nyájas hanggal
szóllította - meg a' tölgyből: Jutalom
nélkül erefztenélek é el húséges Páfztor?
Szólj, mit kívánfz munkádért. Tudom,
hogy szegény vagy, és tsak öt juhot
hajtasz legelőre. - - Ó ha meg - enge-
ded, ó Isten-afzony, felele a' szegény
Páfztor, hogy kérjek, a' szomszédom
Palémon aratás ólta betegeskedik, tedd
egéfségéfsé!

Ezt kérte a' hív Páfztor, 's Palé-
mon fel-gyógyúlt. De Amyntásnak bőv
áldás szállott nyájára, gyümöltsősére,
's legelő-mezejére, 's meg-gazdagodott;
mert az Istenek nem hagyják áldás nél-
kül a' jótételt.

*) *Δρυας*. Óltalmazó - Isten - afzonyai vól-
tak a' tölgy-fáknak; eggyütt támaáltak,
eggyütt hóltak-ki fájokkal.

D Á M O N , D A P H N E .

D Á M O N .

El-ment, Daphne, el-ment a' fekete borúlat; meg-némúlt a' mennydörgés' rettentő szava. Mit rezkettz, Daphne? nem szaggatja már a' tüzes villám a' fekete fellegeket. Mennyünk-ki a' barlangból; juhaink, mellyek félelmesen gyültek ide a' széles tölgy alá, rázzák tsepegő gyapjokról az esőt, 's újra elszélednek a' meg-frisültt legelőnn. Mennyünk-ki innen Daphne, 's nézzük milyen szépen ragyog a' vidék a' szép verő-fényenn.

Kézenn fogva lépének-ki a' menedék barlangból. - - Millyen ditsőségesen ragyog, monda Daphne, meg-ízorítván kezét a' Páfztornak, millyen ditsőségesen ragyog a' vidék! millyen tisztán fénylik az ég' kékje a' megtongyollott felhökönn által. Repülnek

az ijesztő fellegek! Miként hintik árnyékokat a' naponn fekvő mezőre. Nézd, Dámon, amott fekszik a' halom kunyhosúl és tsordástúl árnyékbaan; most szökik az árnyék, 's a' nap - fényenn hagyja a' halmot; nézd mint repül a' völgyönn keresztül, a' hímes rét felett!

Mint ragyog amott, úgymond Dámon, mint ragyog amott az Iris íve, az egyik fényes dombról a' másikig vonva-ki; a' hátánn fetét felleg ül; nyugalmat ígér ívéről a' nyújtas Isten-asszony, 's mololyog a' kárt nem szennyvedett völgyre.

Nézd, felele Daphne, által-ölelvén gyenge karjával, nézd, vissza-térnek a' Zephyrusok, 's vígabban játtzanak a' virágokkal, mellyek meg-frífsülve kérkednek a' ragyogó eső-tseppel, a' tzipra lepkék és szárnyas bogarak vígabban repülnek újra a' nap - fényenn, a'

szomszéd tó pedig - - a' meg-ázott bokrok és füzek nézd min^t ragyognak mozogva körülte! - - el-tsendefedve fogadja újonnan el képét a' tiszta égnek, és a' fáknak körös-körül.

D Á M O N.

Ölelj - meg, Daphne, ölelj - meg! Mitsoda öröm járja keresztül Lelkemet! millyen ditsőséges minden körülöttünk! millyen ki-meríthetetlen forrása a' gyönyörüségnak! Az éltető Naptól a' legkisebb fü-szálig minden tsuda! Ó mint ragadja Lelkemet ez a' gyönyörüség! mikor a' magas dombról ezt a' szélesfen el-nyúltt környéket el-nézem, vagy midön a' fübe' ki-nyújtózkodva a' virágok' és füvek' külömbségét, 's kiseded lakosait vizsgálatom; vagy midön éjjel a' csillagokkal bé-vetett Eget, midön az ez-tendő' részeinek tseréjét, vagy a' meg-ázmánlálhatatlan termések' növéseit, - -

midőn ezeket a' tsuda dolgokat nézegetem, fel-dagad a' meljem, elmélkedések ötlenek-fal, nem fejthetem - meg őket ; akkor el-dülök, 's sirva dadogom annak bámúlásomat, a' ki a' földet teremtette ! Ó Daphne, nem lehet ehhez semmit hasonlítani, hanemha szerelmednek édestségét.

D A P H N E.

Ah Dámon, engem' is, engem' is gyönyörködtetnek azok. Nézzük szerelmes tisztá öleigetések alatt a' közelgető reggelt, az esthajnal' pirofságát, a' Hóld' tsendes fénnjét; nezzük azokat a' tsuda dolgokat, szorúljunk egymás meljére, 's dadogjuk bámuló elmélkedésinket. Millyen ki - beszéllhetetlen édes öröm az, ha ez a' gyönyörűség a' leg-tisztább szerelem' gyönyörűségével vagyon egybe-kötve!

D Á M O N , P H Y L L I S .

D Á M O N .

Már tizenhat tavaszt láttam ; de édes Phyllisem , még egy se volt olly szép mint ez ; tudod é miért ? -- most melletted örzöm a' nyájam ?

P H Y L L I S .

Hát én ? én tizenhárom tavaszt láttam . Ah édes Dámonom , egy se -- nem , egy se volt ollyan szép mint ez ; tudod é miért ? -- Sohajtva Szorította magához .

D Á M O N .

Nézd , Phyllis , millyen báltozatot tfinál itt a' gát mellett ez a' sűrű bokor ! Hallod , mint zuhog a' patak ? feküdjünk-le ott a' magas fübe , és --

P H Y L L I S.

Mennyünk, édes Dámonom; mert én csak akkor örülök, mikor vélem vagy. Nézz ide, mint ver szívem örömébe', mert -- csak gondold-el, már éppen öt órája, hogy nem láttalak.

D Á M O N.

Ide, édes Phyllifem, ide ülj, a' hantra! Ó ha mindég láthatnálak mofolygani, és szép szemeidet! Nem, ne nézz úgy rám, (monda, gyengén nyomván-bé szemét,) hidd-el, mikor úgy nézel rám, nem tudom mi lel, reszketek, fohajtozom, 's el-akad a' szavam.

P H Y L L I S.

Vedd-el Dámon, vedd-el kezed' a' szememről; mert ha meg-szorítod a' kezemet, én is éppen úgy járok. Ah,

mit érzek olyankor! nem tudom mi
 lel, miért ver a' szívem!

D Á M O N.

Nézd, Phyllis, nézd, mi az ott a'
 fán! -- két galamb. -- Nézd, -- nézd
 mint veregetik kis szárnyokkal eggy-
 mást; mint nyögnek. Most, most --
 ragyogó nyakokat tsípegetik, most pa-
 rányi fejeket és szemek' tájékát. Jer'
 Phyllis, jer' tsapjuk-öszve mi is karja-
 inkat, mint ők a' szárnyokat. Nyújtsd
 ide a' nyakad' és a' szemed', hadd tsíp-
 kedjem én is! --

P H Y L L I S.

Tartsd csak szádat az enyimre,
 Dámon, úgy tsípkedik ők egymást.

D Á M O N.

Ah, Phyllis, be édes ez a' játék.

Néktek, néktek köszönöm ezt kis galambok! ne öljön-meg az ölyv!

PHYLLIS.

Néktek, néktek köszönöm, kis galambok! repüljete az ölembe; jöjjetek, lakjatok nállam. Az erdőbenn és a' mezőnn a' leg-jobb ízű magokat szedem-fel számotokra, 's míg engemet Dámon tsipked, ti az alatt ölembe' tsipkedhetitek egymást. -- Ah nem jönnek! ah repülnek!

DÁMON.

Hallod é, Phyllis, nekem valamit jut eszembe, hát ha ez tsók talál lenni, a' miről Amyntás ezt éneklette:

„Az el-faradtt Aratónak nints'
 „olly' kedves a' frifs ital, mint a' szerelmesnek a' tsók. Sokkal kedvesebben szól ez, mint mikor a' hí-

„ves tsermely a' meg - rekkentt nagy
 „hőségben homályos árnyék alatt
 „foly. „

P H Y L L I S.

Az igaz; mernék fogadni, hogy
 tsók! jer' kérdjük-meg Chloét. -- De
 igazítsd-meg elébb a' kofzorúm'; el-
 boglyasztad a' fejemet.

AZ EL-TÖRTT KORSÓ.

Eggy ketske-lábú Faunus el-terpesz-
kedve feküdt mély álombann egy tölgy
alatt; 's a' fiatal Pásztorok meg-látták
ötet. Kölsük erősen a' tölgy' törzsö-
kéhez, mondának, 's ne óldjak-fel míg
eggyet nem énekel. Erösen hozzá kö-
tötték a' tölgy' törzsökéhez, 's fel-
hajigálták a' fa' le-hullott termésivel. --
Hol vagyok én? így szólla a' Faunus
nagyokat ásítván, 's meffze ki-nyújtot-
to karjat és ketske lábait; hol vagyok
én? hol a' sípom? hol a' korsóm? --
ah, imhol a' darabja! tegnap törtem
azt el, mikor részegen el-dültem. --
De ki kötözött ilyen erősen ide? Így
szólla, 's körül-nézte magát, 's meg-
hallotta a' Pásztorok' sziszegő nevetése-
ket. Óldjatok-fel, gyerekek! kiálta ne-
kik. Ha tsak eggyet nem énekelsz,
felelének ök, fel nem óláunk. -- Mit

énekeljek néktek, Páfztorok? kérdé a'
Faunus. -- Az el-törtt korsóról ének-
lek; üljetek karikába'!

Le-ülének a' gyerekek karikába'; ö
pedig így kezdé az éneket:

„ El-tört, el-tört a' szép korsó;
„ imhol a' tserépjé!

„ Szép vólt az én korsóm, hajlé-
„ komnak a' tzimere. Ha Isten ment-
„ el mellettem, így szóllottam néki:
„ Jer', igyál, és nézd a' szép korsót.
„ Jupiternek a' leg-nagyob innepém
„ sints ennél szebb korsója.

„ El-tört, el-tört a' szép korsó;
„ imhol a' tserépjé.

„ Ha Pajtásim hozzám jöttek, kö-
„ rül-ültük a' szép korsót. Ittunk, 's
„ mindenik a' ki ivott, el-éneklette a'
„ rá mettszett történetet, melly a' szá-
„ jához leg-közelébb vólt. Barátim,
„ már többet nem iszunk a' szép kor-

„ sóból, nem énekeljük-el a' történe-
 „ tet, a' melly a' szánkhoz ér.

„ El-tört, el-tört a' szép korsó;
 imhol a' tserépje.

„ Mert ki vólt rá metszve mint
 „ állott Pán bosszankodva a' tó' szé-
 „ lénn, mikor a' szép Nympha ölelő
 „ karja közt fufogó náddá változott.
 „ Egyenetlen sípokat vagdalt a' nád-
 „ ból, öszve-foglalta viasszal, 's szo-
 „ morú éneket énekelt a' partnak. Fi-
 „ gyelmezve hallgatta az Ecchó az új
 „ musikát, 's el-éneklette utánna a' tsu-
 „ dálkozó ligetnek.

„ De el-tört, el-tört a' szép kor-
 „ só; imhol a' tserépje!

„ Rajta vólt az is a' korsónn,
 „ hogy Jupiter fejer bika' képében
 „ mint ragadta-el a' hátám Európa
 „ Nymphát a' tenger' habja közt. Hí-
 „ zelkedve nyalogatta mezítelen térdét
 „ a' Leánynak; de ő jajgatott, sírt, 's

„ öfzve-kaptsolta feje' felett kezét. A'
 „ repdeső Zephyrufok vígan játszodtak
 „ illatozó haj-fürtjeivel ; előtte pedig a'
 „ fzelíd Delfinekenn a' Szerelmek nyar-
 „ gálóztak.

„ De el-tört, el-tört a' szép kor-
 „ só ; imhol a' tserépjje !

„ A' szép Bacchus is ki vólt
 „ metfzve rajta egy leveles szín alatt.
 „ Mellette egy Nympha feküdt , 's
 „ ba ! karját által - vetette derekán ,
 „ jobbjával pedig tsintalankodva rángat-
 „ ta a' teli poharat , mellyet Bacchus
 „ mosolyogva kívánt. Szerelmesen né-
 „ zett rá a' Nympha , 's egy tsókot
 „ látzott tőlle kérni. Elöttök föltoš
 „ tigrisek állottak ; hízelkedve ették a'
 „ szölő szemeket a' kis Szerelmek' mar-
 „ kokból.

„ De el-tört, el-tört a' szép kor-
 „ só , amott a' tserépjje ! Ó Eccho ,
 „ panaszold-el ezt a' ligetnek , pana-

„szold-el a' Faunusoknak rejtek bar-
 „langjokbann! El-tört, imhol a' tse-
 „répje! „

Igy énekle a' Faunus; 's a' gye-
 rekek fel-öldák ötet, 's tsudálkozva né-
 zegették tzifra darabját a' fübenn.

DAPHNIS és CHLOE.

Fel-jött az Esthajnal midőn Chloe kedves Daphnisával a' magános fűzesbe ment, a' tsergedező patakhoz. Kézennfogva mentek a' fűzesbe, de már a' tsergedező patak mellett ült Alexis. Szép volt ő és fiatal: de meljében még aludt a' Szerelem. Jó estvét, szerelem nélkül való, Pásztor, így szólla Daphnis; talám ugyan el-lágyította valamely Lyányka a' szíved', bogy magános árnyékokbann bújkálsz, mert a' Szerelmek örömeft bújkálnak magános árnyékokbann. Én kedves Chloémmal jövök ide, e' tsendes bokrok közt akarunk szerelmünk' bódogsága felől énekelni. Így szólla ő, 's meljéhez szorította a' Lyánykája kezét. - - Akarod hallgatni énekinket, Alexis?

ALEXIS.

Nem, szívemet egy Leány se lágyította-el. Én azért jöttem ide, hogy láthassam mint festi pirosra az esthajnal a' kékellő hegyet; de örömeft fogom éneketeket hallgatni; szép ilyen tájbann hallgatni az éneket.

DAPHNIS.

Jer', Chloe, üljünk mellé a' fűbe, 's énekeljünk. A' te énekedet az én sípom fogja követni; te pedig, Alexis, te jó Sípos vagy, kövesd te az enyímet.

Követem, monda Alexis. -- Leülének a' pázsitra közel a' patakhoz, 's Daphnis el-kezdte.

DAPHNIS.

„ Tsendes völgy, 's zöldellő hal-
„ mok! nints olly bódog Pásztor mint

„ én , mióta Chloe szeret. Szép ő
 „ és kívánatos mint a' vidám reggel,
 „ mikor a' Nap ragyogva kél-fel a'
 „ hegy mellől; akkor örül minden vi-
 „ rág , 's a' madarak énekkel mennek
 „ elibe, vígan ugranak egy ágatskáról
 „ más ágatskára , 's le-tseppentik a' bar-
 „ matot.

C H L O E.

„ Örül a' kis fetske , mikor téli
 „ álmából a' partonn fel-ébred , és a'
 „ szép tavaszt meg-látja ; szökdös ak-
 „ kor a' füzekenn , 's éneklő örömét a'
 „ domboknak és völgyeknek , 's ezt
 „ kiáltja : Társaim , keljetek - fel , itt a'
 „ Tavasz. De sokkal inkább örülök
 „ én , mert engemet szeret Daphnis , 's
 „ én néktek , Társaim , ezt kiáltom :
 „ Sokkal édesebb az a' közelgető ta-
 „ vasznál , ha bennünket szelíd Ifjú
 „ szeret.

D A P H N I S.

„ Szép látni mint téveiyeg a' nyáj
 „ a' meffzi domdokonn a' fetét bok-
 „ rok közt; de még szebb azt, ó
 „ Chloe, mint szövi-által szép barna
 „ hajadat a' virág-koszorú. Szép a'
 „ ki-derültt Ég' tizta kékje, de még
 „ szebb a' te kék szemed, mikor nekem
 „ nevetve int. Inkább szeretlek téged',
 „ édes Chloém, mint a' sebes halak a'
 „ tizta tó-vizet; inkább, mint a' pa-
 „ tsirta a' fel-jövö reggelt.

C H L O É.

„ A' minap midön magamat a'
 „ tsendes forrásba' néztem, így sohaj-
 „ tottam: Ó há Daphnisnak tetszhet-
 „ nek, annak a' jó Páasztornak! azom-
 „ ban te láttatlanúl hátam megett ál-
 „ lottál, 's virágot vetettél fejem
 „ felett a' víz' tükörébe, 's képem

„ karikás buborékjaiba' tünt-el. Ijedve
 „ fordúltam vissza, meg-láttalak, fo-
 „ hajtottam, te pedig meljedhez szo-
 „ ritottál. Ah, mondád, bizonyságim
 „ az Istenek, hogy szeretlek! Ah,
 „ felelek én, szeretlek, inkább, mint
 „ a' méhetske a' virágot; inkább, mint
 „ a' virág a' reggel harmatját.

D A P H N I S.

„ O Chloe, midön te könnyező
 „ szemmel, midön te ölelő karral így
 „ szóllasz: Daphnis szeretlek! akkor
 „ fel-tekintek, keresztül a' fák' levelinn,
 „ a' tisztán fénylő Égre; Istenek, így
 „ fohászok akkor, miként közön-
 „ nyem-meg boldogságomat, hogy nékem
 „ adtátok Chloét? Akkor el-dülök mel-
 „ jére és sírok; ő pedig fel-csókolja
 „ szemeimből a' könnyeket.

C H L O E.

„ Én pedig fel-tsókolom szemeid-
 „ ből a' könnyeket, de sűrűbb kön-
 „ nyek omlanak szemeimből, 's öszve-
 „ eggyvelednek a' te könnyeiddel.
 „ Daphnis, így fohajtok én akkor.
 „ Ah Chloe, fohajtasz te; az Ecchó
 „ pedig utánnunk fohajt. A' nyáját
 „ eleveníti a' friss tavaszi-fű, a' híves
 „ árnyék eleveníti az el-fáradttakat;
 „ engem', Daphnis, engem' semmi se
 „ úgy, mint mikor édes szád azt mond-
 „ ja, hogy szeretsz. „

Igy éneklett Daphnis és Chloe.
 Bóldog gyermekek, így szólla Alexis
 fohajtvá, most, ah most érzem, hogy
 szerettetni bóldogság; éneketek, tekin-
 tetek, vígalságtok mondta hogy az.

L Y C Á S,

avagy

a' Kert' fel - találása.

Az ostromló tél bennünket most szobába zár, 's forgó-szelek zavarják-össze a' hó-szem' ezüst-esőt. Nyissa-fel tehát most nékem a' képzelődés azoknak a' képeknek gazdag tárházát, mellyet a' virágos tavasszal, a' hév nyárbann, és a' színét el-hagyta ősszel rakott - meg. Ki-válogatom közzülök a' szebbeket, 's rendbe szedem néked, édes Daphném, énekembe'. Így válogatja-meg a' Páfztor a' szebb virágokat Kedvesé' koszorújába. -- Ó h! tetfzene néked Músám' éneklése, mint találta-fel a' keretéztséget a' napok' ifjúságábann egy Páfztor.

Ez az a' hely, monda a' szép Lycás, ez az a' Szilfa, mellynek árnyéká-

D

bann tegnap alkonyodáskor Chloe, a' szép Chloe, először tsókolt-meg. Itt állottál fohajtva, midőn akadozó szavam, dobogó meljem, és szemembe' meg-gyültt könnyeim szerelmemet előt- ted ki-nyilatkoztatták. El-ajtette kezed a' páztori-botot, Chloe, 's úgy dül- tél karjaim közzé. Lycás, így szólál, Lycás, szeretlek téged'! Légyetek ta- núim, néma bokrok, 's magános kút- fők, néktek vallottam-meg szerelmemet; ti pedig kis virágok, ti harmat gyanánt szoptátok-fel könnyeimet!

Ó Chloe, mitsoda gyönyörűség, mitsoda ki-bezéllhetetlen boldogság sze- rettetni! Szent légyen ez a' hely a' Szerelem Istenének! ezt a' Szílt rósával vezem körül, magasan fog majd ez a' tsúfzó folyóka futni törzsökére, bár- sony színü virágival. Ide gyűjtöm az egész tavaszt; a' piros bafarófat a' li-

liom közzé ültetem. Ki-mengyek a' rétre és a' dombokra, 's meg-fosztom virágot-termő plántáitól; a' violát, a' fzegejt, a' kék harangotskát és a' vérszín pézmát, mind -- mind ide gyűjtöm; olyan leffz az majd, mint valamely virág-liget. Ide tsalom a' forrást is, 's körül-vezem vele a' kertemet, hogy kis szigetté váljon; 's galagonyát 's vad-rósát ültetek körös körül, hogy a' ketskék és juhok fel ne egyék virágimat. Jöjjetek ide majd akkor, ti, kik a' Szerelemnek éltek, nyögő Gerlitzék, jöjjetek ide a' szíl' tetejére, 's búslakodjatok. Ti is pajkos verebek, kergefsétek egymást a' rósa-kerítésenn, 's tsiripoljatok ingadozó ágainn; ti pedig tarka Pillangók, üzzétek egymást a' virágok között, 's párosodjatok a' liliomokon.

Majd így szól tsudálkozva a' Páfztor, mikor mellette el-megy:n, 's édes illatjával elibe repülnek a' Zephyrufok: Mellyik Isten' szentsége ez? Vénusé? vagy talám Diánna tette illy ékes-sé, hogy benne a' vadászat után kényére nyughasson?

P A L É M O N.

Millyen szépen fénylik a' Hajnal a' mogyoró bokor' és mezei rósa' levelein ablakom előtt; millyen vígan tseveg a' fetske padlásom alatt a' gerendánn, és a' kis patsirta a' magas levegőbenn? Minden meg-frísiült, 's a' fű-szálak új életet kaptak a' harmatbann. Én is, én is meg-ifjúlttnak tet-fzem; ki-mengyek botomonn az ajtó' külföbére, 's ott várom a' fel-jövö Napot, 's a' zöld rétekre nézek-ki. - - Millyen szép minden körülöttem! Öröm' és háládás' szava mind az, a' mit hallok. A' madarak a' levegőbenn, a' Pásztorok a' mezönn éneklík örvendezéfeket; a' tsordák is bögik örömöket a' pázsitos halmonn 's a' vizenyös völgyenn. - - Meddig, Istenek, meddig fogom még 'én jóságtok' jeleit el-fogadni? Kilentzvenedikszér láttam moit az ez-

tendő' részeinek tseréjeket, és, ha mostanról vissza - tekintek születésem' órájáig, arra a' hosszú nézésre, melly vége felé láthatatlan tisztasággá tűnik-el szemem előtt, mint emelkedik - fel akkor meljem! Elegedendő háladás é, Istenek, az az öröm, mellyet nyelvem ki nem mondhat? azok a' könnyek, mellyek szememből sűrűen folynak-le? - - Folyatok, kedves könnyek, folyatok - le ortzáimonn! Ha vissza - tekintek, úgy tetszik, mintha tsak egy hosszú tavázt éltem volna; homályos óráim tsak rövid ideig tartó borúlatok voltak; új életet adnak ezek a' mezőknek 's megfrissítik a' zöldséget. Nem fogyasztotta-el soha nyájunkat az ártalmas mételej, nem rontotta - meg gyümölcösünket a' jég-eső; kunykónk körül soha se múlattott foká-tartó veszedelem. Öröendezve néztem-ki a' jövendőre, mikor gyermekeim mosolyogva játszódtak ölembé',

Vagy midőn karom tsátságó unokám' bugdosó lépésit intézgette. Örvendezve néztem következő időm elibe, mikor ezeket a' kis tsemetéket láttam nevedezni: védelmezni fogom őket a' vezedelem ellen; gondoskodni fogok körülötök, mondám; az Istenek meg-fogják dajkálkodásomat jutalmazni; fel-nőnek majd, 's kedves ízű gyümölcstöt teremnek; fákká lesznek majd, 's erőtlen vénségemet elevenítő árnyékokba fogadják. Így szólék, 's meljemhez szorítottam őket. Áldással nevededtek-fel már, 's elevenítő árnyékokba fogadják erőtlen vénségemet. Így nőttek alma, körtvély és dió-fáim, melyeket ifju koromban kunyhóm körül ültettem, magasra: meffze terjedtik-ki agg ágokat 's nyugodalmas árnyékok alá veszik a' kis kunyhót. - - Az vólt, ó Mirta, a' leg-keferőbb bánatom, mikor te dobogó meljemenn karjaim közt hóltál-meg. Ti.

zenkétyszer borította már a' tavasz sí-
 rodát virági alá; de közelget az a' nap,
 az az örvendetes nap, mellyben tete-
 mim a' tiédhez fognak tétetni; talám
 fel-hozza azt a' következő éj. -- Gyö-
 nyörködve nézem mint nyúlik-el melje-
 menn fejér hofszú szakállam! Játsszodj
 kis Zephyrus, játsszodj meljem' fejér
 haj-szállival! érdemes az arra, mint a'
 víg Ifjú' arany üstöke, vagy a' virág-
 zani kezdő Lyányka' nyakánn le-nyúltt
 fekete fürt. Légyen ez a' nap nékem
 örömnek napja! Öszve-gyűjtöm gyer-
 mekeimet, szintén tsátsogni kezdő uno-
 kámig, 's áldozni fogok az Isteneknek.
 Kunyhóm előtt álljon az Óltár. Fel-
 kofzorúzom kopasz homlokomat, 's ka-
 rom refzketve veszi-elő a' lantot, 's
 úgy éneklünk, én és gyermekeim, dí-
 tséreteket az óltár körül. Azután vi-
 rágot szórok asztalomra, 's víg befzél-

getések alatt effzük - meg az áldozott bűt.

Igy szólla Palémon, 's refzketve emelkedett - fel páltzáján, 's öfzve-gyűjtötte gyermekeit, 's vígt innepet ült,

MIRTIL, és THYRZIS.

Mirtil egy híves éjjel a' leg-magassabb dombot választotta fekvőhelyül. Az öfzve-hordott szaraz gally magas lángbann égett e'ötte; ő pedig kényyére feküdvén a' fübenn, tévelygő tekintettel szaladta végig a' tsillagos eget, és a' környéket maga körül a' hód - világbann. De meg-rezzenve tekintett hirtelen hátra, mert közel hozzá meg - zördült a' fetétbenn valami. Thyrsis jött. -- Hozott, úgymond, a' Szerentse! ülj ide a' tűz mellé, 's beszéld-el hol veszed itt magad', mikor már mindenek alufznak.

T H Y R Z I S.

Jó estvét néked! ha gondoltam volna, hogy rá~~ni~~ akadok itt, ném késtem volna olyan fokáig tüzed' lobogó lángját venni vezéremnek, melly a' fetét-

benn szépen fénylik a' völgyre-ki. De, Mirtil, most, midőn a' Hóld' tsendes világa és a' magános éj bús énekre indít, most, Mirtil, egy szép lámpást adok néked, melyet agyagból az én mesterséges Atyám maga formált. - - egy szárnyas kígyó négy lábbal, feltátja a' száját 's kis méts ég benne; a' farkát pedig markolatúl tsavarítja fel, - - ezt adom néked, Mirtil, ha el-énekled a' Daphnis és Chloe történetét.

M I R T I L.

El-éneklem néked a' Daphnis és Chloe történetét, most, mikor az éj bús énekre indít. Imhol vannak a' száraz gallyak, té az alatt vigyázz, hogy a' tűz el ne aludjon.

„ Jajgassátok utánnam, magas kö-
„ szikla - falak ! Szomorúan zengjen-

„ vissza bús énekem a' partról és a' li-
 „ getenn !

„ Tsendesen fénylett a' Hóld, mi-
 „ dön Chloe a' víz partonn magáno-
 „ san állott, szív - szakadva várván a'
 „ tsónakot, mellynek Daphniét kellett
 „ által-hozni hozzá. Soká múlat az én
 „ Kedvesem, monda; el - hallgatott a'
 „ Fülemile, 's szerelmes esdeklésre fi-
 „ gyelmezett. Soká múlat az én Ked-
 „ vesem ! - - de - - halld ! - - tsapkodást
 „ hallok, mint mikor a' habok a' tsó-
 „ nak' oldalát tsapdofsák. Te vagy az,
 „ Édesem ! Igen ; - - de nem ! - - Med-
 „ dig fogtok még tsalogatni álnok ha-
 „ bok ? Ó ne üzzetek nevettséget a'
 „ leg-érzékenyebben szerető Leány' epe-
 „ déséből ! Hol múlatfz Kedves ? Nem
 „ füz é szárnyakat lábaidra a' nyugha-
 „ tatlanság ? Talám most sietfz a' lige-
 „ tenn a' parthoz. Ó ne sértse - meg

„ gyors lépéfidet a' tövisk, vagy far-
 „ kadat a' tsúfzó kígyó. Szüz Isten-
 „ affzony Lúna, avagy Dianna, hibáz-
 „ hatatlan íveddel! hints, kérlek, eggy-
 „ néhányat súgarid közzül ösvényére.
 „ Ó mint ölelem majd által ha ki - száll
 „ a' tsónakból! - - De most, most
 „ már nem tsaltok többet hamis habok!
 „ Tsapkodjátok gyengén oldalát, vi-
 „ gyázva hozzátok azt hátatokon
 „ ide! - - Ah Nymphák, ha valaha
 „ szerettetek, ha tudjátok millyen ne-
 „ héz a' várakozás - - - - már lá-
 „ tom! - - hozott Isten! - - - de - -
 „ miért nem felelsz? - - Istenek! - - -
 „ Ájúlva dült-el a' parton. „

„ Jajgaffatok utánnam magas kö-
 „ szikla-falak! Szomorúan zengjen-vissza
 „ bús énekem a' partról és a' ligetenn!

„ Eggy fei-fordúltt tsónak úszott
 „ a' part felé; 's a' Hóld világította a'

„ a' gyászos esetet. Ájúlva feküdt
 „ Chloe a' partonn 's a' környéket bor-
 „ zasztó tsendefség lepte-el. Fel-ébre-
 „ de ájulásból - - rettenetes ébredés!
 „ némán és refzketve ült a' partonn.
 „ A' Hóld a' felhök mellé rejtette ma-
 „ gát. El-fojtódott melje, 's dobogva
 „ fohászzkodott. Azután el-fakadt jaj-
 „ gatva; az Ecchó pedig újra kiáltotta
 „ jajgatását a' gyászba borúlt környék-
 „ nek 's siralmas fuvallat járta-kerefztül
 „ az erdöt és a' ligetet. Öszve-kaptsoltt
 „ kézzel verte meljét, 's le-tépte szép
 „ haj-fürtjeit. Ah Daphnis, Daphnis!
 „ kegyetlen habok! - - Nymphák, ah,
 „ mit kékék én bóldogtalan a' habokba'
 „ keresni halálomat, mellyek életem'
 „ gyönyörüségét el-ragadták? - - Így
 „ szólla, 's a' vízbe ugra a' partról.

„ Jajgassatok utánnam magas kö-
 „ szikla-falak! szomorúan z ngjen-vissza
 „ bús énekem a' partról és a' ligetenn!

„ De a' Nymphák meg-hagyták a'
 „ haboknak , hogy vigyázva vigyék a'
 „ hátakonn. -- Kegyetlen Nymphák,
 „ kiálta , mit késleltetitek halálomat ?
 „ Ah nyeljetekek-el éh habok ! -- De a'
 „ habok nem nyelték-el; vigyázva vitték
 „ hátakonn egy keskeny sziget' szélé-
 „ hez. Daphnis úszva kapaszkodott-
 „ oda. Millyen el-gyengüléssel vetette
 „ néki karjai közzé magát Chloe, és
 „ örömét el nem tudom énekelni. Il-
 „ lyen a' fülemile' öröme , mikor ki-
 „ szabadúl fogságából. Éjtzakakat töl-
 „ tött hív párja siralmas zengeffel a'
 „ fák' magas tetejénn. Örvendezve re-
 „ pül most el-ijedtt hímjéhez , fohajtoz-
 „ nak , tsípkedik egymáit , 's öszve-
 „ verik kis szárnyokat , 's egész éjtzak-
 „ kákat töltenek örvendetes tsatto-
 „ gással.

64 IDYLLIUMOK.

„ Ne jajgassatok többé magas kö-
„ szikla - falak. Öröm zengjen - viifza
„ a' partról és a' ligetenn! „ - - Te
pedig add ide a' lámpáft, el - éneklettem
a' Daphnis és Chloe történetét.

C H L O E.

Nyájas Nymphák, kik e' tsendes kö-
szikla - üregbenn lakoztok! Sűrű
bokrot ü'tettetek ti híves pitvartok' eli-
be, hogy tsendes nyugalom és híves
árnyék tápláljon benneteket. Ti, kik
ezt a' tiszta forrást medentzétekből ön-
titek, ha most az e'dei-Isteneikkel nem
múlattok a' sűrű berkekbenn és a' szom-
széd dombonn, vagy ha medentzékenn
szunnyadoztok: ne szakassza félbe' pa-
naszom nyugalmatokat! de, ha nem
aludtok, nyájas Nymphák, halljátok-
meg firalmimat. Én Lycást, a' fiatal
szöke Lycást szeretem! Láttátok é mi-
kor föltokkal tarkázott teheneit, 's
ugrándozó bornyait erre el-hajtja? 's
utánnok ballagván az Ecchónak süvölt?
Láttátok é gyönyörű kék szemét 's
édes mosolygását? vagy, hallottátok é

E

énekét, mikor a' vig tavaszról és a
 vig nyárról, vagy a' gyümölcstős ősze-
 ről és a' nyó'j' legeléséről énekel? --
 Ah, szereztem azt a' szép Páftort, 's
 ő nem tudja hogy szereztem! Be hűzű
 vóltál unalmas komor Tél, te, kerge-
 tönk a' mezőkről! Millyen régen láttam
 ötet utoljára. Aluva ieküdt őfízel a'
 bokrok közt; be gyönyörűen ieküdt!
 mint játszódtak hajával a' szelek! Lebe-
 gö árnyékokat hintett a' Nap a' zöld
 harasztokról országára; ah, még most is
 látom, még most is látom, mint rep-
 desnek azok, azok az édes árnyékok!
 szép ábrázatjann; ő pedig tsendesen mo-
 folygott álmábann. Hamar szedtem vi-
 rágot, 's koszorút fűztem belölle, 's
 gyengén a' fejére 's a' sípjára kötöttem,
 's a' bokor mellé bájtam. Meg-várom,
 mondám, míg fel-ébred; mint fog ne-
 vetni, mint fog tsudálkozni, ha meg-
 látja a' koszorút! Itt várom-bé; lehe-

tetlen hogy meg ne lásson; ha pedig meg nem lát, el-nevetem magam'. Így szóllék, 's a' bokorba bújtam-el, igen közel hozzá: de Tárfaim elő-kiáltottak. Ó mint bosszankodtam, el-kellett men- nem vélek, 's nem láthattam mint mo- folygott, és mint örült. De most, be bóldog leszek most! itt van a' Tavasz 's nem fokára meg-látom a' mezőnn! kofzorú fonadékokat kötök, nyájas Nymphák, azokra a' gallyakra, mellyek árnyékokat hajléktokra vetik! Ezek az első virágok, a' vereslő kikirts, a' kék violátska, a' fejér gyöngy-virág 's a' sárga boglár. Indúljatok-meg szerelme- mann, és ha Lycás forrástok körül fog szunnyadozni, mondjátok - meg néki ál- mábann, hogy Chloe az, a' ki fejére és sípjára kofzorút füzött, hogy Chloe az, a' ki szereti!

E s

Igy szólla Chloe, 's fel-aggatta a' még levél nélkül való bokrokra az öfzve-füzött virágot : azomban lafsú fufogás jött-ki a' barlangból, mint mikor az Ecchó a' mefize meg-fújtt Sip' hangját kettőzteti.

M E N A L C Á S,

és a' Vadászó

A E S C H I N E S.

Az ifjú Menalcás a' magas bértzenn legelgette kis nyáját, 's mélyen bément a' gazos erdőbe, 's kereste el-tévedtt juhát; 's a' gazos erdőbe' egy emberre akadt, a' ki el-tikkadva feküdt az árnyékba'. Ifjú, így szólította-meg ötet az Idegen, én tegnap jöttem ebbe a' gazos erdőbe, özeket és vad-kanokat vadászni, el-tévedtem 's nem akadhatok femmi házra, hogy éhségem' enyhítem, se forrásra, hogy szomjúságomat óltsam. -- Menalcás néki-tarifznyájából kenyeret és fajtót adott, 's le-vette válláról tök-kulatsát. Igyál, monda, ebbe' édes tej van; én ki-vezetlek az erdéből. -- Ivott az Idegen; 's Menalcás ki-vezette az erdéből.

A' vadászó Aeschines így szólla:
 Szép Legény, te menttetted-meg a' ha-
 láltól életemet; mit adjak néked azért?
 Jer' velem a' Városba; nintsenek ott
 szalmás házak: márvány paloták emel-
 kednek ott a' felhőkig, 's magas ofz-
 lopok állanak körülttök. Jer' hozzám,
 aranyból ifzol ott, 's ezüst tálaból
 efzed a' drága étkeket.

M E N A L C Á S.

Mit keresnék, én a' Városbanu?
 Élelem nélkül élek itt a' szalma-fedél
 alatt, 's mentt vagyok alatta a' szél-
 től és az esőtől. Nintsenek ugyan ma-
 gas ofzlopok körülte, de vagynak ra-
 kott alma-fák 's fürtös szőlő-veffzők.
 A' közel-lévő forrásból agyag korsóba'
 hozok vizet. Édes mustom is van, 's
 azzal élek, a' mit a' nyájam és gyü-
 möltsösöm ad; 's minthogy arany és

ezült nints' asztalomonn, virágot szó-
rok rá.

A E S C H I N E S.

Jer' velem ifjú Pásztor, a' Város-
ba' is van fa; a' Városba' is van virág.
Egyenes utakba' vette őket a' Mester-
ség 's szép rendü táblákba ültette. Ott
is vannak források; márvány emberek
és Nymphák nagy márvány kádakba
töltik azt mi nállunk.

M E N A L C Á S.

Szebb a' Mesterség nélkül való ár-
nyékos liget tsavargó sikátorival; szebb
a' virágos hímes rét! Én is ültettem
kunyhóm körül virágokat, majoránnát
és rosát, és lilomot; 's látnád tsak be
szépek forrásink! magas köszikla repe-
défekből omlanak azok, vagy a' bok-
rokból a' dombokonn, 's végig szalad-

ják a' réteket. Nem, én nem megyek
a' Városba.

A E S C H I N E S.

Ott felyembe' öltözött Leányokat
fogsz látni; nem égette-el őket a' Nap,
fejérek mint a' téj, 's ragyognak a'
gyöngytől és aranytól, 's füleidet ta-
nult Lantverők fogják gyönyörköd-
tetni.

M E N A L C Á S.

Szebb az én barna kedvesem. Lát-
nád tsak mikor friss rósát 's virág ko-
szorút tesz fekete hajára! látnád tsak
milyen gyönyörködve ülünk az á nyék-
bann a' forrás tsevegésinél. Ő énekel-
ni kezd; - - be szép az ő éneke! én
pedig sípommal követem énekét. Messze
el-hallik az, 's az Ecchó utánnunk ének-
li, vagy lopvást hallgatjuk a' madarak'
zengését a' lók' magas tetejéről 's az

apró bokrokonn. Vagy talám jobban énekelnek a' ti Lantofaitok a' fülemilénél és a' tsalogánynál? -- Nem, én nem megyek a' Városba.

A E S C H I N E S.

Mit adjak hát neked, ifjú Páls-tor? -- Vedd-el ezt a' marok aranyat 's ezt az arany kürtöt.

M E N A L C Á S.

Minek nékem az arany? én bőv-séggel bírok mindent, valamire szüksé-gem van. Fáimtól vegyem é meg ara-nyonn a' gyümölsöt, vagy a' rétektől a' virágot, vagy nyájamtól a' tejet?

A E S C H I N E S.

Mit adjak hát neked, bódog Páls-tor? mivel jutalmazzam-meg jól-té-tedet?

M E N A L C Á S.

Add nékem ezt a' tököt, melly a'
válladonn függ, úgy tetszik az ifjú
Bacchus van rá metfzve, és a' kis Sze-
relmek szőlös-kosarákkal. -- 'S a' va-
dászó Aeschines nevetve adta neki a'
tök-kulatsot; Menalcás pedig ugrott
örömébenn, mint a' bárány ugrik.

MIRTIL, DAPHNE.

M I R T I L.

Már ilyen idején, édes Húgom? még a' Nap nem jött-fel a' hegyek melől; alig fogott a' fetske a' tsevegéshez; alig idvezlette az álmatlan kakas a' reggelt: 's te már kinn jársz a' harmaton. Mitsoda innepléshez készülsz, hogy ilyen idején teli szedted a' kofarad'.

D A P H N E.

Jó reggelt, édes Bátyám! honnan ilyen korán? mihez fogtál már viradta előtt? Én violát kerestem, gyöngy-virágot és földi-rósát, 's azt, míg még alusznak Szüléink, az ágyokra hintem. Majd kedves illatba' ébrednek-fel, 's örülni fognak, ha meg-látják) virágimat.

M I R T I L.

Édes Húgom, az életem se kedve-
sebb nékem mint te! én pedig -- emlé-
kezel rá, -- tegnap alkonyodáskor mi-
dön az Atyánk fel-tekintett a' dombra,
hol gyakran szokott nyugodni, így
szólla: Ó ha azonn a' tetőn valami
szin állana, hogy árnyékába vehetne
bennünket! Én ezt jól hallottam, de
úgy tettettem, mintha nem ha'lottam
vólna. Ma pedig, még Hajnal' hasáda
előtt ott vóltam, le-vertem eggynehány
karót, s' leveles mogyoró gallyakat kö-
töztem a' karókhöz. Néad, édes Daph-
ném, kéfzen van a' munkám; ne szólj
semmit, míg észre nem veszi maga.
Öröm alatt foly-el majd az egész napnak.

D A P H N E.

Édes Bátyám, millyen édes lesz
majd tsudálkozása, ha meg-látja színe-
det, -- De megyek; láb-hegyenn lo-

pom ágyokhoz magamat, 's el-hintem virágimat.

M I R T I L.

Nyájas mofolygással tekintenek egymásra, majd ha fel-ébrednek. Ezt Daphne tselekedte, így szóllanak; hol az a' jó gyermek? ő fel-ébredésünk előtt is gondoskodott gyönyörködtetésünk felől.

D A P H N E.

Hát ha majd az ablakról ki-néz. Mi az, mi az, így fog szóllani, a' mit látok? tsálnak e' szemeim? ímé zöld szín áll a' domb tetejénn! Ez bizony a' fiam' munkája. Áldás légyen rajta! az éjjeli nyúgodalom se vonnya-el agg esztendeink' örvendeztetésétől. - Így édes Bátyám, öröm alatt foly-el majd az egész napunk. Mert, a' ki reggel jöhoz fog, annak minden igyekezete jól megy véghez, és a' karóról is almát széd.

P H Y L L I S , C H L O E .

P H Y L L I S .

Chloe, néked mindég a' karodonn az
a' kosár.

C H L O E .

Ott, Phyllis, ott! mindég a' ka-
romonn ez a' kosár! nem adnám én
ezt egy egész nyájért; nem, nem ad-
nám, monda, 's el-mofolyodva szorí-
totta meljéhez.

P H Y L L I S .

Miért szereted úgy azt a' kosa-
rat? -- Találjam é? nézd tsak mint
pirúlsz! -- találjam é?

C H L O E .

En pirúlok?

P H Y L L I S.

Te, te; mintha az esthajnal sütne
a' szemedbe!

C H L O E.

Várj, Phyllis! -- hadd beszélljem-
el. Ezt nékem Amyntás adta, az az
fjú szép Páfstor; maga fonta ő ezt.
Tsak nézd, be szépén van ez a' zöld
levél, ez a' piros virág a' fejer vesszők
közzé fonva. Igen szeretem én ezt,
el sem is hagyom magamtól, akárhová
menyek; szebbek nékem a' virágok 's
édesebben illatoznak, ha belé rakha-
tom; jobb izü a' gyümölts, ha belöle
eszem, -- Phyllis, -- másként minek
beszélek-el mindent! -- én -- én ezt
már fokszor meg is tsókoltam. Ő a'
leg-szebb, a' leg-jobb Páfstor!

P H Y L L I S.

Láttam mikor fonta. Hallottad volna tsak mit mondott! De ő nem szebb semmivel az én Alexisemnél; hal-lanád tsak millyen szépen énekel. Várj, el-mondom a' tegnapi énekét!

C H L O E.

De, Phyllis, mit mondott Amyn-tis, mikor a' kofarat fonta.

P H Y L L I S.

Várj hát; hádd mondjam-el elébb az Alexis énekét.

C H L O E.

Ah, -- hofzá?

P H Y L L I S.

Hallgafs hát: „Örülök mikor az „esthajnal a' dombonn süt reám: de,

„ édes Phyllisem , még jobban örülök ,
 „ mikor te mosolyogsz reám. Nem
 „ mégyen olyan örömmel az Arató
 „ haza , mikor az utolsó kévét viszi
 „ meg-rakott tsűribe , mint én , mikor
 „ tsókod után térek kunyhóm felé ! „ -
 ez az az ének.

C H L O E.

Szép ének ; de mit mondott Amyn-
 tás , mikor a' kofarat fonta ?

P H Y L L I S.

Nevetnem kell ! a' tó mellett ült
 a' füzesbe' , 's míg újjai a' zöld , veres
 's fejér vesszőket fonták , - -

C H L O E.

Minek állasz hát meg ?

'S míg a' vesszőket fonták újjai ,
 (így folytató Phyllis szavait nevetve ,)
 így szóllott : kis kosár , én téged

Chloének adlak, Chloének, a' ki olyan édesen nevet! Tegnap, midőn a' nyáját közel hozzám el-hajtotta, így szollított-meg: Jó elvét, Amyntás! 's olyan édesdeden, olyan édesdeden nevetett, hogy verni kezdett a' szívem. Engedjetelek, tarka vesszők, ne töredezzetek a' fonás közben, majd a' szép Chloe karján fogtok függni. Majd, majd - - ha arra méltóztat! - - ó ha rá méltóztatna! ha gyakran hordana karján! - - Így szólla, 's kézzen vólt a' kosár, fel-költ a' pázsitról, 's ugrott öröme-benn.

C H L O E.

Ah! megyek; amott legeli nyáját, túl ezenn a' dombon. Mellette hajtom-el juhaimat, 's nézd Amyntás, így szollítom-még; nézd, karomon ügg a' kofarad.

TITYRUS, MENALCÁS.

Eggy dombonn fekütt az öfz Menalcás a' meleg verő-fényenn, 's tsendes bámúlással nézett széllyel az öfzi-vidékre; 's Tityrus a' leg-ifjabb fia már régen mellette állott. Sohajtozott az Öreg örömében; a' fia pedig gyönyörködve nézte már rég-ólta az Öreget. Atyám, monda fokára kedves hanggal, a' te örömednek nagynak kell lenni! Már régen nézem mint tévelyegnek kedve-töltt tekinteteid az öfzi-vidékenn 's régen hallom sohajtásodat; Atyám, engedj most egy kérést!

M E N A L C Á S.

Szólj, kedves gyermekem, 's ül-le mellém, hadd tsókoljam-meg a' homlokod'. Le-üle Tityrus az Attya mellé, 's az Öreg atyai nyájafsággal tsókolta-meg homlokát a' fiának. Atyám,

így szólla továbbá Týrus, gyakran hallottam a' leg-idősbbe b'lyámtól, - - mert midőn nyájunk mellett az árnyékba' ülünk, fokot befzellünk felölled, 's akkor könnyek, öröm-könnyek omlanak szemünkből. Ő tölle hallottam, hogy valaha téged' tartott az egész környék a' leg-jobb énekesnek, és hogy egy-néhány ketskét nyertél énekeddel. Ó kérlek próbáld - meg, énekelj nékem egyet, most midőn gyönyörködésre ragad az őszi vidék. Töltsd-bé, Atyám, töltsd-bé ezt a' kérésemet.

Lású mosolyodással felele néki az őszi Menalcás : Meg - próbálom, ha szeretnek é még a' Músák, a' kik annyiszor segítették el - nyerni a' fel-tett jutalmat.

Még egyszer járta-el a' kintete a' vidéket, 's így kezdé énekét.

„ Hallgassatok - meg Másák , halljátok-
 „ meg rebegő kiáltásomat ! Napjaim'
 „ tavaszábann nem hagyatok ti engem'
 „ segítség nélkül a' zúgó tsermelyek
 „ mellett , 's a' zöld ligetekbenn. En-
 „ gedjeteK most is eggy éneket , nékem,
 „ meg-öszültt Öregnek. .

„ Mitsoda tsendes gyönyörűség
 „ foly belölled reám öfzi vidék ! mint
 „ tzifrázza magát a' halni készülő ez-
 „ tendő ! Sárgán áll a' som és a' füz
 „ a' tó körül ; sárgán állanak az alma és
 „ körtvély - fák , a' színét el-hagyta
 „ dombokonn és még zöld völgyekbe' ,
 „ a' tserefznye veres levelei között.
 „ Tarka a' Liget , mint a' rét tavas-
 „ szal , mikor virágok borítják-el. Ve-
 „ reslő kotzkázat nyúlik-le a' hegyről
 „ a' mezőkre a' zöld tetejű fenyők kö-
 „ rül. Már ropog a' száraz haraszt
 „ az útasok' lépése alatt ; búsan ögye-
 „ leg a' tsorda a' hervadó virágtalan

„ fivönn. Tsak a' vereslö börvény
 „ nem hagyta-el magát, a' tél' magános
 „ jelentöje! Most lép - bé hozzátok a'
 „ tél' nyugodalma, ó fik, kik nekünk
 „ meg-értt gyümölsöt adtatok, 's hi-
 „ ves árnyéktokba vettétek a' Páztort
 „ és a' nyáját. Igy ne jussön fenki
 „ közzülünk a' sír' nyugodalmára, ha-
 „ nemha édes gyümölsöket terem elébb,
 „ 's életet adó árnyéket hint az inség-
 „ benn nyomorgókra. Mert az áldás,
 „ fiam, az Igaz' háza körül lakik, és
 „ tsüri körül. Fiam, a' kinek tiszta a'
 „ szíve, 's bizodalját az Istenekbenn
 „ veti, nem jár az sillyedező posvá-
 „ nyoun. Magassán emelkedik az Olym-
 „ pusra, mikor áldozik, áldozatjának
 „ füstí, 's az Istenek áldva hallgatják-
 „ meg háládó könyörgését. Nem jö-
 „ vendöl néki a' bagoly szerentsétlen-
 „ séget, sem a' rémítő éjjeli varjú. Bá-
 „ tran és nyugodalommal lakik békesé-

„ ges hajléka alatt; a' kegyes Hízi-
 „ Istenek látják foglalatofságit, 's hall-
 „ gatnak nyájas beszédire 's állást bo-
 „ tsátnak rá. Borúlatos napokat lát
 „ ugyan tavasszal, 's nyárbann menny-
 „ köves fellegek gyűlnek - meg felette :
 „ de, fiam, ne zúgolódj, ha Jupiter
 „ napjaid közzé ködös órát is egy-
 „ velít. Tartsd - meg intésimet, fiam!
 „ majd ha a' sirba szállok előtted! - -
 „ Kéméljétek-meg, az ősz' éketségét!
 „ tsendes szellők fofszák-meg játszodoz-
 „ va a' fíkat. haldokló levelektől! úgy
 „ még gyönyörködhetem tarkasága' lá-
 „ tásábann. Talám, majd ha megint
 „ vissza - térfz, szép Ősz, talám már
 „ akkor nem látlak. Mellyik fáról hull
 „ akkor le a' haldokló levél koporsóm'
 „ tsendes halmára? „

Igy énekle az Őreg, 's Tityrus
 könnyezve nyomta az Attya kezét ned-
 ves ortzájához.

A Z É N E K'

é s

L A N T - V E R É S'

fel-találása.

Az idők' ifjúságában, midőn az ártatlanság' kevés szüksége és a' Természet a' még meg-nem-romlott emberek közt az együgyűbb mesterségeket szülték, élt egy Leány. Egy fe volt abbann az időbenn oly szép, egy fe oly érzékeny a' Természet szépségeinek el-fogadására. Öröm-könnyekkel köszöntötte a' Hajnalt és a' meg-ujjáltt környéket; örvendezve az alkonyodást, és tsendes fényét a' Hódnak. Az Ének még akkor rendetlen öröm-sikóltás volt. Mihelyt az űmatlan kakas a' kunyhóról le-kiáltotta, hogy itt a' reggel! - - mert már akkor mulattságúl magokhoz szoktatták a' sze-

lídebb állatokat, -- ki-lépett védelmező padlása alól, melly öfzve-hánytt gyékény és fenyő-ág volt, hozzá kötve a' szomfzéd fák' derekához; -- ennek az árnyékába' lakott ő, 's felette a' madarak laktak, a' gallyak' sűrű levelein. Ki-ment a' vidéket nézni, mint ragyog a' harmatbann, 's a' szomfzéd ligetbenn mint, zengenek a' madarak. Gyönyörködve figyelmezett énekekre, 's próbálgatta zengéseket. Édesen folytak ajakáról a' rendes hangok, 's ennél rendesebb hang, még eggy Lyányka ajakáról se folyt. A' mit hajló kedves szava el-tanúlhatott a' madarak' zengésiből, azt külömbféle módonn fzeáte-öfzve. - - „ Parányi kis éneklők, (monda éneklő szóval) „ be kedvesen „ zeng a' ti éneketek a' magas fák' te- „ tejéről, 's az alacsony bokronn! Ó „ bár tsak én fogadhatnám ilyen szép „ hangokkal a' fel jövő Napot. Tani-

„ tsatok-meg ezekre , úgy örvendezési-
 „ met véletek éneklek én is a' Nap
 „ fényes sugárinak. „ Így énekle a'
 Leány , 's szavai mérfelelt renddel fi-
 múltak véletlenül a' madarak' zengési
 szerént. Örvendezve tudálta rendes
 ölzve-eggyezését szavainak. -- „ Mint
 „ ragyog a' zengő Liget , (isy fo'y-
 tatá továbbá szavait • tudálkozva)
 „ mint ragyog a' vidék itt a' harmatba'.
 „ Te a' ki mind ezt teremtetted , ó
 „ mint örvendek én ! Most kedvesebb
 „ hanggal ditsérhetlek mint játszó-tár-
 „ saim. „ -- Így éneklelt , 's örven-
 dezve hallgatta a' vidék az új harmo-
 niát , 's meg-némúltak a' madarak.

Ezután minden reggel ki-ment a'
 fák alá , 's gyakorlotta magát az új me-
 sterségben. De a' Ligetben már rég-
 től fogva leste egy Legény ; bámúlva
 állott a' bokor mellett, lehajtozott, bel-

lyebb ment a' ligetbe, 's próbálgatta énekeit. Gondolkozva támaszkodott egykor sás-fedele alatt ívére, mert ő találta-fel a' nyíl-lövöldözést az orv-madarak ellen, mellyek galambjait öldös-
 ték, kiknek rakottyából font a' szom-
 izéd tölgy-fa' törzsöke körül házat. --
 „ Mitsoda ez, a' mi szivemből fel-so-
 „ hajt? (kérdé) a' mi olly méljen fek-
 „ szik bús meljembenn? Ezt ugyan
 „ öröm és vig sirás váltja-fel, mikor
 „ azt a' szép Leányt látom a' Liget-
 „ benn, 's szép énekét hallom: de ha
 „ el-tünik szemem elől, akkor, ah!
 „ akkor bűslakodás tér szivembe vissza.
 „ Ah, mi sohajt-iel szivemből? „ --
 Azomban újjai az ív' fel-vontt húrjával játszottak, 's a' hárról egy kedves hang pattant-le. Bámúlva hallotta ezt a' Legény, 's újra el-pattantotta. Át-mélkodik, 's egy új találmány' nyomozásához fog, 's újra játszik a' béjja'

béliből tekert húrral. Fel - ugrik, 's vastag vesszőket kezd vágni, két hosszút és két rövidet; 's a' két rövidet általékezi alól és felül a' két hosszabbakhoz, 's a' két rövidre húrokat tekert a' két hosszú közzé. Most ismét játszott újja a' húrokkal, 's most vette észre a' hangok' édes különbségeit a' vastagabb 's vékonyabb húronn. Leóldotta őket, 's újakat kötözött harmóniai renddel rá, 's úgy kezdé játszani, 's ugrott örömébe'.

Minden reggel ki-ment ezután a' ligetbe', 's gyakorlotta új találmányát, 's meg-eggyező hangokat keresett azokhoz az énekekhez húrjainn, mellyeket a' ligetbe' lopva'st tanult a' szép Leánytól. De, azt mondják, ha'zontalan keresett foka'ig, 's fok húrok nem akarták követni énekeit, míg a' Ligetbenn egy Isten jelent néki meg, ez szedte rendbe'

húrjait, 's el-játszotta előtte énekét.,
 Általa tanúlván belé, azután minden
 reggel fel-kereste a' Leányt a' ligetbenn
 még Nap-költe előtt: ott tanult tőlle
 új énekeket, 's sietve tért-vissza a' for-
 ráshoz, 's ott próbálgatta el-verní.

Eggy igen szép reggel ismét a' li-
 getbe ült a' Leány, fel-ékesítve virág-
 koszorúval; 's énekelt. -- „ Idvezz
 „ légy, kedves Nap', ama' hegy mellől!
 „ Már ragyognak sugárid a' fák' tete-
 „ jénn a' magas dombokonn és a' víg
 „ patsirta' repdeső tollainn. Énekkel
 „ fogadnak téged' a' liget madarainés -- „
 Ekkor el-hallgatott, 's vigyázva te-
 kintett mindenfelé maga körül. Mitso-
 da kedves szózat eggyveledik énekem-
 be? így szólla tsudáikozva. Imé, éne-
 kemnek minden hangját követi! Hol
 vagy; ének? szólj! miért hallgattál-
 el? énekelj tovább is kedves szózat?

ha tollas lakója vagy ennek a' ligetnek,
ó repülj erre a' bikre, hogy láthassalak,
's hallhassám szavadat. Így szólla, 's
magassan tekintett-fel a' fák' tetejére.
Félve repültél el? vagy -- Még ezt a'
szózatot nem hallottam a' ligetbe' --
Hát ha meg-tsaltam magamat; -- de
hiszen nem alszom. -- Még egyet
éneklek: -- „ Idvezz légy, szép rófa!
„ még tegnap bimbó voltál, már ki
„ vagy fakadva. Köszöntenek a' reg-
„ geli szellők, a' zszibongó méhek és a'
„ tziifra pillangó. Vígau repdes' ő
körüllötted, 's ifza harmatodat. „ --
Így énekle, gyakran meg-meg akadva,
's mindenféle tekingetett, mert a' szó-
zat újra követte énekét.

Meg - rezzelve ugria - fel ekkor a'
hantról. Nem, nem tsaltam - meg ma-
gam', énekemnek mindenik tziikkelyét
követte a' szózat. Így szólla ő, 's a'

Legény fel-köszörúzva jött-ki a' bokor-
ból, 's hón'-allja alatt hozta lantját.
Mofolyogva fogta-meg kezét a' félénk
Leánynak. -- Szép Lyányka, így szól-
la édesen nevető szája kedves hanggal,
énekedet nem tollas lakofa késérte a'
Ligetnek. Én vagyok, a' ki énekedet
ezenn a' húronn követtem. Itt hallgat-
tam minden reggel énekedet, 's bellyebb
mentem egyedül a' ligetbe, 's el-ver-
tem azt a' lantomonn. Hidd-el azt
nékem, szép Lyányka, hogy engem'
erre egy Isten tanított. -- Repdeső
tekintete a' Lyánykának rezketve sza-
ladt végig eggynehányszor a' Legé-
nyem, 's a' húronn állapotott-meg. --
Szép Lyányka, (monda továbbat a'
Legény, szerelemesen nézván reá,) be-
bódog vólnék én, ha meg-engednéd,
hogy véled ide járjak, 's énekidet húr-
jaimonn követhessem! -- Ekkor fel-veté
a' Leány a' szemét. Legény, monda,

örülök mikor énekemet lantod követi,
kedvesebb az az Ecchónál; -- de, jer'
most árnyékos fedelem alá, éget a' déli
nap; jer' homályos fedelem alá, ott
édes gyümölcsöt tesztek elidbé, és friss
édes tejet.

El-méne a' Legény a' Lyánykával
a' fedél alá, 's ök taníttatták társaikat
az énekre és a' lanttra. Még azután
fokkal későbbre adódott melléjek a' síp,
mert Marsyas vitte-bé azt az erdei Iste-
nek közzé, mellyet annak találója Mi-
nerva midön az Isten - affzonyok azért
tsúfolnák, haragjában a' homokra le-
vetett. *) Két fát ültettek egy dom-
bos halmonn a' Leánynak és Legény-
nek, 's árnyékában bezzéllették késő
Unokái az ének' és lant' találmányját.

*) Minerva találta - fel a' sípot. Eggykor az
Isten-affzonyok előtt fújta azt, 's ezek ne-
vettséget indítottak szája' fiatorgatásából. --
Minerva meg-boffzankodott, 's a' tenger'
fővenyére vetette-le mérgébe' furulyáját.

M Y L O N.

A' fiatal Mylon ólalkodva egy madarat fogott a' fenyvesbe'; szép tarka volt a' tolla, de még szebb volt az éneke. Fészket csinál néki a' markából, 's örülve szalad kérődő nyájához. Le-veti szalma-kalapját, 's alája teszi a' rabot; 's sietve fut egyenes vesszőkért kalitkának a' fűzesbe. — Ha kéz lesz a' kalitkám, ha kéz lesz, kis madár, így szólla, Chloének adlak. Éretted majd — ah — egy édes tsókot, egy édes tsókot kérek; ő nem vonogatós, azt csak meg-adja: ha pedig azt meg-adja, ravalzkodva kettőt, hármat, de négyet is lopok mellé. — Ó bár csak kéfzen volna már a' kalitkám! — Így szólla, 's íében szaladt-vesszőivel a' szalma kalaphoz. De milyen el-szomórodva állott-meg! — — — Egy irigy szél fel-fújta kalapját, 's tsókjai oda lettek a' madárral.

A' FAUNUS.

Nem, nekem ugyan nem örvendetes nap! így szólla a' Faunus, ki-botorkázván viradta felé köszirt barlangjából. Útálok a' nap-fényt, miólta azt a' szép Nymphát el-szalasztottam. De nem fog kofzorú fityegni szarvamonn, míg fel nem találom. Eggy virág se virít barlangom körül, mind bimbójába' taposom azt el; a' sípom pedig -- 's ezt a' korsót is el-töröm.

El-taposta a' korsót és a' virágokat. Akkor jöve eggy más Faunus, 's le-tette a' nehéz tömlöt. Mit bolondoskodol? kérdé tsúfúl katzagva, ma, ezenn a' vig naponn, a' Lyéus innepénn! Köfs hamar repkényt szarvadra, 's jer' az inneplökhöz, az esztendő' legjobb napján!

Nem, nékem ugyan nem örvendetes nap! így felele a' Faunus. Míg rá nem akadok, esküszöm! nem lessz repkény a' szarvamonn! Ó szerentsétlen szempillantás, a' mellybe' el-szalasztottam. Sebessen szaladt előttem, a' vizgátlást vetett szaladásának; kétségesen állott a' partján, 's nem tudta mit csináljon. Reszkettem örömömbe', 's már magamhoz akartam szorítani a' vitzkándozót, de a' Tritonok, az átkozott tolvajok! ki-ütötték a' vízből magokat, ölbe-kapták, 's meg-fújtt kürtökkel a' más partra úsztak véle. Esküszöm a' Styxre! míg rá nem akadok nem lessz repkény a' szarvamonn.

'S egy hideg Nympa, úgymond a' másik Faunus, -- röhögnöm kell rajtad, -- 's egy hideg Nympa -- teheti ilyen szomorúvá napodat! Nékem, jó Faunus, nékem a' Szerelem egy

orámat se tefzi szomorúvá; nem, -- csak egy orámat is! Ha az egyik rántja-el töllem tsókját, a' másikhoz ngrom. Szám egy Nymphához se érjen többet, ha valamellyik egy óráig tart karja közt, ma ezenn a' víg naponn! mindenikét fogom szeretni, mindenikét nyalogatni. Jer', Faunus, ne szomorkodj; még te ifjú vagy; az ország szép barna, fekete nagy szemed pajkos és szilaj, 's rövid fodor hajad szépen göndörödik-öszve görbe szarvad körül, 's úgy áll hajad közt, mint két vastag tölgy a' sűrű gazba'. Tedd-fel a' kofzorúd', nézd, imhol a' szép repkény. Már hallom meffziről a' thyrzus páltzák' és tányérok' tsattogását és a' víg sípokat. Hajolj-le hamar, már közel a' lárna, jönnek a' domb mellől! Hajolj-le, hadd tegyem-fel a' kofzorúd'. Be kényesen vonnyák fekerét párdutzai! Ó Lyéus! -- Látod

é mint ugranak a' Faunusok és Nymphák:
 Be vig láрма! Ó Éván, Évoé! --
 a' fejedenn a' koszorú! Hamar tedé
 a' hátamra a' tömlöt. -- Ó Éván,
 Évoé!

A' SZERENTSÉTLÉN
SZERELEM.

A' Vadász-hálóba tekergözött Szatyrus viradtáig feküdt a' posványos nádasba'. Meffze-nyúlt egyik ketske-lába ki a' hálóból. Ki-fáradva feküdt ott, nem lévén képes egy tagja' feloldására is. A' nádasba' repdeső madarak össze-gyültek mellé, a' kuruttyoló békák pedig, bámulyán ezenn a' rendes fogáson, félelmesen szökdöfték hozzá. -- Rikóltanom kell, monda, a' mennyire bírja torkom, míg elő nem kerül valaki. Rikóltott, 's egy dombról a' másikig hallott - meg, erdőnn, völgyenn kerefátül, rikóltása. Ötször rikóltott, mind az ötször haszontalan. Sokára egy Faunus jött-ki a' Ligetből. Honnan jön ez a' fertelmes ordítás? kérdé; hallasd még egyszer tsúnya szavad', hadd akadjak rád. -- Még egyszer ri-

költött a' Szatyrus; sietve ment a' Faunus a' nádashoz, 's rá akadt a' katzagást indító fogolyra. -- Az Ister nevébenn kérlek, Barátom, monddozz - fel ebből az átközött h Nap'-le-mente ólta nyomorgom Röhögve állott előtte a' Faunus, jére rakván-fel a' nagy neveté, kezét; 's bámúlt mint feküdt goformán félig a' posványba', lába mint meredt-előre. Azu fogott fel-óldozásához, 's talptotta. Ez ám a' puha ágy! úgkérdé a' Faunus. Beszéld-el kérIstenek' nevébenn, hogy tudtálvergödni? -- Istenek, kiálta a' Fedozott, ez é jutalma a' leg-forróbbrelemnek? átkozott az az óra, a' mellbenn leg-először láttam-meg a' kegyetlent! -- De ülünk arra a' görbe füzre; fáj az egyik lábam. -- Le-ültek a' füzre; 's a' Szatyrus hozzá fogott Re-

ferves történetének elő-beszélléséhez. Már egész esztendeje, monda, hogy vannak a' pataknak Nympháját szere-melly amott a' közikla alatt ombokorból; ott, a' hol az a' fe-, a' közikla felett. Meg nem a' állottam egész esztendeig félnként barlangja előtt, 's fájdalminaszlottam néki: meg nem hallottam ott, sohajtottam, keser-'s néha furulyámat fújtam-meg atásául, vagy szerelmemet éneken keserves hangokkal, úgy hogy a' klák is sirtak belé; de mindég meg hallgatva.

Szeretném, monda a' Faunus, hallani nekedet. -- El-énekeljem é kérdé a' Szatyrus; annál szebbet sohajtáltam. -- Hozzá fogott az énekhez:

„Szép Isten-asszony, mert hozzád
„képest Vénus is tsak közönséges ab-

„ rázat! mikor hallgatod már meg pa-
 „ naizimat? Siket leszel é mindég erán-
 „ tok, mint ez a' kö, mellyenn ülök.
 „ Ó én nyomorúltt! örökké ki nem
 „ hallgatva énekeljek, sirjak 's kesereg-
 „ jek é én barlangod előtt a' rekkenő
 „ délbenn 's a' híves éjtzaka? Ó ha
 „ tudnád millyen bóldog az, a' kinek
 „ magához hasonló ifjú párja van. Tu-
 „ dakozd-meg tsak azt a' lafsú bagolyt,
 „ a' ki köszikláid megett a' fák' odvá-
 „ bann lakik, 's éjtzaka örömébenn
 „ üvölt, mint én üvöltöttem bóldog
 „ napjaimbann, midön szédelgő fővel
 „ mentem haza barlangomba. Ó ha
 „ tudnád, elő ugranál 's által-ölelnéd
 „ fejér karjaiddal fekete hátamat, 's mo-
 „ foly vezetnél-bé hajlékodbá; ma-
 „ magassan szökdösnék akkor örömöm-
 „ be', mint a' bornyú szökdös. Ke-
 „ gyetlen, hányszor aggattam barlan-
 „ god' elibe fenyő ágakat, rajtok vólt

„ még az erős-szagú te:més, és leveles-
 „ tölgy gallyakat? hogy mikor a' tántz-
 „ ról, vagy az -- ah! máfokkal való
 „ játékról haza térsz, örülve tsudál-
 „ kozz. Hányszor raktam-le, Háládat-
 „ lan, még tavasz' elejénn teli kofarak-
 „ kal barlangod előtt az epret, vagy
 „ a' mit az ezftendő' része termelzett,
 „ mogyorót, édes gyökeret? Nem vit-
 „ tem é özfzel a' leg-nagyobb dőbö-
 „ nyömbe' tsomofzlott szőlöt, mely
 „ úszott a' tajtézkzó mustbann? nem
 „ vittem é frifs ketske gömölyét? --
 „ Már régtől fogva tanítok számodra
 „ egy fekete bakot; fok mesterségre
 „ szoktatom, hogy gyönyörködteffén.
 „ Ha szóllok neki fel-ágaskodik rám, 's
 „ meg-tsókol; ha pedig sípom' fúvom-
 „ meg, fel-áll, látnád tsak, hátúlsó lá-
 „ baira, 's tántzol, mint én tántzolok.
 „ Ó kegyetlen! miolta szerelmem en-
 „ nyire kínoz, ízét mind az étel, mind

„ az ital el-vesztette előttem, 's kula-
 „ tsom gyakran egygy óráig is dugva
 „ áll napjábann. Annak előtte göm-
 „ belyü vólt képem mint a' sár-tök-
 „ most száraz vagyok, 's az álom is,
 „ kerül. Be édesen aludtam annak előt-
 „ te délig, míg a' sütő meleg barlan-
 „ gomba bé nem süttött, vagy a' szom-
 „ júság fel nem ébresztett! Ah, szép
 „ Nympha, ne kínozz tovább; ké szebb
 „ vólnék a' tsalány közt fetrengeni,
 „ ké szebb egész óráig fekünni bor nél-
 „ kül a' meleg homokba' a' sütő-verő-
 „ fényenn. Jer', jer' tej-színü szép Nym-
 „ pha, jer' az én barlangomba egyes
 „ hajlékodból, Nints az enyímnek más-
 „ sa az egész környéken. Puha kets-
 „ ke-bört terítettem-le belé számodra és
 „ számomra; két falánn ivó-edényim
 „ függnék, kissebbek és nagyobbak,
 „ szép renddel, 's gyönyörü bor-szag
 „ üt-meg kívülről. Be szép lessz nézni

„ pajkos gyermekeinket, mint kergetik
 „ egynáft a' kantsók körül, vagy mint
 „ danolnak a' tömlönn! - - Barlangom
 „ előtt egy magas tölgy áll; árnyéká-
 „ ba' pedig a' Pán képe. Magam farag-
 „ tam azt mesterségesen tölgy - fából,
 „ miként siránkozik azonn a' Nym-
 „ phánn, a' ki karjai közt náddá vált.
 „ Nagyon fel-tátotta a' száját; egy
 „ alma is belé fér, olyan erőfen nyom-
 „ tam fájdalmát ki, sőt a' könny-tsep-
 „ peket is - - a' könny-tseppeket is ki-
 „ metszettem. - - De ah, nem jössz!
 „ nem jössz, 's reménység nélkül kell
 „ barlangomba vissza-térnem! „

El-hallgatott a' Szatyrus, 's bá-
 múlt a' Faunus tsúfoló katzagásánn. - -
 De beszéld-el hát, monda ez, hogy
 botlottál a' hálóba.

Tegnap, felele, szokásom szerént
 közel állottam barlangjához, 's a' leg-

szívre - hatóbb esdeklésekkel énekeltem énekemet. Háromszor szakasztották azt fohajtásim félbe', 's mikor szomorúan viülza - tértem, az egyik lábam belé akadt a' hálóba, 's eggyzere öfzve-tsapódott az felettem. Le-estem lábamról, 's a' mint ki-akartam fejtözni, jobban belé kevertem magamat. Nagy katzajt hallék közel hozzám, 's a' Nympa mellettem termett játzó - társaival, 's keményen bé-tekergetvén, a' posványba vontzolt. Itt vagyok, monda fennszóval nevetve, 's Társaival meg-állott a' partonn. Kegyetlen ! miért nem jössz, hogy fekete hátadat fejr karommal által-ölelhessem, 's miért nem szöklöz örömdbe', mint a' bornyú szökik? - Aludj hát itt; én pedig reménység nélkül térek viülza barlangomba. - - Így szólla a' Kegyetlen, 's ott hagyott. Még messziről is hallottam tsúfoló ne-

vetését. Szaggassanak-el a' vadak, ha
valaha barlangja felé térek.

Takarodj, felele a' Faunus; én té-
ged' még elébb büntettelek volna meg
alkalmatlan szerelmedért. Menny, tün-
tzolj ketskéddel, 's felejtsd-el szerelme-
det; vagy bódogtalanságodat mesd - hi-
tölgy - fába.

I D Y L L I U M O K

II. KÖNYV.

DAPHNE, CHLOE.

D A P H N E.

Nézd, a' Hóld emelkedik már túl
ama' fekete hegyenn, 's már a'
felső fák közt ragyog. Gyönyörű ez
a' hely, mülaffunk itt egy-kevésbé; a'
Bátyám haza hajtja a' nyáját.

C H L O E.

Kedves a' hely, kedves az estvelí
hívefég; mülaffunk egy-kevésbé.

D A P H N E.

Nézd ott a' köszikla mellett van
a' fiatal Alexis kertje. Jer' nézzünk-

bé a' sövényénn. Leg-szebb kert az
ezenn a' tájon, eggy sints ilyen szép
rendbe', eggy sints ilyen jó munkába'.

C H L O E.

Nem bánom, nézzünk.

D A P H N E.

Eggy Páfstor sem érti úgy a' ker-
tészkedést. -- Nem igaz?

C H L O E.

Az úgy van?

D A P H N E.

Nézd millyen boján nő minden va-
lamj tsak a' földönn el-tsúfz, vagy ka-
rókonn tartózkodik. Amott víz om-
lik a' szirtról, patakka' vál, 's a' kert;
árnyéki közt fut-el. Oda-fel a' domb
bátánn Jászminnal futtatta - bé ernyőjét.

Talán az egész szép vidéket ki-lehet belőlle látni.

• C H L O E.

Lyányka, te nagyon ditsérsz mindent. -- Igaz, gyönyörű minden. Szébb a' barna Alexis kertje az egész környék kertjeinél; szebbek virági minden virágoknál; egyy forrás fe zuhog olyan kedvesen mint ez; egyy sinsz olyan tiszta, egyy sinsz olyan jó-ízű.

D A P H N E.

Mit nevetesz, Chloe?

C H L O E.

Én nevetek? -- Nézd csak, le-törömi ezt a' rósát; valld-meg, nem édefebb illatú é, mint egyébb rósák? nem olyan szép é, mintha maga ne-velte volna Ámor?

H

D A P H N E.

Ah! ne légy tsintalan!

C H L O E. *

No, de -- Ne fojtsd-el azt a' fo-
hajtást, a' melly erővel emeli-fel mel-
jed'.

D A P H N E.

Hamis! jer', mennyünk innen.

C H L O E.

Illyen hamar? -- én nem men-
gyek; itt gyönyörű lenni! -- De hal-
lod -- valami zördül. Bújjunk ide az
Orgona-fa alá, ott senki sem lát-meg.
Nézd csak, ő maga jön. Lassan, fúgd-
meg hamar, úgy é ő maga is szebb mint
a' több Páztorok?

D A P H N E.

Ah! én megyek.

C H L O E.

Én nem érefztelek: nézd mint gondolkodik, mint fohajtoz. Néki, hidd el, néki valami Lyányka van a' szívébenn. -- Lelkem, a' te kezed refzket; ne félj, nints itt farkas.

D A P H N E.

Erefsz; ah kérlek érefsz!

C H L O E.

Hallgafs!

A' Lyánykák a' sűrű levelű orgona alá rejtöztek; Alexis pedig nem vélvén hogy valaki hallja, így kezdte énekét:

„Sápadtt tsendes Hóld, légy bizonyysága fohajtásimnak; ti pedig tsendes árnyékok hánytszor fohajtottátok ezt Daphne, Daphne utánna: ! Édes, illatú virágotskák, harmat-tsep feny-

H s

„lik leveletekenn, mint az én ortzá-
 „monn a' szerelem' tsep.e. Ó bár,
 „bártsak meg-va lhatnám néki, hogy
 „inkább szeretem, mint a' méh a' ta-
 „vaszt! -- A' minap a' kút mellett
 „öszve-akadtam véle, egy nehéz
 „korsót meritett-meg vízzel. Engedd,
 „hadd vigyem a' kunyhódhoz ezt a'
 „nehéz korsót. Így szólék akadozva.
 „Igen-is jó vagy, felele. Refzketve
 „vettem-fel a' korsót, 's némán, fo-
 „hajtozva, 's földre süttött szemmel
 „mentem mellette, 's nem mertem néki
 „meg-vallani, hogy inkább szeretem,
 „mint a' méh a' tavaszt. -- Be szo-
 „morúan hanyatlasz te, kis Nártzis.
 „előttem; délbe' még virágoztál, már
 „el vagy fonnyadva. Így, ah, majd
 „így fogok én is el-fonnyadni, én
 „fiatal Páfztor, ha meg-veti szerelme-
 „met! Ha meg-veti azt, kis virágok,
 „ezer nemü füveim, eddig-való gyö-

„ nyörüségem, fő gondom, -- akkor
 „ majd orvosló kéz nélkül fogtok el-
 „ fonnyadni! mert nékem nem virít
 „ semmi gyönyörűség. Meg-fojt a' vad
 „ gyom, 's dögleletes árnyékkal borít
 „ a' dudva bé! -- Te is oda leszel,
 „ szép Gyümölcös, kezem' ültetése!
 „ melly eddig a' leg-édesebb gyümölcst
 „ termetted; szomorúan állanak majd
 „ ki levél és gyümölcst nélkül ki-hóltt
 „ törzsökeid a' gazból; én pedig alat-
 „ tatok fogom hátra lévő napjaimat fo-
 „ hajtások közt el-tölteni. Te, az-alatt
 „ míg Hamvam itt nyugszik, érdeme-
 „ febb Férj' ölelgetési közt élj a' leg-
 „ tökéletesebb boldogsággal! -- De --
 „ mit gyötresz engem' irtóztató tsüg-
 „ gedés? Még virít reménységem, mert
 „ nyájafán mosolyog mikor mellette mű-
 „ latva megyek-el. A' minap a' dom-
 „ bonn süttam nád-szálamat, ő pe-
 „ dig a' szomszéd útonn ment haza

„ felé. Meg - állott sípoláson. Mi-
 „ helyt meg - láttam mindjárt reszketni
 „ kezdett az újom és a' szám; 's ha
 „ hibáfan sípoltam is, még is álva ma-
 „ radt: Ó ha idővel Menyasszonyi ko-
 „ szorúval hozhatom árnyéktok alá,
 „ szebb szín fűsön-el akkor kis Virá-
 „ gok! édesebb illattal fogadjátok-el ak-
 „ kor! Te pedig fiatal gyümölcös,
 „ hajtsd-le hozzá rakott ágad'! „

Így énekle Alexis. Daphne sohaj-
 tozva hallgatta ötet, 's keze reszketett
 Barátnéja' kezében. De Chloe elő-ki-
 áltotta: Alexis, Daphne szeret téged'.
 Itt áll az Orgona alatt, jer', tsókold-
 fel könnyeit ortzájáról, mellyet szerel-
 mébe' hullatott. Féltve ment felé Ale-
 xis. De örömét nem tudom ki-monda-
 ni, midőn Daphne a' Chloe meljére si-
 múlva, szemérmesen vallotta-meg, hogy
 ötet szereti.

A' B O K R E T A.

Láttam Daphnét. Talán -- ah ta-
 lán boldog vólnék, ha nem lá-
 ttam vólna! Még soha se tetfzett szebb-
 nek. A' nagy hőségbe' a' fáz fák alatt
 feküdtem a' hives patak mellett, hol
 a' kövekenn lassan hempelyeg-el. Ár-
 nyék szövödött felettem, és a' hives
 patak felett; Nyugodalmasan feküdtem
 ott; de ah, azolta nints nyugodalmam.
 Közel hozzám meg-zördült a' bokor,
 's Daphne, Daphne a' patak árnyékos
 szélénn jöt-le felém! Tsinosan vonta-
 fel feje' kis lábáról kék ruháját, 's bé-
 lépett a' vízbe. Meg-hajlott, 's jobb
 kezével gyönyörű ábrázatját mosta, bal-
 jával pedig ruháját tartotta, hogy a'
 vízbe ne érjen. Azután meg-állott, 's
 tsendesen várta míg kezéről egy tsep-
 sem esett a' vízbe. Meg-állapodott a'
 patak, 's tisztán fogadta-el minden ré-
 szetskéjét. Kedve-telve mosolygott ek-

kor képére, 's helyre-nyomta arany haja' fonadékját, melly nyakánn tsemóba kötődött. Kinek, így fohajtoztam, kinek ez a' tsinosgatás? vallyon kinek akar tetfzeni? Kitsoda az a' fzerentsés, a' kiért mofolyogva gyönyörködik szépségében? Azomban midön így hajolva áll a' patak felett, bokkrétája ki-esett a' melje mellől, 's le-úszott a' vízen hozzám. Ki-fogtam, meg-tsókoltam; nem adtam volna egy nyájért. De ah, hervad a' bokréta, ah hervad, pedig még tsak két napja, hogy le-úszott hozzám. Ah, miként apolgattam! Abba' az ivó-tséfszébe' állott, mellyet tavasszal énekemmel nyertem. Mesterségesen van rajta ki-metszve Ámor, egy jeveles szőlő szinbe', 's nevetve próbálgatja nyilai' élet újja' hegyével, 's előtte két galamb tsókolódik. Háromszor töltöttem napjábann rá friss vizet, 's éjtzakára rostélyos ablakomba tettem

a' harmatra ki. Sokáig állottam mellette 's szívtam édes illatját. Édesebb volt a' szaga, színefebb a' levele, mint a' tavasz viráginak, mert ez a' Daphne meljénn virított! El-merülve állottam meg a' tsészé mellett. Éles, mondám, Ámor, éles a' te nyilad; be igen-is, igen-is kell azt nékem érezni! tsak félig éreztesd azt értem Daphnéval, úgy néked áldozom a' tsészém'. Eggy kis óltáronn fog állani, 's minden reggel virág-koszorúval övedzem-körül, ha pedig tél lesz, zöld myrrthus ágat téfzek-rá. - * Kis Galambok! ó ha közelgető boldogságom' képei lennétek! de ah, hervad a' bokréta, akárhogy őrizzem. Szomorúan fityegnek az el-fonnyadt virág-szálak a' tsészé szélén le; már nem töltik többet illatjokat, 's ejtegetik leveleket. Ah Ámor, ah ne engedjed, hogy hervadáfok szerelmemet ábrázolják!

DAPHNE, MICON.

D A P H N E.

Minek ez a' kis Óltár ide, Édesem?
Vallyon mellyik istenségnek van
ez szentelve?

M I C O N.

Amornak, édes Daphném, Ámor-
nak van ez szentelve! Édesem nyugodom
én itt a' forrás mellett, mert, emlékez-
hetsz rá, kistsinyek voltunk, csak mint
ez a' tsengő-fü, óráinkat ártatlan édes
játzodozással rövidítettük itt. Én, én
szenteltem azt néki, mert már akkor,
édes emlékezet! már akkor ébredezett
szívünkbe' a' Szerelem.

D A P H N E.

Én pedig myrrthussal és rósával
kerítem körül; majd, ha meg-örzi Pán,
Templom foimára boltozódik-bé; mert,

Édesem, nékem is, nékem is kedves az az emlékezet.

M I C O N.

Tudod? tsészét tsináltunk tök-hajból, teli raktuk tserezsnyével meg-eperrel, 's úfzni tettük a' patakra.

D A P H N E.

Tudod? Moğyoró - héjból, makkkupakból, meg-tsuda-fa gombból tsináltunk edényeket ; tej-tseppeket ittunk belölle , 's kenyeret morzsfaltunk belé. Én játékból feleséged, te pedig Uram vóltál.

M I C O N.

Jól tudom. Látod azt a' bokrot ? Még most-is meg van a' bóltja, de már öfzve-boglyosódott ; a' vólt a' mi lákó-hellyünk. Ollyan alacsony vólt, hogy egy ketske-fú is el-bonthatta vólna kis

szarvával. Fűz és rakottya vesszőből fontuk bé a' falát, 's egyy kis fa-rostély vólt az ajtaja. Be édesek vóltak azok az órák, a' mellyeket itt párosán, mint férj és feleség, egyyütt töltötünk-el.

D A P H N E.

Kis kertet is fogtam-fel a' házunk megett; jut é még eszedbe? Sásból csináltuk a' kerítését. Eggyfzere megehetete vólna egyy juh, olyan nagy vólt.

M I C O N.

Jut eszembe; a' mező és a' rét apró virágit ültetted te belé.

D A P H N E.!

Mindég gondoltál te valamit, Édesem! Eggy eretskét vontál a' forrásból kertünkbe; gyékény tsatornánn

folyt az egy vállútskába, 's meg-telve
 egy jó ital lett volna a' szomjúhozó-
 nak. Nézd még most-is meg van a'
 vállú, amott a' patak szélibe'.

M I C O N.

Áldás nélkül van az a' ház, a' hol
 nitsenek gyermekek. Te valahol egy
 reves Ámor képére akadtál. Apolgat-
 tad, 's neveltet mint hív Anya. Dió-
 haj vólt a' böltsője, 's danolva altattad
 a' virág levelenn.

D A P H N E.

Igen; 's most majd meg-fizeti daj-
 kálkodásomat.

M I C O N.

Eggyfzer kákából kalitkát fontam;
 egy szötskét tettem belé, 's néked ked-
 veskedtem véle. Ki-vetted belölle, 's
 játszani akartál azzal. Meg-fogtad; ö

erővel el-akart ugrani, 's az újjod közt hagyta egyik lábát. Refzketve ült könnyábnan egy fűzfára. Nézd, ah nézd szegénykét! mint refzket; úgy é fíj? 's én, én vagyok a' ki kinozlak. -- Így szólottál te, 's sirtál szántodba'. O Daphne mint örultem én érzékeny szivedem!

D A P H N E.

A' te szived még érzékenyebb volt, Kedvesem! Az Ötsém két madarat hozott-el egy fészekből. Add nékem azt a' két madarat, így szólál; de nem adta néked. Ezt a' páltzát adom érte; nehéz volt a' fekete hajra ki-vágni fejér levelü ágait. Még-volt a' tsere, 's tiéd volt a' madár. Gyengétskén tetted-bé tarisznyádba szegényeket, fel-máasztál a' fára, 's vissza-tetted fészkekbe. Örömkönnyek áztatták-meg akkor, Édesem, ottzámát. Ha az előtt nem szerettelek volna is, azolta szeretnélek.

M I C O N.

Illyen édesek voltak gyermeki napjaink, mikor játékból férjed, te pedig feleségem voltál.

D L P H N E.

Ősz esztendeimbe' sem felejttem - el,

M I C O N.

Be bődögek lesznek, Kedvesem, napjaink, majd ha a' jövő Hóbann, úgy rendelte azt az Anyád, Hymen valósággá teszi azt, a' mi eddig gyermeki édes játék volt.

D A P H N E.

Ha áldást botsátanak ránk a' jó Istenek, nem lesz bődögabb egy bokor, mint én és te!

A' TSÓNAKÁZÁS.

Indúl a' Tsónak, melly Daphnét
Közzülünk el - vífzi.

Ó hogy azt tñak a' Szerelmek
'S a' lágy Szellők hajtñák!

Habok, öleljétek körül!

Mert majd, ha szép szeme
Szaladástokonn tévedez,
Rám fog emlékezni.

A' part' tñendes árnyéki közt
Zengjen a' tollas Nép;

'S a' víg tñere 's a' mozgó fás
A' gyepre tñalja-ki.

Te az alatt maradj fimán

Tñendes Tó, míg ki - lép;
'S vigyázz reá, mert még szebb Lyány
Nem ült a' hátadonn.

Tízta, mint a' Nap, melly magát
Tukrödbe tñudálja.

Szép, mint Vénus, mikor fejr
Tajtékból először

Lépett gyöngy-ház szekerére. - e

A' Vízi-Istenek,

El-hagyták játékokat, el

A' Tenger' Nympháit.

Nem nézték az el-sárgúltak

Tsalogatáfokat ;

Tsak az Isten-afzonyt nézték,

Míg a' partra ki-költ.

AZ ŐSZI REGGEL.

A' jókor fel - költt Nap ragyogva emelkedett-fel a' hegyenn, 's vídám őszi napot ígért, midön Micon ablaka' rostelljozatjához állott. Már égett a' Nap a' verhenyeges, zöld és fakó szőlő levelenn, melly, a' tsendes reggeli szellőkkel játszodozván, az ablakot bé-futotta. Tiszta vólt az ég, köd feküdt a' völgyenn mint valamelly tenger, 's a' magasabb halmok szigetek gyanánt ütötték-ki belölle magokat füstölgő kalyibájokkal 's őszi tarka ékeségekkel, a' nap-fényenn. Fakóan állottak az értt gyümöltsel meg - terhelt fák egymás - mellett a' leg - kedvesebb egyveledésbe', 's igen kevés maradt közülök zölden. Vig örömmel nézett-le a' szélefen el - terjedtt vidékre, hallgatta a' tsordák' vig bögését, a' Pásztorok' sípolását messzinnen és közelebb.

től, 's a' tsevegő madarak zengését, mellyek magafan kergetöztek a' tiszta levegőbenn, 's majd megint az alatta való ködbe sillyedtek. Álmélkodva állott így fokáig. De most szent buzgósággal vette-le faláról Lantját, 's így énekelt:

„ Bár tsak, jó Istenek, ó bár tsak
 „ ki-önthetném elötökbe háládáfomat!
 „ Meg-értt szépséggel ragyog minden;
 „ mindept, mindent bé-árasztott az áldás.
 „ Bőség uralkodik mindenfelé és
 „ vigasság; 's a' gyümölsöt-hozó fáról,
 „ 's a' meg-rakott fzőlő-veffzöröl
 „ az esztendő adománnya mosolyog.
 „ Szép, szép az egész vidék az ősz
 „ gazdag ékeféségbenn. „

„ Bóldog az, a' kinek ártatlan lel-
 „ két el-követett gonofzság nem ma-
 „ doffa; a' ki meg-elégedve él a' ki
 „ jutott áldáffal, 's a' hol tölle ki-telik,

„ mással jól téfzen. Örökre vírasztja
 „ ötet jókor a' reggel, tellyes egész
 „ napja vígafsággal, 's édes álommal
 „ száll rá az éj. Tsendes szíve a' leg-
 „ kissébb örömet is érzi. Gyönyör-
 „ ködteti ötet az esztendőnek minden
 „ tseréje, minden ajándéka a' Termé-
 „ szetnek. „

„ De kétszerte bódlog az, a' ki
 „ bódogságát olyan feleséggel oszthat-
 „ ja-fel, kit szépség és minden egyéb
 „ tökéletesség ékesít; olyan feleséggel,
 „ mint te, édes Daphném. Miolta Hy-
 „ men bennünket öszve-kötött, édesebb
 „ nékem minden bódogság; azólta ol-
 „ lyan életünk, mint két egymáshoz
 „ illő Síp, melly kétféleképpen játszik
 „ édes hangokkal egy éneket. Nem
 „ díszteleníti - el kellemetes hármóniáját
 „ semmi illetlen hang; 's öröm szállja azt
 „ meg, a' ki hallja. Árúlt é el valaha

„szemem olyan kívánságot, melyet
 „bé nem töltöttél? Kóstolt é szívem
 „valaha olyan örömet, melyet te a'
 „te örömed által édesebbé nem tettél?
 „Késért é valaha bánkódás karjaid köz-
 „zé, hogy azt nyájas mosolygárod,
 „mint a' Nap a' tavaszi-ködöt, azon-
 „nal el nem omlatta? Akkor szállott
 „az életnek minden gyönyörösege ala-
 „tsony kunyhómba, mikor te Meny-
 „asszonyi-koszorúddal léptél-bé küszö-
 „bömönn. Kegyes Házi-Isteneim mel-
 „lett fogtak örökös lakó - helyet a'
 „munkás tsinosság, takarékos rend-tar-
 „tás, öröm és kedv minden fel té-
 „telinkbenn; 's az Istenek minden-
 „re áldást botsátanak, valamihez te
 „nyúlsz. „

„Úgy van! mióta te vagy Kunyhó-
 „móm' áldása, kétszeres ékkel díszesül
 „minden. Áldás van a' kunyhómönn,
 „áldás a' nyájamönn, 's mindenemü

„ a' mit ültetek és bé-takarítok. Vig
 „ minden munkája napomnak; 's mikor
 „ el-fáradva térek nyugodalmas fedelem
 „ alá, mint enyhíti nyájas apolgatásod
 „ lankadtságomat! Szebb azolta a' ta-
 „ vafz, szebb a' nyár és az ősz; 's
 „ midön télbe a' fergeteg ostromolja kis
 „ kunyhómat, akkor a' kandalló előtt,
 „ nyájas befzellgetések 's házi foglalá-
 „ tofságok alatt érzem ölelgetésid közt
 „ a' tsendes élet' kelemetefségét. Ha
 „ veled vagyok bizváft verfenghet a'
 „ pufztító szél, bizváft zavarhat - őszve
 „ mindent a' zúzmaráz. El-zárva ér-
 „ zem én előlle kelemetefséged'.

„ Bóidogságomat ti téfzitek töké-
 „ letesé, gyermekeim, szép alakok!
 „ Anyátoknak igaz képei! Mitsoda ál-
 „ dás, mitsoda öröm nevededik benne-
 „ tek számomra! A' vólt az első szó,
 „ mellyet Anyátoktól tanúttatok, hogy

„ szerettek engem'. Egészség és gyö-
 „ nyörködtető vídámság nevedik ben-
 „ netek; 's kedveltető kelemetefség van
 „ minden játéktokbann. Öröme vagy-
 „ tok ifjúságomnak, 's bődogságtok'
 „ szemlélése agg esztendeimet fogja gyö-
 „ nyörködtetni. Mert mikor vig tsá-
 „ tsogással vártok haza a' küszöbönn,
 „ a' mezöröl vagy a' legeléstől, 's ál-
 „ tal-ölelvén térdemet, gyermeki öröm-
 „ mel vészitek ajándékimat, gyümölsöt,
 „ vagy a' mit a' legelés-közben farag-
 „ tsálok, ásótskát, gereblyétskét, mel-
 „ lyel gyermeki munkábann gyakoroljá-
 „ tok magatokat; ó mint örvendez-
 „ tet engem' akkor ártatlan örömötek.
 „ Édes örömmel sietek olyankor, ó
 „ Daphne, ki-terjesztett karjaid közzé;
 „ te pedig meg - illetödvé tsókolod - fel
 „ ortzámonn le-folytt öröm-könnyei-
 „ met. „

Ekkor hozzá ment Daphne, 's
 egy pár kellemetes gyermeket hozott
 karjainn. Szép volt nedves ortzáival,
 mint a' harmatos reggel. Ó be bódog
 vagyok én, Édesem, így szólla fuldok-
 va; nézd köszönni jövünk, hogy en-
 nyire szeretsz!

Által ölelte mind hármokat. Nem
 szóllottak; tsak érzették bódogságok'
 tökéletességét; 's a' ki látta volna őket,
 el-lágyúltt szívvel érzette volna, hogy
 a' kiknek szívek tiszta, bódogok.

A' S Z E G F Ö.

Egy szegfő van a' Daphne kertjében, közel a' sövényhez. Fel 's alá járt a' kerthenn, 's meg-állott a' szegfő mellett; szép piros tsíkokkal nyitott egy rajta ki. Mosolyogva értette azt gyönyörű ortzájához, 's szívta szép illatját. Önként simúlt szátskájához a' szegfő. Meleg pirosság borította - el képemet, mert ezt gondoltam: ó ha én simúlhatnék úgy szátskájához! Ki - ment a' kertből Daphne, én pedig a' kerítéshez állottam. Le-törjem é azt a' szegfőt, mellyet ortzájához értete? inkább fog az frissíteni engem', mint a' virágot a' harmat. Már a' kezembe' vólt, 's le-akartam szakasztani. El-vigyem é azt a' szegfőt, a' mellyet ő szeret? mondám. Nem, majd meljéhez fogja azt Daphne ültetni, 's úgy hat-sel illatja szép képéhez, mint a' Vé-nus óltáráról az Olympusra a' tömjén.

A' FOGADÁS.

Nymphák, tegyétek gyógyítóvá forrástok szent vizét, midőn láb-száramról mosom a' vért, melly a' sebemből folyt! Ó tegyétek gyógyítóvá, Nymphái ennek a' forrásnak! Nem verféngés, nem harag ontotta azt. Az Amyntás fia egy farkas' körme közt fikóltott a' ligetbenn. Sikóltott, 's ó halá az Isteneknek! egyszerre mellette termettem. Már szédült sújtó tsapásom alatt, midőn lapotzkámba kapott. Nymphák, ne tulajdonítsátok vétkül, hogy tizta forrástokat zavarom véremmel, melly a' sebemből folyt! Hólnap reggel egy ketske-fiat áldozok-meg partotekonn, - - fejért mint a' fris hó.

A' ZEPHYRUSOK.

E L S Ö Z E P H Y R U S .

Mit repdesel hazzontalan itt a' rófa-
bokronn? Jer', repülj vélem az
árnyékos völgybe; ott Nymphák für-
denek.

M Á S O D I K Z E P H Y R U S .

Nem, én nem repülök véled. Re-
pülj te a' tóhoz, lebegj Nympháid kö-
rül; nékem édesbb munkám van. Én
itt rófa-harmatbann áztatgatom szárnyai-
mat, 's kedves illatot szedek.

E L S Ö Z E P H Y R U S .

Mi az a' te munkád, a' mi édesbb
vólna a' Nymphák' játékába való egy-
veledésnél?

M Á S O D I K Z E P H Y R U S .

Egzy Lyányka mengyen itt el
majd az ösvényenn, olyan mint a' leg-

ifabbika a' Grátziáknak. Teli kosárral mennyen minden reggel ahoz a' kalyibához, melly amott a' domb' hátán áll. Nézd, mint süt a' Hajnal mohos fedelére, ott nyújt ő a' szegénységnek enyhülést, és mindennapi eledelt. Eggyéltes affzony lakik ott, éltes, beteg és szegéuy; két ártatlan gyermek sírná éhen ágya mellett, ha Daphne nem vigasztalná. Már majd elő-jö, égő szép ortzával, 's könnyekkel ártatlan szemetskéibenn, szánakozásnak 's annak az édes örömnök könnyetvel, hogy enyhítésére lehetett az inségnek. Itt várom ötöt bé, a' rósa-bokronn, míg majd elimbe jö. Rósa-illattal 's hívesítő szárnyakkal repülök akkor felé; meg-hívesítem ortzáit, 's könnyet tsókolok szeméből. Nézd ez az én munkám!

MÁSODIK ZEPHYRUS.

Te érdeklefz; be édes a' te munkád! Véled áztatom én is szárnyaimat,

Véled szedek illatot, véled repülök elibe. De -- nézd, a' füzesbe' jön felfelé; szép ő mint a' reggel; nyájafan mosolyog ortzátskáinn az ártatlanság, kelemetefség minden enyelgése. Rajta, már itt van! emeld a' szárnyadat; még ilyen szép ortzát nem hívesítettem!

DAPHNIS, CHLOE.

Jókor, reggel ment-ki Daphnis a' kunyhóból, 's öszve-akadt Chloével. Keresve szedett ez virágokat, 's koszorút fűzött belőlök. Harmat ragyogott mindenikenn; 's a' harmat mellé könnyek tseppentek szeméből.

DAPHNIS.

Édes Hugom, minek ez a' koszorú? Sírész? -- ah!

CHLOE.

Te is sírész, édes Bátyám! De valld-meg, nints' é rá elég okunk? Láttad millyen szomorúan ment-el mellettünk az Anyánk, 's hogy szorítgatta kezünket, hogy fuldoklott, 's el-akarta előllünk rejteni, könnyeit.

D A P H N I S.

Jól láttam. Szegény Atyánk! néki ma rosszabbúl kell lenni, még annál is, mint tegnap vólt.

C H L O E.

Ah, édes Bátyám, ha megtalálni! - Mint szerezet bennünket, mint simogat, mikor azt tselekeffzük a' mit hágy, és a' mi az Istenek előtt kedves!

D A P H N I S.

Édes Hugom! be szomorú minden körültem! Hafzontalan nyalogat a' Báránykám; szegényt, már étetni is elefelejem. Hafzontalan repül vállamra Galambom, hiába' tsókolgatja számat és szemem' körülét; nints, nints semmi a' mi múlattathaffon. - Szegény Atyánk, ha meg-hal, én is meg-halok.

C H L O E.

Ah szegény Atyánk! tudod a' mi-
nap? már ötöd' napja, mikor a' tér-
dére vett bennünket, el-fakadt sír-
va, 's --

D A P H N I S.

Ah Chloe! Mikor le-tett a' földre,
's el-halaványodott. Nem bírlak, édes
Gyermekeim! rosszúl vagyok, igen ros-
szúl, 's el-dült az ágyonn. Azólta
mindég fekszik.

C . H L O E .

'S mindennap rosszabbúl van! --
Nézd, édes Bátyám; mit tettem - fel:
Jókor jöttem ma ki a' konyhából, hogy
friss virágokat szedhessek koszorú fona-
dékoknak; azután a' Pán képéhez men-
gyek, mert, sokszor mondotta az
Atyánk; hogy jó az Ilten, 's örömeft

hallgatja a' kegyes könyörgést. Oda
 megyek majd, 's áldozatul vízsem né-
 ki ezt a' kofzorút; 's nézd ezt itt a'
 kalitkámba', - - semmin fints a' mit a'
 madaramnál inkább kedveljek, - - ezt
 is meg-áldozom.

D A P H N I S.

Édes Húgom, én véled megyek;
 várj-bé itt, tsak eggynehány pillantásig
 várakozz. Teli rakom kosáramat a' leg-
 szebb gyümöltsel, 's a' galambom' is
 el-hozom.

Szaladt, 's vílza-tért tsak hamar;
 együtt mentek a' Pán képéhez, melly
 egy közel álló dombonn két bik - fa
 alatt állott. Térdre estek az Isten előtt,
 's így könyörgöttek hozzá:

D A P H N I S.

„ Pán, kegyes óltalmazója meze-
 „ inknek! halld, ó halld - meg könyör-

K

„ gésünket! Mi a' beteg Menalcás gyer-
 „ mekei vagyunk; halld, ó halld-meg
 „ könyörgésünket. „

C H L O E.

„ Halld, ó halld-meg könyörgé-
 „ sünket, kegyes Pán! fogadd-el gyer-
 „ meki áldozatunkat! Ezt a' koszorút
 „ elődbe tészem-le; ha fel-érhetném
 „ homlokodra aggatnám 's széles vál-
 „ laidra. Gyógyítsd, ó gyógyítsd-
 „ meg, jól-tévő Pán, az Atyánkat, 's
 „ add vissza nékünk szegény gyerme-
 „ kinek! „

D A P H N I S.

„ Ezt a' gyümölcstöt hozom né-
 „ ked, a' leg-édesebbet kertünkből, fo-
 „ gadd, ó fogadd kegyesen! A' leg-kö-
 „ vérebb ketskét áldoztam volna néked
 „ meg, ha erősebb nem volna nállam
 „ kis gyermeknél. De ha nagyobb le-

„szek, kettőt áldozok minden éfzten-
 „döbe’, hogy meg-tartád az Atyán-
 „kat. Ó Pán gyógyítsd - meg a’ mi
 „jó Atyánkat ! „

C H L O E.

„Ezt a’ madarkát áldozom - meg
 „néked, jól-tévő Pán; a’ leg-kezdvefebb
 „ez mindenem között. Nézd az újjom-
 „ra repül, eldedt kér töllem; de meg-
 „áldozom néked, kegyelmes Pán ! „

D A P H N I S.

„Én pedig néked ezt a’ galambot
 „ölöm-meg. Nézd mint tsókol, mint
 „akar vélem játszani; de meg - ölöm
 „néked ötet, könyörülő Pán, hogy
 „meg-tartsad az Atyánkat. Halld, ó
 „halld - meg könyörgésünket ! „

„Refzkető kis kézzel akarák a’
 „gyerekek fojtani madarokat; de nyá-

jás szózat hallatszott: „ Örömeft hall-
 „ gatják az Istenek az ártatianság' kö-
 „ nyörgését, ne öljétek-meg mulattság-
 „ tokat, gyermekek! meg-gyógyult az
 „ Atyátok. „

'S meg-gyógyult az Attyok. Ör-
 vendezve gyermekeknek kegyelségénn
 mentek mindnyájan, még akkor nap,
 Pánnak áldozni; 's Menalcás tökéletes
 áldással érte-el Unokáit.

É R Y T H I A.

M Y R S O N.

Mennyünk itt a' patakban; a' víz hívesíti lábainkat, felettünk pedig ényékos füz és ságár éger bółtozódik.

L Y C Á S.

Nem bánom; ebbe' a' nagy hőségbe' minden a' hívest keresi.

M Y R S O N.

Mennyünk addig, a' hol a' patak szakad; kedves ott az ülés és híves, 's úgy tetszik, mintha a' föld-világon úfznál a' folyóban.

L Y C Á S.

Hallgass! már hallok az omló víz' zúgását. Mintha minden állat itt keresne enyhülést. Mitsoda dongás-bongás,

K 3

mitsoda szifzergés járja keresztül ezt az árnyéket! Ez a' kis ér -- talám ugyan kalaúzunk akar lenni? millyen játéko-
fan hempelyeg egyg köröl más köre. --
Hát itt! nézd mint süit a' Nap' fényes
súgára ebbe' a' komlóval bé-futott od-
vas füzbe. Eggy kis bárány feküdt
belé, lásd be rendes nyugvó helyet
keresett magának!

M Y R S O N.

Mindent látz, tsak azt nem, hogy
ott vagyunk, a' hol akarunk lenni.

L Y C Á S.

Az igaz; Istenek! ó Pán, be gyö-
nyörü hely ez!

M Y R S O N.

Mint az ezüst lepel, mellyet tsen-
des szellő fúvall, úgy borítja-bé a' fza-
kadó patak az alatta való üregséget;

kofzorú formán vészí - körül az árnyékos bokor. Jer', mennyünk alá az öreg kösziklába.

L Y C Á S.

Kivánatos borzadáással lep - meg ez a' hives fetétség. Mint szakad zajogva előttünk a' víz! Pertzegő tsepjei úgy tsillognak a' nap-fényenn, mint a' tűzszikrák.

M Y R S O N.

Ide ülünk a' magassabb kövekre; puha moh nőtte-bé őket. Lábunk szárazan nyugodhat azokonn, mellyek félig vagynak a' vízbe'; a' le-omló patak pedig hives bóltjába zár.

L Y C Á S.

Még nem láttam ilyen gyönyörtéséges helyet!

M Y R S O N.

Gyönyörüséges az igaz; 's Pánnak van szentelve. Dél tájbann nem mernek hozzá közelíteni a' Páfztorok; mert azt beszélik, hogy itt szokott nyúgodni. Eggy történetet is énekelnek a' patak felől; ha akarod, el-énekelem.

L Y C Á S.

Kényyünkre ülünk itt; én erre a' moh-párnára dülök, 's gyönyörködve fogom éneked' hallgatni.

M Y R S O N.

„ Szép voltál Leánya Éridannus-
 „ nak! szebb mint akármelty késérője
 „ Diánnának, ó Erythia! 's noha szép-
 „ sége még tsak nyiló formán volt,
 „ még félig gyermek, termete sugár
 „ volt már is. Gyermeki ártatlanság
 „ mosolygott a' szép ortzán, 's fé-

„ lénk bátortalanság szép kék szemei-
 „ benn; dagadni kezdő melje még csak
 „ ígért tökéletes domborodált. Hév
 „ nyárbann üzte tárfaival a' nagy he-
 „ gyekenn az özeket, 's lankadtan 's
 „ izomjúhozva szaladt egy forráshoz.
 „ Kezeit hívesítgette benne, 's meg-
 „ mosta szép ábrázatját; azután egy
 „ ital hideg vizet merített, 's fel-fzör-
 „ bölte kis szájával. Le-hajlott a' for-
 „ rásra, 's nem tartott semmi veszede-
 „ lemtől; de Pán a' szomszéd bokorból
 „ látta-meg, 's a' szerelem hirtelen lán-
 „ got vetett szívébenn. Láb-hegyenn
 „ tsúfzott lassan hozzá, de el-árulta
 „ háta megett a' fü-mozgás. Meg-ijed-
 „ ve pattant-fel a' Lyány a' forrásról,
 „ 's ki-tsavarta magát a' nagy kívánság
 „ miatt refzkető inas karjai közzül.
 „ Lapotzkája már érzette hozzá értt
 „ testének melegségét; bé-fogta volna
 „ egy rófa-level a' mi közöttte 's a'

„ Pán karja közt vólt. Gyorsan ugrot-
 „ ta-által a' patakot; könnyü vólt mint
 „ az öz, az ijedés még gyorsabbá tette.
 „ Így futott; Pán szaladt utánna; úgy
 „ futott mint a' sebes szellő a' kalász
 „ fejekenn; de meg-borzadva állott-meg
 „ egyszerre. Eggy szörnyü köszirt'
 „ párkánnýára jutott, sikóltva tekin-
 „ tett hátra, 's ifzonyodással nézett - le
 „ a' mélységbe. Ekkor jajgatva kiál-
 „ tott-fel: O Diánna, Védelmezője a
 „ Szüzeknek! ó szabadíts, kérlek sza-
 „ badíts - meg, hogy fajtalan kar ne
 „ ölelje által szüz tetemimet! Szaba-
 „ díts-meg ó Diánna! Védelmezője a'
 „ Szüzeknek! - - Már nyomába' vólt
 „ az Isten; Erythia már érzette lehel-
 „ letét, most pedig már ölelő karjait
 „ is. De a' szerelmet útálló Isten-
 „ asszony meg-hallotta kiáltását a' két-
 „ ségbe - eséttnek. Víz tsorgott - le az
 „ ölelő karonn, és a' hozzá szorúltt

„ meljenn, 's forrásá olvadt ölelgetéfi
 „ közt; úgy olvadt, mint a' tavaszi
 „ hó a' barna közfirtonn; olvad, tso-
 „ rog karjairól, le - fut a' lábánn, a'
 „ fűvönn, le-szakad a' párkányról, 's
 „ már a' völgyenn tsapong. Eként
 „ támadt Erythia, ez a' tiszta forrás.,,

M Y C O N.

Milétusról jövének, Mílon és én, áldozatot nyújtani Apollónak. Még messzire láttuk a' dombot, mellyenn Temploma ragyogó oszlopokonn áll, 's borostyán ligetéből magosan üti a' kék égbe magát; túl rajta a' tenger tsillám-lott - el szemünk előtt. Dél vólt, 's talpukat a' homok, fejünket a' Nap égette; felettünk állott éppen, úgy hogy homlokunkonn lévő haj;-fürtjeink egész képünket árnyékbann tartották. Pihegve szaladt a' gyék az út mellett a' farkas alma alá, 's a' ptrütsök nyögve sziszergett a' megaffzott fübenn a' le-hullott levelek alatt. Minden lépésünk alól meleg por szállott - fel, szemünket ette, 's ki-száradtt ajakinkra ült. Így mentünk tikkadva: de meghaffzabbitottuk lépésünket, mert sürű fikat láttunk az útonn magunk előtt;

fekete volt az árnyék alattok mint az éj. Kedves borzadással léptünk a' kies híveisége. Egyszerre töltött ránk enyhülést ez a' gyönyörű hely. A' gallyas fák széles viasztartót fogtak-körül, mellybe a' leg-tisztább forrás tsorgott, 's az értt gyümölcset rakott ágak csak nem belé függöttek; alattok pedig apróbb termő bokrok állottak, szederj, köfzméte és tengeri szőlő. A' forrás egy sír-oszlop zsámolyából tsorgott-ki 's azt virágos folyóka, ságár repkény és fel-nyúló téli-zöld inak szőtték-bé. Istenek, így kiálték-fel, be gyönyörű ez a' helye az Enyhülésnek! áldott legyen a' Jóltévő, a' ki ezt az árnyéket ültette; talám ugyan az ő tetemi nyugofznak itten. Nézd, monda Milon, itt, a' folyóka virágl alatt a' koporsó homlokánn metfzett betüket látok; talám meg-fogják nekünk mondani, kitso-da az, a' ki az útas' enyhülése felől

gondoskodott. Félre vonta botjával az inakat, 's ezt olvasta:

„ Itt nyugszik a' Mycon Hamva !
 „ Jótétel volt egész élte ; jót kívánt
 „ hólta után is tenni, 's ide tsalta ezt
 „ a' forrást, 's körül ültette gyümöl-
 „ tsel. „

Áldott legyen a' te Hamvad, te Jól-tévő, mondám ; áldottak a' tiéd, a' kik tölled el-maradtak. -- Ekkor valakit hallánk felénk közelíteni a' fák alatt ; egy szép Menyetske volt az, s sugar termettel, 's ártatlan ortzával. Korsó fityegett karjann ; meg - meríteni hozta azt. Isten hozott, úgymond ez alá az árnyék alá, kedveltető jósággal ; ti idegenek vagytok ; talán ugyan elfárasztott a' hosszú út a' meleg verőfényenn. Szólljatok, enyhüléstekre még ezenkívül valami a' mit itt találtatok, szolgálhat é ?

Áldott légy, felelénk, jó Menyetske! Nints egyéb enyhülésre szükségünk; édes enyhüléit adott ez a' forrás, ez a' gyümöls, ez az árnyék minékünk. Tíztelet támad bennünk az eránt a' Jótévő eránt, a' kinek hamva itt nyugszik, a' ki az Útasok' szükségeiről illy munkáfan gondoskodott. Te ezenn a' tájonn lakol, 's esmérted ötet; bezzéld-el az alatt míg ez a' szent árnyék hívesít, bezzéld-el, ki vólt ez?

A' Menyetske a' sír zsámolyához tette-le a' korsót, meg-dült mellé, 's így kezdé nyájafan bezzédét:

Ez Mycon vólt; félte az Isteneket, 's leg-nagyobb öröme az vólt, ha más-fal jól-tehetett. Nints ezenn a' környékenn egy Páfztor is, a' ki háladatos-sággal 's szeretettel ne hirdesse emlékezetét; nints egy is, a' ki jó-tételeit öröm-sírállal ne emlegesse. Én magam

is, én is néki köszönöm, hogy most a' leg-bóldogabb affzony vagyok, (ekkor ragyogni kezdettek könnyei) felesége a' fiának! -- Az Atyám meg-hólt volt, 's inséggel tellyes szegénységbe' hagyta az Anyámat. Magunk' meg-vonva, kézi-munkánk 's istenfélő jótétemény által éltünk egy napról más napra; 's a' kegyesség és fedhetetlen élet volt minden gazdagságunk. Két ketske táplált tejével, 's egy kis fás-kert gyümölcseivel. Nem foká laktunk ebbe' a' nyugalomba'; az Anyám is meg-hólt, 's árván hagyta gyámoltalan fejemet. De Mycon meg-szánt, bé-vett az házához, rám bízta a' gazdaffzonykodást, 's Atyám volt inkább, mint Uram. A' fia, a' leg-szebbik, a' leg-jóbbik minden Páfztori közzül ennek a' vidéknek, látta, hogy hív munkálságom 's szemes gondofságom meg-érdemli fzerentsémet; látta azt, 's meg-fzeretett, 's érté-

femre adta, hogy meg-szeretett. Mit érzettem magambann, magamnak fe örömeft vallom. Dámon, Dámon, felejtse-el szerelmedet ! nékem ' az is elég szerentse, hogy szolgáló lehetek az Atyád' házánál. Erre kértem mindég ; de nem felejtette-el szerelmét. Eggy reggel éppen a' nyáj' le-nyírtt gyapját etseteltem a' pitvarbann. Bé-lépett Mycon, 's melém ült a' napfényre. Mosolyogva nézett fokáig rám. Lyányka, így szólított fokára meg, a' te jámborságod, ferénységed, 's magad-vifélése nékem nagyon tetszik ; te jó gyermek vagy, 's ha az Istenek akarják, én téged' boldoggá téfzlek. - - Lehetek é én boldogabb, édes Uram, mint most ? ha érdemesnek tartasz jóvóltodra ! Így szólottam néki, 's a' háladatofság' könnyei tsepegtek-le ortzáimonn. - - Lyányka, monda erre, én a' Szüléid' emlékezetét örömeft tartanám-fel ; szeretnem hanyat

ló napjaimbann bódognak látni veled a' fiamat ! Ö téged' fzeret ; valld meg nekem , lehetsz é te az ő fzerelme által bódog ? -- El-étette kezem a' munkát , 's refzketve 's el-pirúlva állottam előtte. Meg-fogta kezemet ; hát lehetsz é , kérdé ismét , bódog a' fiam' fzerelme által ? -- Le-borúltam lábához , 's néma örömmel fzorítottam kezéhez nedves ortzámat ; 's a' napság ólta a' leg-bódogabb feleség vagyok. Ekkor megtörlé könnyező fzemét. -- Ez az , monda továbbá , a' ki itt nyugfzik. De ; miként tsalta ide ezt a' forrást , 's miként ültette ezt az á nyékot , azt akarjátok , úgy é , tudni ? Imé , el-befszélem :

Halála felé , gyakorta járt ide , leült az út mellett , köfzöntötte az idegen Bújdosót , 's enyhülést nyújtott az elfáradttnak 's a' fzegénynek. Hát ha hí-

ves árnyékot ültetnék ide, 's egy híves forrást vezetnék az árnyékba? Mészire nints se árnyék, se forrás. Így enyhíteni fogom, ha már régen megleszek is halva, az el-fáradttakat, és azt, a' ki a' hőségbe' eped. Így szólta, 's a' leg-hívefebb forrást vonatta ide a' mezőről, 's gyümölcstöző fákat ültetett körülte, mellyek egymás után, korántabb vagy későbben, érnek. Vége volt a' munkának; el-ment az Apollé Templomába, áldozatot mutatott-bé az Istennek, 's így könyörgött hozzá: Botsáfs áldást ültetésemre; híves árnyék-bann pihenhet így a' jámbor idegen, a' ki messziről jön Templomodba!

Kegyelmefen hallgatta-meg az Isten a' könyörgést. Jókor reggel ébredt-fel más nap, 's ki-nézett az útra, - - 's ímé! a' hová tsemetéket ültetett magas-ra nyúltt fákat látott. Istenek, így ki-

álta, mit látok! Fiaim, szóljatok, Amodom é? Imé, a' mit tegnap ültettem, nagy fákká látom vonakodva! - - Szent álmélkodással mentünk ekkor mindnyájan árnyéka alá; ságáran állottak felettünk a' fák, 's messzire nyújtották - ki erős ágakat; 's a' meg-értt gyümölcs' terhe a' virágos fű-szálig görbítette. Ó tsuda, így kiálta az Öreg, reménységgemenn felül járhatok árnyékábann még magam is. Áldoztunk az Istennek, a' ki könnyörgését kívánsága felett teljesítette-bé. De ah! ő nem fokáig járhatott ebbenn az árnyékbann; tsak hamar azután meg - holt, 's ide temettük ötet, hogy minden, a' ki enyhülést véz' árnyékábann, áldja szent emlékezetét!

Igy beszélte ezt az Affzonyka. Illetődve áldottuk hamvait ennek az Igaznak. Édes enyhülést adott nekünk a' forrás, édest az árnyék; de még.

édesebbet az, a' mit nyájafán beszéltél.
Áldás szálljon reád! -- így szólánk,
's szent elméikedések alatt ballagtunk
az Apolló Temploma felé.

T H Y R Z I S.

Hijába', így panaszolta Thyrsis fáj-
dalmát, nékem ugyan hijába' lebeg,
kegyes Nymphák, kellemetes híveség
ebbenn az árnyékbann, hol ti, bóltos
bokrok közt öntitek forrástok' vizét.
Épedek, mint az el-fáradtt eped a' nyár'
hőségébenn. A' domb' allján üitem a'
minap, mellynek tetejénn a' Chloe ka-
libája áll, 's tsendes dalt éneklék, az
Ecchó előtt, el. Felül a' dombot egy
gyümölsös tartja árnyékábann, 's azt
Chloe műveli; mellettem pedig a' patak
zuhogott le-felé a' gyümölsösből, melly-
nek virágos szélénn néhánkor nyugodni
szokott, 's kezét 's ortzáját mossa.
Egyszerre hallám-meg az ajtó-rekefz'
nyiszorgását. Maga lépett - ki a' kert-
ből; egy tsendes Szellő lebegtette fző-
ke haját, 's könnyü öltözetét. **Be**
szép - - ó be szép vólt! Rendes kosár-

ka függött egyik karján, teli ragyogó gyümölcssel, 's szemérmefesen, még ott is a' hol semmi lesöt nem vél, fogta a' másikkal ifjú mellyénn öfzve ruháát; mert azt a' játékos Szellő felfedezte volna; de az helyett térdéhez 's vékonyához szívta-bé magát, 's lalsú tsapkodással repdefett hátúlra véle. Így ment-el felettem a' bértzenn. De két alba ki-esett a' kofarából, le-gördült a' dombona, egyenesen, egyenesen hozám, mintha Amor arányzotta volna. Fel-vettem őket, 's a' számhoz nyomtam; 's úgy vittem-fel a' dombonn, 's vissza-adtam néki, de refzketett a' kezem; szólni akartam, de tsak sobajtanom lehetett. Chloe le-sütötte a' szemét, 's lalsú pirofság lepte-el szép ortzáját; nyájas mosolygással 's piroffabban adta a' szép almát nékem. Rebegeve állottunk -- ah mit nem érzettem! -- egymás mellett. Ö lalsú lépéffel in-

dúlt a' kunyhó felé. Rá-szegzett tekinteteim el-nem fordúlva néztek utánna; késlelve nézett vissza és nyájafán, midőn bé-lépett a' küszöbön; 's ha nem láthattam is, szemem még is a' küszöbön függött. Ekkor le-indúltam, refzetés állott térdeimbe, a' dombon. Ah, ne hagyj-el kegyes Ámor, a' mit azóltá érzek, nem alszik soha el szívembe'!

Á M O R H O Z.

Ámor, hitetlen Ámor!
 Még tavasz' elejénn
 Építettem én tenéked
 Óltárt a' kertembenn;
 'S rósával 's myrrthus ággal
 Kerítettem körül:
 'S nem volt é minden reggel
 Harmatos bokréta
 Szent óltárodra téve? --
 Hijába' volt minden!
 Már tépi a' dühös szél
 A' fák' harasztjait,
 'S Phyllis kegyetlen még is,
 Mint tavasz' elejénn.

D A P H N I S.

Tsendes éjjel tsúszott Daphnis Kedvese' hajlékához, mert a' szerelem el-üzi az álmot. Tisztán ragyogtak a' tsillagok az egész kék égenn el-szórva; tsendesen fénylett a' Hóid a' fák' fekete árnyéki közt; el-hólt minden, 's rémítette a' izemet; el-szunnyadt minden foglalatosság, 's minden világ el-a:udt. Tsak a' hóid' szikrái játszódtak a' hem-pelygő patakokonn, és valami különös bogaratska a' fetét homálybann. Így ült ő andalgó örömbenn által-ellenbe' a' kunyhóval, 's szemeit Kedvese' kamarájának ablakára függesztette. Félig vólt az meg-nyitva a' híves szellőknek 's a' hóid lafsú világának. Gyenge hanggal kezdé ekkor el ezt a' dalt:

„Édes legyék álmod, te, Kedves!
 „elevenítő mint a' reggel' harmatja!
 „Puhán feküdj és tsendesen, mint a'

„ harmat - tsepp a' liliomokbann , midön
 „ szálát semmi lehellet nem ingadoztat-
 „ ja , mert tsendes az ártatlanság' nyü-
 „ godalma. Tsak vig és kedves álmok
 „ repdeszenek körülte ! Szálljatok - le
 „ hozzá , édes álmok ; a' hól'd' sугá-
 „ rinn szálljatok - le hozzá ! Vig kör-
 „ nyék nyúljon-el tsak szeme előtt ,
 „ mellyenn hó - szín juhok legelnek ;
 „ vagy úgy tetsék néki , mintha tsen-
 „ des sípok' zengése szólamlana - meg ,
 „ mint mikor azt Apolló fújja a' ma-
 „ gános mezönn. Vagy azt gondoltas-
 „ sátok véle , hogy tiszta forrásba' für-
 „ dik , 's felette rófa és myrrthus szövi
 „ egybe magát , el-rejtve minden szem
 „ elöl , tsak a' parányi madarkákétől
 „ nem , kik minden ágonn zengenek kö-
 „ rülte. Vagy azt gondolja , hogy a'
 „ Grátziákkal múlat ; azok Tárlokknak ,
 „ Kedveseknek nevezik ; együtt széd
 „ vélek virágokat a' gazdag rétekenn ,

„ 's azok a' kofzorúk, a' mellyeket ő
 „ köt, a' Grátziáké; a' kit pedig a'
 „ Grátziák kötnek, az övé. Vagy a'
 „ fák' árnyékibann vezéreljétek ötet,
 „ édes illatú bimbók közt. A' kis
 „ Szerelmek körülte feregeljének, mint
 „ a' parányi méh; üzzék és kergeséle
 „ egymást; tiz egy jó-fzagú alma'
 „ terhét emelje; más fereg egy gerézd
 „ szölövel repüljön felé; a' többiek vi-
 „ rágok közt játszodjanak, 's tolljanak
 „ jó fzagot reá. Akkor jöjjön elibe
 „ Ámor, iv és tegez nélkül, hogy meg
 „ ne rettenjen, az árnyékok alatt; de
 „ minden kellemetefséggel. Mutassátok
 „ néki az én képmet is, mint állok
 „ epedve előtte; mint sütöm-le el-pi-
 „ rúlva szememet; 's sohajtásim miatt,
 „ akadozva miképpen vallom-meg, hogy
 „ epedek fzerelmembe'. Még nem mer-
 „ tem azt néki meg-vallani. Ó ha so-
 „ hajtás emelné - fel álma alatt meljét?

„ ha el-mofolyodna 's gyenge mofolyo-
 „ dásai között el-pirúlna! - - Bár olyan
 „ lehetnék, mint a' juhász Apolló! bár
 „ édesebb volna énekem, a' fülemiléjé-
 „ nél! 's ékesítene minden dísz, min-
 „ den tökéletesség; hadd érdemelhetném
 „ szerelmét! „

Így énekelt ő; 's vissza-tért a'
 hód - világban kunyhójához. Biztató
 álmok tették néki édesé az éj' hátra
 lévő részét. - - Reggel fel-felé hájtotta
 nyáját a' dombon, hol Kedvesének baj-
 léka az út mellet áll. Késlelve mentek
 juhái, 's mind a' két felől tépték az
 út-szélen a' füvet. Legeljetek juhok,
 's kis bárányok! fehol fints jobb ízü
 fü. Szebben nő minden, a' hová te-
 kint; a' hol ő jár, virág terem. - - Így
 szólla, midőn Kedvese az ablakhoz ál-
 lott. Szép országára sütött a' hajnal.
 Jól látta a' Pásztor, mint mofolygott

rá, 's hogy elevenebb pirofság terjedt-el szép képénn. Késlelve 's dobogó szívvvel ment-el mellette. Édesen közönt néki a' Lyány, 's édesen nézett utánna, mert értette éjjeli dalját.

THYRZIS és MENALCÁS.

T H Y R Z I S.

Aldozatot vivék Ámornak a' kis márvány Templomba. Eggy új kofarskát függesztettem néki fel a' myrrthus erdőbenn, 's eggy friss koszorút 's a' leg-jobb sípomat tettem belé. Kegyes Ámor, így fohászokodám, kérlek, segíts szerelmembenn! Ma el-mentem a' kis Templom mellett, bé-tértem a' myrrthus erdőbe, 's fel-kerestem a' kofaram', 's gondold, gondold - el, mit láttam! Eggy madárka állott a' kosár szélén, 's énekelt. Közelebb mentem hozzá, 's el-repült; belé néztem a' kosárba, 's eggy parányi fészek vólt benne, 's a' fészekbe' tojáskák vóltak, 's az Anyok félve terpesztette - széllyel szárnyait, 's rám tekintetett, mintha kérni akart vólna: Fiaatal Pásztor, kérlek, ne

dúld-el majorságomat! A' párja homlokom körül repdefett hajam' fürtjeinn. -- El-állottam a' kosártól, 's akkor megint a' szélire repült a' hímje. Vig tsevegéssel örvendeztek együtt, 's el-kezdtek az éneklést. -- Most tehát jó Menalcás, te úgy is érted a' jövendőt mond-meg nékem, mit jelent ez?

M E N A L C Á S.

Bóldogúl fogtok ti, te és a' Kedvesed, együtt lakozni, 's gyümölcöző leffz házafságtok.

T H Y R Z I S.

Segítsenek az Istenek! -- Én is úgy vélekedtem; de hallani akartam böltseséged'. Imé, néked adom ezt a' fiatal ketskét, meg ezt a' kanta mézet, édes ez mint a' Kedvesem' Izája, 's tiszta mint a' forrás' vize. Így szólta, 's ngrott örömébenn, mint a' ketske-fiú a' tavasz' harmatján.

D A P H N E.

Szép volt Daphne, de szegény; jól nevelte az Anyja, de hamar elmaradt tőle. Szolgálója volt Myconnak, a' ki egy Mitilénei gazdag Pólgár' jószágát művelte, 's Daphne nálla nyáját legelt. Könnyező szemmel ment egy nap' Anyja' tsendes sírjához, egy tséfze vizet töltött rá, 's koszorúkat aggatott azokra a' bokrokra, melyeket maga ültetett felibe. Le-ült a' sír mellé, 's így szólott sírva: Kedves én előttem a' te kegyeségednek, a' te tisztaságodnak a' képe, édes Anyám! te, te tartottad-meg tisztaságomat! Ha valaha el-felejttem intésidet, melyeket nékem mosolygó nyúgodalommal adtál, 's meljemenn el-dülvén, meg-hóltál; ha valaha el-felejttem azt, milyen istenfélő voltál, akkor, ó akkor felejtsenek - ej engem' is az Istenek! inségbe' hajjak-

M

meg akkor, 's kerüljön szent árnyékok! Édes Anyám, te tartottad-meg az én tisztaságomat! Mindent, mindent elő-be-fézlek szent árnyékoknak; úgy fints árva fejemnek senkije; a' kinek biztonosan tölhetném elibe szívem' titkát. Nicías, a' Mycon Ura, kinek nyáját örööm, ki-jött a' jószágába, hogy az ősz' gyönyörüségeit láthassa. Meg-látott, nyájafán szólott hozzám, ditsérte le-gelésemet, szép lyánykának nevezett, 's egyet'smást ajándékozott. Istenek! együgyűségembenn, mert mit is tudunk mi mezei lyányok? millyen jó, mondám magambann, ez a' mi Urunk! áldják-meg ötet az Istenek! könyörgeni fogok érte, úgy is csak ez, az, a' mit én tehetek. Bóldogok a' gazdagok, 's kedvesek az Istenek előtt; de meg is érdemlik, ha olyanok mind, mint Nicías. Így gondolkoztam együgyűségembenn, 's el-néztem hogy meg-szo-

ritsa kezemet, el-pirúltam, 's nem mer-
tem szemem' fe!-vetni, mikor az újjom-
ra egy arany gyűrüt vont. Lyány-
ka, ez a' szárnyas gyerek ezenn a' kö-
veun, téged' bódoggá tesz'! Így szólla,
's meg-fimogatta piruló ortzámat. Mil-
lyen kegyesen bán velem, mintha Atyám
vólna! hogy érdemlesz ennyi kegyelmet
ilyen gazdag nagy Úrtól? Így gondol-
koztam eggyügyűségembenn! de ah!
mint tsaltam - meg magam'. Ma reggel
a' kertbenn talált, 's nyájafan szorítot-
ta - meg államát. Hozz, monda, frís
virágot nékem a' myrrthus ernyöbe,
gyönyörködtetni akarom magam' illat-
jokonn. Örömmel 's gyorsan válogat-
tam-ki a' leg-szebbeket, 's szaporázott
lépéffel szaladtam az ernyöbe. Könnyü
vagy, monda, mint a' Zephyrus, 's
szebb mint a' virágok' Isten-afzonya.
Ezt mondá, 's -- Istenek, Istenek! --
még most is rezket minden tagom, --

az ölébe rántott, által szorított magához, 's minden késérthető ígérlet 's szerelmes esdeklés folyt ajakáról. Én sírtam, rebegtem, 's erőtelen lettem volna késértésinek ki-állására, -- 's ah! most szerentsétlen, nem ártatlan gyermeked vólnék! El-nézte volna é kegyes Anyád, így gondolkoztam, hogy tilalmas ölelgetés között fetrengj? Így gondolkoztam, el ijedtem, 's ki-fejtetem karjai között magam'. Mostan hozzád jövök, édes Anyám, 's a' te sírodon sírom-ki magamat. Ah miért vesztettelek én, szerentsétlen gyermek, téged' illy hamar el! Erőtelen gyenge szál vagyok én, 's oda van a' karóm, mellyenn tartózkodtam. Ezt a' tészze vizet töltöm-ki tiszta árnyéknak; fogadd-el ezt a' koszorút, 's könnyeim' tsepjeit! O ha tetemidhez hathatnának! -- Most pedig, halld-meg ezt, édes Anyám! Imé hamvad előtt tészzen fogadálomat,

melly itt könnyekkel ázott virágim alatt nyugszik; szent árnyékok előtt tetzem azt: Tisztaság és fedhetetlen élet, és isteni-félelem legyen életemnek boldogsága! Bár légyek szegény, de meg-elégedve azzal, a' mi nékem jutott, 's gond nélkül folyjon életem, 's ne kövessék el semmit, a' mit te nem javallottál volna: úgy én is kedvébe leszek az Isteneknek és a' halandóknak, mert kegyes, igaz és jól-tévő lélek; 's valaha tsendesen 's bátran halok-meg.

Ekkor fel-költ a' sír mellől. A' fedhetetlenség' édes érzése bé-árasztotta szívét, 's szemében édes öröm-könnyek ragyogtak. Szép volt ő, mint a' tavaszi nap, midőn lafsú eső esik, de a' mellett fénylik a' Nap. Foglalatosságához tített - vissza; de Nicías elibe akadt. Lyányka, így szólította-meg, 's könnyek tsorgottak ortzáján, ki-

hallgattalak az Anyád sírja mellett; ne félj töllem ártatlan Lyányka; hála az Isteneknek és a' te tisztaságodnak! te meg-mentettél attól a' vétektől, hogy ártatlanságod után tört hányak. Botsáfs - meg nékem, ártatlan Lyányka, 'botsáfs-meg, 's ne tarts új ólálkodástól: bennem is győz a' tisztaság. Légy istenfelő, légy tiszta; de légy boldog is a' mellett. Azt a' gyümölcsös keretet, és ennek a' nyájnak felét, néked adom. Tégye valamelly érdemes Társ, a' ki tiszta mint te, boldoggá éltedet! -- Ne sírj, szép ártatlan! vedd-el ezt, a' mit szívem néked önkent ad, 's bízd rán, hogy felölled ezután is gondoskodjam: másképpen vég nélkül fogná mardosni lelkemet ártatlanságod' késértéfe. Felejtsd-el meg - bántáfoamat; te, mint valamelly Istenség, mentettél - meg a' botkástól!

DAPHNIS és MICON.

D A P H N I S.

Nézd, az a' bak ott a' posványba' gázol, 's a' juhok utánna mennek. Mételyt hozó fü terem ott, 's bogarat szörpölnek-fel a' vízzel; jer', hajtsuk ki őket.

M I C O N.

Az eztelenek! Itt zánót és rozmarin, meg levendula van, 's minden törzsököt repkény borít-el, 's ők még is a' posványba mennek. De mi is azt követjük sokszor; el-mellözzük a' mi jó, 's azt választjuk a' mi ártalmas.

D A P H N I S.

Nézd, mint silyyedez; messzire ugranak a' békák a' káka közzül előlle. Ki innen, ostobák! a' hantos partra; Mib-

Iyen rútol motskolták - bé fejer gyap-
jokat!

M I C O N.

Már ki értetek: legeljeteK itt! - -
De, Daphnis, mond-meg nékem, mi az,
a' mit amott látok? Márvány oszlopok
vagnak el-dülve a' motsárba', 's egé-
fzen bé - nötte a' gaz. Nézd, amott
eggy bólt-darab látfzik; de a' repkény-
inak tsaknem egészen el - borították, 's
minden repedésiböl tövisk nevededik.

D A P H N I S.

Koporsó-kö vólt,

M I C O N.

Annak kellett lenni, A' Medentze
a' posvány' undokságába dült - el, úgy
tetzik, mintha ugrani akarnának a' ké-
pek oldalánn. Pufztító katonákat mu-
tat, 's vágtató lovakat; nézd, patkó-

jokkal mint tapodják a' le-rokadtt em-
bert. Nem lehetett az Páfstor, kinek
el-szórtt hamvait vérengező kép zárta-
el; nem lehetett az díze a' környéknek,
kinek sir-kövét el-hányva hagyjátok.
Kevés áldozatot nyújtottak emlékezeté-
nek Unokái; kevés virágot hintettek
sírjára.

D A P H N I S.

Fene-vad volt az! El-pusztította
a' termékeny mezőt, 's a' szabad embe-
reket rabjaivá tette. Lovagjainak nyo-
mai le-taposták a' vetést, 's Őseink' meg-
hültt testekkel terítette-bé pusztulásra
jutott barázdáinkat. Mint az éh farkas
üt a' nyájra, úgy ütött ő azokra az
ártatlanokra, a' kik soha se bántották.
Igy tartotta magát Nagynak vérengzé-
sibenn, márvány palotákban fúttá-fel
magát, 's az el-nyomott Tartományok'
zsákmányiból dorbézolt, 's úgy épi-

tette fenességéuek emlékezetéül ezt a Sarampót.

M I C O N.

Istenek! mitsoda kegyetlenkedés! — De, nem ostobaság é gyalázatoságnak építeni Sarampót? hogy Unokái se felejtkezzenek-el rólla; hogy el ne felejtkezzenek átkozni hamvait, ha sarampója mellett el-mennek. Széllyel omolva van már is Sír-köve, 's hamva a' posványba ömlött; a' medentzébe pedig békák költenek. Millyen tsúfosan ül a' vérengező Vitéz' sifakján ez a' kis béka; itt pedig rémitő kardján mint mász egy tsiga-fel!

D A P H N I S.

'S mi maradt-meg rettentő nagyságból? semmi egyéb gonofzságinak emlékezetniél, az alatt pedig a' Fúrók mardofsák árnyékát.

M I C O N.

'S nintsen fenki a' ki érette szent fogadást tégyen! -- Istenek, be bódogtalan az, a' ki életét gonofzsággal motskolja-bé! Halála után is utállat emlékezete. -- Nem; ha tsak egy gonofztselekedet el-követésével nyerhetném is meg a' Világ' egész gazdagságát, inkább, inkább örök két ketskét, tsak hogy híven éljek, 's ne érezzek belső mardosást! Söt az egyikét az Isteneknek áldoznám még meg, 's meg-hálálnám nékik, hogy bódog vagyok. A' ki gonofzt tselekszük, adj néki bár mindent, még se lessz soha az.

D A P H N I S.

Mennyünk innén, ez a' hely tsak kedvetlen visszás gondolatokat támaszt bennünk. Jer' velem, én tenéked kedvesebb emlékeztető jelt mutatok; azt

a' jelt, mellyet egygy Igaz, az Anyám,
 épített magának. -- Alexis, őrizd te
 az alatt a' juhot és ketskét.

M I C O N.

Örömeit megyek veled Atyád' em-
 lékezetének tiszteletére, kinek jóságát
 még most is hirdetik mindenfelé.

D A P H N I S.

Erre Barátom, az ösvényenn a'
 rétre! itt a' komlóval bé-futott Határ-
 lsten mellett.

Mentek. Jobbja mellett a' keskeny
 ösvénynek lapotzkájokat verte a' magas
 fü; balja felől pedig meg-értt vetés ál-
 lott, mellynek kalázza felyül-haladta
 fejeket; 's az ösvény őket gyümölsöt
 termő ták' árnyékiba vezette, 's ezek-
 nek közepébenn tágas kunyhó állott.
 Általt tett Daphnis az árnyékban

barátja elibe, 's egy kosár meg értt
gyümölcstöt, 's egy korsó híves bort
tett rá.

M I C O N.

Mond - meg hol az Atyád sírja,
hogy az első tséfze bort árnyékának
töltsem ?

D A P H N I S.

Ide Barátom, ebbe a' nyugodalmas
árnyékba öntsd azt. Ezt építette ő
emlékezetül a' mit itten látsz. Pufzta
vált a' vidék; szorgalma tette ezt ter-
mékennyé, 's ezt a' gyümölcstöző ár-
nyéket kezei ültették. Mi gyermekei,
's a' mi késő Unokáink áldani fogjuk
emlékezetét, 's mind azok valakikkel
áldásinkból jól térszünk; mert az áldá-
sa ennek az Igaznak, mezeinkenn, át-
nyékinkonn, 's rajtunk nyugszik.

M I C O N.

Te Igaz, ez a' tséfze, mellyet sí-
rodra töltök, néked van szentelve! --
Ditső Sírhalom, melly áldást és eledelt
nyújt az érdemes Maradéknak, 's ha-
lála után is jól-tesz.

DAPHNE és CHLOE.

D A P H N E.

Meleg van még is, pedig hanyatlik
a' Nap; még minden fűzál eped:
mennyünk - le a' víz szélire, tsendes
habotskák tsapkodják azt. Híves van
ott a' le-fityegő ág alatt.

C H L O E.

Menny Daphne, én követlek: de
menny elébb; a' gally a' szemem közzé
vág.

D A P H N E.

Minő tiszta itt a' víz! minden kö-
vetshéjét láthadd fenekénn; be lassan,
be tsendesfen foly! SegéljeteK jó Nym-
phák! én le-vetkezem 's egész nyakig
belé vetem magam' kies híveségébe!

C H L O E.

Hát ha valaki jön, ba valaki
meg - lát!

D A P H N E.

Nem vezet ide femmi ösvény,
 egészen bé-kerít a' sűrű gaz, 's az az
 alma-fa, melly a' partról a' vízbe függ,
 zöld bóltzatjával borít-el. Zöld bólt-
 ba vagyunk itt el-rejtve, el-zárva min-
 den szem elől. Nézd tsak, itt, meg
 amott nyillik-meg a' sűrű levél a' Nap'
 sugarinak; 's megintlen bé-vonnya
 magát.

C H L O E.

Legyék hát; a' mit te merész, én
 is rá vetem magam'.

Le-vetették a' Lyánykák öltözete-
 ket; 's kedves borzadással léptek a' víz'
 híveségébe. Örvendező habok ölelték-
 körül gömbölyü térdeket 's fejr töm-
 bokát; 's le-ültek a' víz alatt fekvő
 kövekre.

D A P H N E.

Meg-frissülve vagyok egészen. - -
Mihez fogjunk itt? kezdjünk egy éneket!

C H L O E.

Balgatag! éneket kezdeni; tám hogy meg-balljanak.

D A P H N E.

Fetsegjünk hát! Beszéld-el valami titkod'.

C H L O E.

Valami titkomat?

D A P H N E.

Igen, igen! valami kedves titkodat; te beszéld-el előbb, azután én beszéllem az enyimet!

C H L O E.

Tudnék én egyet; egy igen ízépet, de - -

N

D A P H N E.

Én úgy tudok hallgatni, mint ez a bokor.

C H L O E.

Legyék hát! - - A' minap a' dombon vezettem-le arra a' rétre nyájamat, mellynek szélét a' tenger mossa. Eggy magas tserefsznye-fa áll, tudod azt, a' domb' közepénn. - - Mikor már - - - de van é eszem? a' legnagyobb titkomat beszéllem néked el.

D A P H N E.

Leg - nagyobb titkát beszéllem - el felfemnek azután majd én is.

C H L O E.

A' mint tehát az ösvényenn lefelé mentem, egyszerre eggy kedves éneket hallok, Meg - rezenve állottam.

még, körül-néztem mindenfelé, de fen-
 kit, fenkit se tudtam meg-látni. Tovább
 mentem, 's mindég közelébb jutottam
 az énekhez. Megint mentem, 's már a'
 hátam megett volt, mert el-haladtam a'
 tserefznye-fát, mellynek tetejénn az ének
 zengett. De mit éneklett, azt el nem
 mondom, pedig tudom szóról szóra.

D A P H N E.

El-kell mondanod; itt ebbenn a'
 magános bokorbann nintsen semmi ti-
 tok, 's mi Leányok a' fürdés alatt min-
 dent ki-vallunk egymásnak.

C H L O E.

Szemtelenül kell tehát élő-beszéll-
 nem dítséretemet: de tudod, hogy a'
 fiatal Páfztorok érdemünk felett dítsér-
 nek mindég. -- A' mint a' dombonn
 végig mentem, (már érzem, hogy a'
 pirulás el-borítja országmat) Kitsoda az,

a' ki sugár deliséggel mengyen végig
 a' domboun? így kezdődött az ének,
 mondjátok - meg tsendes Szellők, kik
 hajával 's repdeső öltözetével játszo-
 tok! kitsoda az? egyike talám a' Grá-
 tziáknak? Ha az, bizonyosan a' leg-
 kissebb és leg-szebb. Illatozó levendula
 's sárga boglárkák simúlnak gyenge lé-
 péfi alá. Miként hajlik a' kis haran-
 gotska 's a' tsillag-virág az út' szélenn
 kis lába' tsókjára. Le-szedem azokat,
 mellyek lábad' tsókolták, vagy a' mel-
 lyeket farkad el-tapofott; két koszorút
 fűzök belőlök, az egyikét haj-fürtöm-
 re, a' másikat Ámornak. Mint tekint
 széllyel fekete szemekkel! O ne rebegj;
 nem vagyok én orv-madár, sem egy
 azok közzül, mellyek veszélyt jöven-
 dölnek. De hogy tovább tartóztathat-
 uálak, ó bár olyan volna énekem mint
 a' tsalogányé, vagy a' fütemiléjé a' szép
 fényes éjjel! mert nem gyönyörködik

abbann a' tavasz úgy, mint én a' te szépségedbe. Ne siess innen el hamar! Töviskek, hajoljatok félre, ne sebzétek meg kis lábat! tsak öltözetébe akadhatok, hogy a' Kedves itt múlásson. De ah! siet töllem; a' kis napnyúgoti Szellők ellene szegeznek kedvemre magokat, de tsak ruhája repdes vissza-lelé, téged félénk Lyányka, téged' nem tartóztatnak. A' leg-szebb szemeit ennek a' tseresznye fának le-tépem 's ablakodra akasztom egy kosárbann a' Hóld' fény alatt. Nem lessz ha azt jó neven fogadod, nem lessz senki boldogabb az egész Vidéken. Sietsz előllem! ah mindjárt el-rejtenek amazok a' fák szemem elöl. Még látom ruhád' utolsó szélét; de most, ah, most még árnyékok' széle is el-tűnt.

Igy éneklett ő. Le-sütött szemmel mentem-el, de tsak ugyan fel-tekintet-

tem lopvást a' fa' tetejére, de leveles gallyánn fenkit se láthattam. - - Ha aludtam é mihelyt be-estveledett? azt tám csak nem hiszed! Elég az, egy ifjú Pásztorot láttam; tisztán sütött a' Hóld, láttam mint kötötte az ablakra a' kofarat. A' Hóld az ágyra mellém vetette árnyékát, úgy hogy egészen elpirúltam; 's mihelyt el-ment az ablakom mellől, - - meg-kellett tudnom, ha nem álmodtam é? - - fel-költem, 's le-óldottam a' kofarat. Teli volt tserefsnyével; foha se ettem jobb ízüt. Rósa-bimbót és myrrthus levelet eggyvelített közzé. De, ki volt az a' Pásztor, jó Lyányka, azt még most meg nem vallom.

D A P H N E.

Nem is akarom tudni tölled; te titkolózó vagy. Hogy az a' Bátyám volt el-hállgathatod; elég, hogy azt a

kofrat én ajándékoztam néki. Olyan-
 veres kezdesz lenni, mint a' rósa bimbó
 volt, homlokod' fűrtjeitől fogva egé-
 szen addig, hol az habok meljedenn
 játszódnak; 's félre tekintesz a' vízbe.
 Ölelj-meg, 's szerezd a' Bátyámat is,
 engemet is.

C H L O E.

El-befzélném é néked leg-féltőbb
 titkom', ha úgy nem szeretnélek, mint
 önnön - magamat.

D A P H N E.

Hogy fetsegéfed bűba ne ejtsen,
 követem példádat, 's el-befzélem azt,
 a' mi leg-méljebben van szívembe rejt-
 ve. Az el-múltt Újságba' Pánnak ál-
 dozott az Atyám; el-hívta rá Menal-
 tást, egy régi barátját, 's véle a' fia
 Daphnis is el-jött. Kettős sípot fűtt
 az áldozás közben; senki se fűjja azt,

magad is jól tudod, úgy mint ő. Arany szín fűrtök folytak hószín öltözetére, 's innepi módra fel-tsinosítva olyan volt, mint az ifjú Apolló. Az áldozat után el-mentünk, hogy a' napot vígan rekeszük-bé -- de hallod? -- valami zörög a' bokorbann, 's közelébb jön felénk.

C H L O E.

Hallgass! mindég közelébb -- közelébb! -- Nymphák óltalmaztatok! Hamar, ruhát a' vállunkra, szaladjunk hamar!

'S a' meg-ijedtt Lyánykák szaladtak, mint a' galamb szalad, mikor félejek tsap az ölyv. Pedig tsak egy szomjú öz közelített a' patakhoz.

MENALCÁS és ALEXIS.

Ösz vala Menalcás, nyóltzvan esztea-
 dö repült már el feje felett; ezüst
 vólt haja kopasz homlokánn 's szája'
 körülleténn; 's bot erősítette tántorgó
 lépésit. És valamint az, a' ki nyári
 napi munkája után gyönyörködve ül az
 estve' híveségébe', hálákat ad az Iste-
 neknek, 's úgy várja a' tsendes álmot:
 így vóltak az ő hátra lévő napjai is
 az Isteneknek és nyúgodalomnak szen-
 telve; mert ő dólgozott és jól-tett má-
 fokkal, 's békével várta és vígan a'
 sír' nyúgodalmát. Áldást látott gyer-
 mekeire szállani; gazdag nyáját adott
 nékik, 's szépen el-nyúltt mezöket.
 Szíves szorgalommal vetélkedtek ök
 egymással kegyes Öregek' múlattatá-
 sánn, 's kised-korokbann tett dajkáko-
 dásnak visszafizetésébenn. Nem is

hagyják ezt fizetetlen soha az Istenek. Kúnyhója előtt ült gyakorta, vagy a Napra fekvő pitvarbann, honnan jó munkába' lévő kertjét nézte, vagy a fzem elől el-tünő meffziségbenn a' mező' munkáit és gazdagságát, néha pedig a' mellette el-menökkel eredt nyájas be-fzedbe; töllök hallotta a' szomizédbann esett változásokot; 's az Idegenektől történetek, szokások és rendtartásaik felől értekezett. Ilyenkor Unokátskái gyultek - öszve körü'lötte. Ő ítélte-el gyermeki versengéseket, 's jó-tételre tanítgatta 's engedelmeiségre, 's szánoko-zásra emberek és a' leg-apróbb bogarak eránt; 's külömb-kü'lömb játékjok köz-zé hasznos intéseket szöött mindenkor. Maga faragott nekik játszó-eszközöket; minden szempillantásbann tjobban jöttek hozzá, tsináld ezt vagy amazt nekünk, 's mikor készen vólt tsókolták 's vig zsidongással örültek körülte. Nádból

sípot tanította hasítani 's furulyátskákat; maga sípolta - el előttök a' dalt, mint a' juhoknak és ketskéeknek ki és haza hajtáskor fújni szokás. Énekeket tanútatott vélek; a' kissébbek énekeltek, a' nagyobbak síoltak mellette; 's hafznos tudományú történeteket mesélt. Illyenkor figyelmezve ültek körülte a' küszöbön, vagy a' porbann.

Igy ült egykor a' meleg napfényenn a' pitvarba', 's az unokája Alexis tsak maga vólt mellette: egy gyönyörű gyerek; tsak tizenhárom tavaszt látott-még, 's az egészség' rófa színe piroslott ortzáján, 's haja arany fürtökbe göndörödött. A' mással való jó-tétel 's a' szükségbenn lévök' ki-segállése' gyönyörűségéről beszélt előtte az Öreg, és arról, hogy ahoz az örömhöz semmit se lehet hasonlítani, a' mit szívünk azután érez, mikor mással jól tettünk.

A' tisztá bann fel-kező Nap, a' piros esthajnal, a' Hóldnak meg-töltt karimája gyönyörűséggel tölti-meg meljünket; de, édes fiam, még édefebb az az öröm. Könnyek gördültek-le a' szép gyermek' ortzá' ann. Gyönörködve nézte azt az Öreg. Fiam, te sírsz, monda, 's mo-folyogva tekintett a' szemébe, de ezt bizony nem az én beszédem okozza; mel'edben kell lenni valaminek, melly könnyeidnek ennyi erőt ad.

Alexis ortzája' piroságáról le-tör-lötte a' könnyeket, de szeméi újabb tseppeket öntöttek. -- Ah, kiálta, érzem azt egészen, nintsen semmi éde-febb mint az, ha mással jól tészünk.

Menalcsás érdekelve szorította-meg kezét az Ifjúnak, 's így szólla: Hom-lokodonn, szemeidenn látom, hogy té-ged' egyéb indít a' sírásra, mint az, a' mit én mondottam.

Tétovázva tekintett oldalaslag az Ifjú. Nem eléggé hathatós é arra a' te beszéded, kérdé az Öregtől, hogy orzámra harmat gyanánt gyűjtsön könnyet?

Látom, fiam, úgymond Menalcás, látom hogy titkolózol előttem; tám most leg-először az eránt a' mi meljedet emeli, 's már nyelvedenn lebeg.

Alexis el-fakada sírva, 's így szólott: O tehát mind el-beszéllem; a' mit eddig zárva tartottam szívem' rejtekében. -- Tsak félig jó az, a' ki az el-követett jó - tselekedettel ditsekezik, erre tanítottál minket; ezért akartam el-hallgatni a' mi szívemet el-futotta, a' mi olly hathatósan érezteti vélem; hogy a' jó-tétel leg-édesebb öröme életünknek. -- Eggy juhunk el-tévedt a' legelésbenn; keresni mentem azt a' hegyek közt, 's eggy nyögő szózatot hal-

lottam-meg a' hegyekben, 's a' mint
 feléje vonúltam, egy embert láttam-
 meg. Nehéz terhet vett-le válláról, 's
 le-tette azt a' száraz földre. Tovább,
 monda, nem mehetek! nyomorúságos az
 én életem, 's minden keresményem fa-
 nyarú tengődés. Régen tévelygek már
 ezzel a' teherrel a' sütő melegbe', 's
 nem találok semmi forrást, hogy szom-
 júságomat óltsam; sem valami gyümöl-
 tsöt, melly enyhülést nyújtana. Iste-
 nek! magam körül tsak vadon erdőt lá-
 tok, nintsen itt semmi ösvény, melly
 az enyímekhez vezetlén, 's el-lankadtt
 térdeim nem bírnak már tovább. De,
 Istenek! nem zúgolódom! me t ti min-
 dég meg - mentettetek. Így szólla, 's
 erő nélkül dült el terhébe. Lopvást
 fordúltam-meg, 's szív - szakadva sz lad-
 tam haza kunyhónkhoz, teli raktam
 egy kofarat friss és affzu gyümöltsel,
 még-töltöttem tejjel a' nagy palatzkot,

's szív-fzakadva szaladtam megint az erdőbe, 's még ott találtam az embert. El-nyomta vólt az álom. Láb-hegyenn vontam magam' hozzá, 's mellé tettem-le a' kosarat és tejes palatzkot; 's láb-hegyenn bújtam ismét a' bokorba. Azután tsak-hamar fel-ébredt. Rá-vetette terhére szemét, 's ekként szólla: Béédes az álom' enyhítése! Már majd tovább próbállak emelni, úgy is puha párnám vóltál: talám a' kegyes Istenek valami patak' zuhogásához vezérlik lépésimet; talám valami kunyhóra akadok mellynek fedele alá fogad szánakozó gazdája. Ekkor vállára akará emelni a' tsomót 's szemébe ötlött a' palatzk, meg a' kosár. Ki egett kezéből a' teher. Istenek, kiálta, mit látok? Ah, éhen ételről álmodom, 's mikor fel-nyitom szemem', semmi fints' előttem. De nem, Istenek! ébren vagyok. Ekkor hozzá nyúlt a' gyümöltshöz. Ébren vagyok!

Ó mellyik Isten, mellyik jól-tévő Isten,
 teszi ezt a' tsudát? Először is néked
 töltöm-ki ezt ebből a' palatzkból, 's
 ezt a' két leg-nagyobb almát tenéked
 szentelem. Vedd, ó vedd kegyesen há-
 lámat, mellyel szívem meg-tölt erántad!
 Így szólla, le-ült mellé, 's víg örven-
 dezéssel 's bőv könnyullatással ette az
 almákat. Enyhülve költ-fel, 's még
 egyszer adott hálat meg-tartásáért.
 Vagy talám valami szánakozó Halandót
 vezettek ide az Istenek? ó miért nem
 engedték nékem, hogy ötet láthassam,
 ölelhessém! Hol vagy hogy meg-áldhas-
 salak érte? Áldjátok-meg ötet Istenek,
 áldjátok-meg ezt a' Jóltévőt és az övéit!
 és mind azt, a' mi hozzá tartozik! Én
 meg-vagyok elégítve, 's ezt a' gyümöl-
 tsöt el-viszem; a' feleségem és gyer-
 mekeim egyenek belöle, 's öröm-kön-
 nyekkel áldják esméretlen Jól-tévőjüket.
 Ekkor el-indúlt. Én sirtam örömöm-

benn, 's a' bokrok közt elibe szaladtam, 's le-ültem az út' szélén, a' hol néki el-menni kellett. El-jutott hozzám, kö-fzönt, 's így szólított-meg: Édes fiam, nem láttál valakit itt a' hegyenn, a' ki egy kosár gyümölsöt 's egy korsó tejet vitt? -- Nem, én senkit se láttam itt a' hegyenn, a' ki egy kosár gyü-mölsöt 's egy korsó tejet vitt. De, mond-meg, így szólék továbbá, miként jutottál ebbe a' sűrű gazba? Szeren-tsétlenül kellett el-tévedned, mert ide semmi út nintsen. -- Szerentsétlenül, édes fiam, felele; 's ha valami kegyes Istenség, vagy talám egy halandó nem mentette volna meg életemet (meg-áld-ják tudom azért) éhen 's szomjan vesz-tem volna el. -- Hadd vezesselek - ki tehát? mondám. Add ide a' terhed' úgy könnyebben jöhetsz utánnam. Vo-nogatózva adta ide terhét, 's én ki-ve-zettem az útra; 's nézd, édes Atyám,

ez az, a' mi még most is sírásra fakaszt! Tsekélység és fáradság nélkül esett a' mit tselekedtem, 's még is úgy vidámít, mint a' mezőt a' Napfény. Ó he boldog lehet az, a' ki fok jót közlött máffal!

Által - ölelte az* Öreg a' gyereket meg-telvén édes örömmel. Oh, kiálta, már örömmel szállok síromba, mert hűséget 's isteni-félelmet hagyok kunyhómbann utánnam!

A' S Z É L V É S Z.

Azokonn az elő-hegyekeun, hol a' sással gazdag Tiferms a' tengerbe le-foly, együtt ültek Lácon és Battus, teheneknek őrzöji. Fekete borúlat emelkedett előttök; rémítő tsendesség völt a' fák' tetejénn; 's a' fetskék 's tengeri madarak rettegő nyughatatlansággal repdestek fel-'s alá. Már haza erefztették tsordájokat a' legelőről, 's magok a' borúlat' rettenetes el-érkezését, 's a' tengerenn támadó szélvész maradtak nézni. -- Félelmes ez a' tsendesség, így szólla Lácon: Nézd, a' nyugovó Nap ama' felleg mellé rejtözik, melly a' tenger' szélénn, mint valami hegy, kél.

B A T T U S.

Fekete előttünk a' végét nem látható tenger. Még tsendes, de nyúgo-

dalma majd irtóztató hánykódással v. h. Valami homályos zúgás hallatszik messziről, mint az inség' jajgatása, vagy a' hirtelen támadt veszély' esdeklése.

L á c o n.

Laffan mozdúlnak a' felleget-hegyek; mindég feketébben, mindég félelmelebben emelik-fel, túl a' tengerenn, fejeket.

B A T T U S.

Jobban - jobban hallatszik a' homályos zúgás. Éjtszaka feküdte - meg a' tengert, 's már el-nyelte a' Diómedesi szigeteket; nem láthadq őket már. Tsak a' lámpás - torony' tüze tüllog a' borzafzó éjtzakában. De, imé, kezdődik a' szelek' üvöltése is; nézd mint tépik a' felleget, mint emelik zúdúlva fel-felé. Néki feküdtek a' tengernek, 's nagy habokat hánynak.

L á c o n.

Irtóztató a' közelgető szélvész;
de végig nézem dühösködését! Félelem-
mel elegyes öröm tölti-meg rettegő mel-
jemet. Ha kedved van, itt maradha-
tunk; kevés idő kell arra, hogy a' he-
gyenn le - szaladjunk alkalmas hajlé-
kinkba.

B A T T U S.

Legyék! én véled várom-bé. --
Már itt a' fergeteg! a' dagályos habok
tsapkodják partunkat, 's a' meg-yeszett
szelek üvöltve mennek keresztül a' meg-
hajtott fa-bértzekenn.

L á c o n.

Nézd mint háborognak a' habok!
a' fel-hőkig fertsegtetik tajtékjokat, 's
iszonyú köszálak formán emelkednek fel-
felé, 's iszonyúan rohannak a' mélység'

örvényébe. A' mennykö rajtok lobban-fel, 's sárgasággal világítja a' borzasztó tekintetct.

B A T T U S.

Istenek! Istenek! - - ím', amott egy gálya! úgy ül a' habonn, mint egy kis madár a' bértzenn. Jaj, nézd, most merül! - - Hol van már? hová lettek a' Bóldogtalanok? A' mélység felekénn!

L á c o n.

Ha meg nem tsalatkozom, amazonn a' habonn üti-ki magát. Istenek, tartsátok, ah tartsátok-meg őket! - - Jaj, nézd, nézd egész teherrel szakad rá a' szomszéd hab. Ó Esztelenek! mit akartatok midön az éh habra ülven elhagytátok hazai partotokat? Nem vóit é elegendő eleménnye hazai földeteknek, hogy titeket is el-tartson? Kin-

tset, gazdagságot kerestetek, 's nyomorúságos halált találtatok.

B A T T U S.

Hazai partotokönn sognak utánatok szülétek, társatok 's gyermeketek haszontalan siránkozni; haszontalan nyújtanak vissza-érkezésetekért áldozatot a' Templomok' oltárinn. Üres leffz sírotok, mert az orv-madarak emésztenek-meg a' partonn, ha a' tenger' tsudáji nem nyelnek addig el. Ó Istenek, engedjete ezután is tsendes nyúgodalmat nékem szegény hajlékombann! Megelégedve kevésfél, tápláljon engemet gyalmom, kis nyájam és mezöm.

L A C O N.

Bünteffetek engemet Istenek, mint ezeket mostan, ha valaha szívembenn a' telhetetlenség fog sohajtani; ha valaha többet fogok kívánni annál, a' min

van : nyugodalmat 's mértéklett életmet.

B A T T U S.

Jer' mennyiunk a' pártra; talám valamellyiket ki-vetik a' habok. Ha élet lessz benne, örömiink lessz megmenteni; ha pedig halva lessz, le-tsen-desítjük lelkét nyugodalmas sirt adván tetemének.

Le-mentek a' partra, 's egy szép Ifjú meredve feküdt a' fővenyenn. Sírva temették-el ötet a' part mellett. Évedzők és deszka darabok voltak elszórva körölte, 's köztök egy ládát találtak; fel-bontották azt, 's temérdek arany kintset találtak benne. -- Mit tfinálunk ezzel? kérdé Battus.

L Á C O N.

Meg-fogjuk tartani, nem hogy gazdagokká tegyen, ójjanak attól az Iste-

nek! hanem hogy vissza-adhassuk, ha kereji az ura, vagy más valaki, a' kinek rá nagyobb szüksége lesz.

Minden hafzon-vétel nélkül hevert fokáig nállok a' kints, 's fenki fe tudakozódott utánna. Akkor egy kis Templomot építettek rajta a' partonn. Hat fejer márvány oszlop tartotta az árnyékos homlok-falat, 's mélységébe' a' Pán' képe állott. A' meg-elégedésnek vala ez szentelve, 's tenéked, jól-tévő Pán!

A' FÉLTÉS.

A' leg dühösebb indulat a' féltés. Ez leg-mérgesebb azok közt a' kígyók közt, mellyeket a' Fúriák szívünkbe hánynak. Ennek mardosását érzette Alexis. Szerette Daphnét, 's Daphne is szerette ötet. Szép volt mind a' kettő, ez barna mint a' férfiak; amaz feje és ártatlan mint a' lilium; mikor a' fel-jövő Napnak nyitja-fel kebelét. Örök hűséget esküdtek egymásnak; Vénus és a' kis Szerelmek, úgy látszott, mintha minden boldogságot rájuk akartak volna tölteni. Az Alexis Attya nehéz betegségből épült-fe'. Fiam, monda, én fogadást tettem, hogy hat juhot áldozok az Egészség' Istenének; menny Templomába, és áldozd-meg a' juhokat. Két hosszú napi járó földnyire vala a' Temploma az Istennek. Sírva bútsúzott - el Alexis a' Kedvesétől, mintha széles tengerenn kellett volna által-hatni, 's szo-

móruán hajtotta maga előtt a' hat juhot. El-indulván úgy sóhajtozott, mint a' gerlitze sóhajtoz; szép mezökönn ment - kerefztül, de nem látta szépségeket; gyönyörű vidékek nyúltak - el szemei előtt, de gyönyörüségeket nem érzette; csak szerelmét érzette, csak Kedvesét látta, a' kunyhójába látta ötet, a' forrás mellett látta az árnyékot-tartó fák alatt, nevét hallotta nevezni, s sóhajtozott. Így ment juhái után, bosszankodott, hogy nem gyorsak mint az őz, 's el-jutott a' Templomhoz. Meg-vala ölve az áldozat, bé vala mutatva, 's Alexis a' Szerélem' szárnyain sietett honnya felé. Méljen ment egy bokorbann lábába a' tövisk, 's fájdalma miatt alig vontzorgott az első kunyhóhoz. Egy jól-tévő Pár bé-fogadta ötet, 's gyógyító füveket rakott febére. -- Istenek, be-szerentsétlen vagyok én! így nyögött meg-szünés nélkül,

búslakodott, 's számlált minden szem-
pillantást: olyan hosszúnak tetszett előt-
te minden óra, mint egy téli éj, 's
végtére valamelly viészás Istenség, a'
féltség' mérgét öntötte szívébe. Iste-
nek, mitsoda gondolat! így mormoga,
's tüzesen hányta széllyel szemeit maga
körül; Daphne felejthetne-el engemet?
Rettenetes gondolat! de a' lányok lyá-
nyok, 's Daphne szép; ki nézhet ő rá
epedés nélkül? 's nem rég, ólta jár é
már utánna Daphnis? ő is szép, 's ki
nem indul-meg énekénn? ki fújja a' sí-
pot úgy, mint ő? Közel áll kunyhója
a' Daphnéjéhez, 's csak egy kies ár-
nyék nyúlik - el közöttök. Ó távozz,
irtóztató gondolat! méljebben eszed - bé
szívembe magadat mindég, 's éjjel nap-
pal kínzasz! -- Beteg képzelődése eli-
be-tézi gyakran mint szalad Kedvese az
árnyékba, hol Daphnis a' forrás mellett
néki és az Ecchónak éneklő szerelmes.

panaszát; láttatja véle epedő izemét, 's látja mint lágyúl-el általok; Vagy azt, mint szunnyadoz az egymásba nőtt ágak alatt; Daphnis meg-fejdi, sietve megy' az árnyékba; mellé tsúfz, 's meg-rézfegedett tekintete bátran szegezi magát deli tagjaira. Le-hajlik, meg-tsókolja kezét, 's Daphne még se ébred-fel, az ortzóját tsókolja-meg; 's szép szátskájához érteti száját, -- 's még se ébred-fel! kiálta tüzesen. Ó én bődögtalan! -- De miért veszttem magamat ilyen irtóztató képzelődéssel? miért találok újabb-újabb okokat gyötrésemre? hogy gondolok, én háladatlan, felülte olyat, melly ártatlan erköltseit érdeklí?

Már hatodik nyomorúságos napja tölt, 's még se gyógyúlt a' febe bé. Átal-ölelte Jóltévöit. A' mit a' szíves jótétel mondhat a' marasztásra mind azt mondották néki. Haszontalan! kergettetve a' Fúriáktól sietett a' men-

nyire sebe engedte. Estve vala, 's a' meg- töltt Hóld, fényesen ragyogott; mellzire látta még a' Daphne' hajlékát. - - Hah! távozzatok, távozzatok gyötrő gondolatok! amott lakik az, a' ki engemet szeret; 's még ma, - - még ma! karjai közt fogok sírni. Így szólta, 's sietve ment a' Daphne kunyhója felé. De a' szölő- szin alól, melly a' kunyhó ajtaját árnyékbann tartotta, kijönni látta Kedvesét. Ő az, ő az! Daphne, te vagy az! deli sugár termeted, könnyü lépésid 's fejér öltözeted mutatják, hogy te vagy! ő az, ő ó Istenek! - - De hová ilyen későn? nem bátorságos erőtelen lyánynak éjjel a' mezőre ki-menni. - - Talám elimbe hajtja a' nyughatatlan várakozás! Így szólla; azomban a' szinből egy Ifjú jöve-ki; hozzá tsattolja magát 's nyájafan szorítja kezét kezébe. A' Legény egy kosár virágot nyújtott néki, 's ő édes

mosolygással vette azt karjára. Így távoztak-el a' kunyhótól a' hóld-világ-bann, - - Fel-gyúladva nézte őket sokáig Alexis, 's égett mérgében. Istenek! kiálta, mit kell látnom! ah igaz, igen is igaz az, a' mi képzelődésemet gyötrötte. Valami szánakozó Istenség adta előre tudtomra boldogtalanságomat. Ó én szerentsétlen! Ó ki vagy te, Isten, vagy Isten - affzony, a' ki ezt nékem meg-jelentetted, állj kérlek bosszút érettem, szemem előtt büntesd-meg hitfegését, 's úgy osztán engedj meg-halni!

Egymásba öltött karral ment a' Legény és a' Leány; nyájas futtogással mentek a' myrrthus erdötske felé a' hóldvilág-bann, melly a' Vénus Temploma körül áll.

A' myrrthus - fak' árnyékiba mennek, monda indulatosan Alexis, azokba az árnyékokba, hol a' hitetlen nékem meg-szeghetetlen hüséget esküdött. Már

az erdőbenn vagynak; Istenek, már nem látom őket; a' sűrű bokrok közzé rejtözve majd az árnyékbann ülnek-le. De nem, már megint látom, fejér öltözete villog a' Hóld' fényében a' fekete törzsökök közt. Most meg-állottak; ott szép tágas udvar, 's puha gyep vagyon. Hitetlen, ott ülj-le véle, a' Hóld' fényé felé, 's szent világa előtt esküdjetek tilalmas szerelmet egymásnak! Ó üzenek-el a' Fúriák! De nem! imé a' fülemilék édes éneket zengenek, 's a' hív gerlitzék szerelmesen nyögdétselnek körülte! - - Még itt sem állapodnak-meg! 's az Isten-asszony Temploma felé sietnek. Hah! közelébb megyek, meglesem, 's ki-hallgatom mit szólnak.

Bujkálva ment a' myrrthus erdőbe. Közelébb jutottak a' Templomhoz, melly fejér márvány oszlopokkal ragyogott a' hóld' fényes világától az éjjeli homály-

bann. -- Hogyan? hát még a' Templom' léptsőire is mertek hágni? Védelmezheti é a' Szeretlem' Isten-afzonya a' leg-álnokabb hitzegéft? Így szólott, 's látta mint lépett Daphne fel a' Templom' gráditsánn; virágos kofarával ment az Ofzlopok alá, mellyek a' Templomot forba' körül-vefzik; de a' Legény kiinn maradt az egyik ofzlop mellett. Alexis az erdő' árnyékábann tsúfzott közelébb a' Templomhoz. El-borzadva 's kétt-égesen lépett az egyik ofzlop' árnyékába, 's szoroffan mellé vonta magát, 's látta mint lépett Daphne a' Vé-nus képe ehbe. Fejér márványból állott az a' Hóld' fénnyébenn, mintha Isten-afzonyhoz illő vonódással búzná félre magát az imádó Halandók' el-bámúlt tekinteti elől, 's zsámoly fzekéröl kegyelmes mosolygással nézett-le az áldozókra. -- Daphne térdre esett előtte; fel-aggatta virág-fonadékjait, 's fuldokva

's siralmasan eképpen könyörgött: Halld-meg, ó halld-meg kegyes Isten-afzony, Védelmesöje a' Hűségnek! halld-meg az én könyörgésemet! fogadd kegyesen kofzorúimat, mellyet néked bé-mutatók! Estveli harmat 's szemeimnek tsepjei ragyognak ezekenn. -- Már hatod' napja, hogy el-hagyott Alexis. Ó szelid, kegyelmes Isten-afzony, hozd egészségesen karjaim közzé! Örizd-meg az útonn, 's olly egészségesen, olly forró szerelemmel hozd vissza, mint el-hagyott, epedő karjaim közzé!

Alexis hallja ezt; rá tekint a' Legényre, kinek most a' Hóld képére lötte sugárit. Az a' Daphne Bátyya volt, mert magábann nem mert, már illyen későn, jönni a' Templomhoz.

Alexis elő-jött az Oszlop mellől. -- Daphne örömének leg-forróbb hevébenn, Alexis el-szégyenülve dült öszve-ölelkezett karral az Isten-afzony elibe.

I D Y L L I U M O K

III. K Ö N Y V.

AZ ÁLLHATATOS SZÁNDÉK.

Hová téved meg-sebessédett lábam
a' tövisfenn és sűrűn egybe-nőtt
bokrokonn keresztül? Istenek, mitsoda
rezzentő gyönyörűség! A' fenyő' ve-
refles törzsöke és a' tser-fák' vastag
dereka magassan emelkedik-fel a' boglyas
gazból 's szomorú báltozatot tfinál fe-
lettem. Mitsoda homály, mitsoda bás-
lakodás száll gallyatokról rám! - - Ide
ülök erre a' reves el-dültt tölgy-tör-
zsökre, melyet repkény báló fon-bé; ide
ülök, hová még embernyoma nem tört
átat; hol fenki se akad rám, csak a'

magános madár, vagy a' dongó méh, melly a' szomszéd tserbenn készíti mézét; vagy egy Zephyrus, melly magánofságban nevedvén-fel, még nem repdefett pihető mej körül. Vagy te, fertsegő Patak! Hová zuhogsz te a' ki-mofott gyökerek' és tserék' bokros szövénnyei közt? Késérni fogom habjaidat talám gazofabb rejtekekre vezettz. Istenek, mitsoda Vidék nyúlik-el itt szemem előtt. Egy magas kö-fzál' párkányán állok, 's az alattam fekvő völgyre tekintek-le. Ide ülök a' le-szakadtt köszikla darabokra, hol fertsegve omlik a' patak a' fetét fenyvesbe, 's úgy zuhog, mint mikor távolról zeng az ég: Száraz ágak fityegnek szomorúan-le a' közfirtról, mint az embergyülölő Tímon komor homlokán az öfzve-bomlott haj, a' ki még nem tsókolt Lyánykát. Le-lépegetek a' völgybe, 's szomorúan tévelygő lépésekkel

fogok a' viz mellett sétálni, melly a' puztás völgyenn bolyong. -- Idvezz légy, magános Völgy, te szép Patak, és te fetét Erdő! Itt, a' te fővenyeidenn fogok tévelygeni ó Vízpart! Remete módra fogok árnyékodbann nyugodni, bús Erdő! Maradj-él békével töllem Ámor; nyilaid itt nem akadnak rám; én többet nem fogok szeretni; böltselkedni fogok ebbenn a' magános vidékbenn. -- Isten hozzád, barna Lyányka! te, ki vigyázatlan szívembe szerelmet villámlottál! Isten hozzád! vígan ugrándoztál még tegnap nyári fejér ruhádbann körültem, mint ez a' hab a' Nap' féppnyénn! -- Te is izöke Lyányka! Epedő szerelmes tekinteted -- ah, nagy eröt, igen nagy eröt vettél te szívemenn! 's pihegö szép meljed -- tartok tölle, hogy gyakran fogom azt magános szomorú elmélkedésimbenn látni, 's érette fohajtani! -- Isten hozzád,

felsőges Melinde, tisztes képeddel mint Pallás, 's felsőges lépéffiddel! -- Te is, kis Chloe, te, a' ki tñntalankodva ágaszkodtál ajakomhoz, 's úgy tsókoltad-meg: Ide rejtem-el magamat, 's mély elmélkedésekbe' merülve a' fenyves' árnyékában el-dülök, 's katzagni fogom a' Szerelmet; a' fák' zöld fikátoribann fogok tévelygeni, 's -- de -- Istenek! mit lának szemeim a' part' fővenyében? Refzketek! Ah valami lyányka' nyoma! -- Parányi szép kis láb! mély elmélkedések, búslakodás! hol vagy? hová lettél? -- Be szépek voltak lépéfi! Utánna megyek! -- Lyányka, Lyányka! sietek nyomod után! Ó ha rád akadhatnék, mint szoritnálak karjaim közzé, és -- Ne szaladj, Édesem! mondanám; vagy tsak úgy szaladj mint a' réfa a' Zephyrus tsókja elöl; el-hajlik előlle, 's édesebb mosolygással tér-villza tsókjára.

R E G G E L I D A L .

Idvezz légy, jókori Reggel!

Idvezz légy ifjú Nap!

Már villámlik a' hegy mellől

Aranyos sugárod;

'S a' patakokbann tüllámlik,

'S a' harmat' gyöngyeinn. --

Vidámság és nyájas öröm

Tér-vissza fényeddel.

A' rósákbann háltt Zephyrus

Fel-kél kis ágyából,

'S tsókolgatva költögeti

Még alvó társait. --

Az álmok' tarkás serege

Távoz homlokinktól.

Szerelmek gyanánt repdestek

Ök a' Chloe nyakánn.

Rajta Szellötskék! fzedjetek

Édes illatokat;

'S 'siesfetek hozzá velek,
Míg még fel nem serken.

Repdeffetek ágya körül;
'S piros szátskájával
'S fejer meljével játszodván,
Tsiklándozzátok - fel.

'S ha fel-ébred, sugjátok-meg,
Hogy még Hajnal előtt
Sohajtottam kedves Nevét
Itt, a' patak megett.

C H L O É H E Z.

Tegnap Chloe, midön egy rósa-levél
 úszott a' levegönn felénk, midön
 a' leg édesebb illat fogott-el bennünket,
 el-beszéllem mit láttam, a' mit te nem
 láthattál. Akkor, mikor derekadat ál-
 tal-ölelvén, beszédesebbek valának nyelvemnél
 meg-részegültt tekinteteim, 's
 forró sohajtásim, - - akkor (mert né-
 künk Poétáknak sok engedtetett látni)
 akkor Ámort egy rósa-levelenn láttam.
 Úgy állott rajta, mint a' teagtr-Istene
 gyöngy ház-tígjáján, 's könnyü-fzekerébe
 Zephyrusok voltak, kissébbek a'
 méhnél, fogva. Szép volt a' kis lila,
 mint egyike tekintetidnek, 's nyájas,
 mint másolygásod. Egyenesen meljed-
 nek igazgatta szekerét, 's meg-állott ru-
 hád' szélenn. A' Zephyrusok boktétád'
 árnyékábann bújtak-el, melly meljedre
 játékos árnyéket hintett. Ki-szállott a'

kis Isten, 's fel-repdesett pihegő meljed'
 dombotskájánn, 's a' közepében - -
 kedve - telve! - - ült-le. - - Szerelemnek
 hatalmas Istene! így fohászkoztam lassán
 hozzá, leg-hatalmasabb Isten! ó hall-
 meg az én kérésemet. Eggy Halandó
 fe érzette így még hatalmadat mint én;
 jutalmazd-meg gyötrelmes szenyvedési-
 met! jutalmazd-meg, kérek, annak a'
 Poétának, a' ki hatalmadat mindenkor
 tisztelte! Ne engedd, hogy a' Chloe
 szerelme, melly most hatalmasan szól
 szemeiből hozzám, szívében valaha el-
 aludjon. Könnyü annak engemet el-
 hagyni - - rettenetes gondolat! - - a' ki-
 ért minden szív dobog, valamerre gyöz-
 hetetlen szépségivel meg-fordúl. O hall-
 gass-meg; leg-hatalmasabb Isten!

Ámor egyik karjával lilium-fejér-
 ségü nyakadra támaszkodott, jobbával
 pedig győzedelmes ivét emelte-fel. Ötet

a' Grátziák nevelték, (monda, de tsak nékem hallottomra,) 's kellemetefségit a' kis Szerelmek érlelték tökéletességre. Tekintete 's mosolygása győző mint én; eleven tréfái olyyak, mint tegzem' nyilai, a' ki hallja, tsudálkozásra ragadtatik; a' ki látja, szerelemre gerjed. A' Halandók közzül téged' választott magának; szeretni fog, -- esküszöm dadalmas nyilaimra! Ő, a' ki minden kellemetefséget egyetembe' bír, mellyek a' Vénus feregébenn külön-külön febefsitnek. Ó bódog, bódog Halandó!

Igy szólla Ámor, 's le-felé repdesett szép meljedenn, 's fel-ült rófaszekerére. Most Gnídusba megyek, így szólla; a' Chloe képe ragyogó márványba' fog az Anyámé mellett állani. Ő lesz a' hív szerelem' példája, 's a' ki szivébenn hív tüzet táplál, virág-koszorúval fog óltárán áldozni.

Újra fel-lebbent a' rósa levél a'
 levegőbe, 's el-úszott előlünk. Láttad
 izótalan rémülésemet, de nem beszéll-
 hettem - el vigasztalom' okát. Némán
 szoritottalak szívemre, 's fohajtva sí-
 múltam feje nyakadhoz.

A' T A V A S Z.

Mitsoda Symphonia, mitsoda szent
 el-ragadtatás kergeti-el reggeli kö-
 nyü álmomat? Látlak mennyei Öröm!
 látlak tégedet, mosolygó Ifjat, ó Ta-
 vasz! Auróra bársonyba öltözve hoz
 téged' fel Keletről. A' vidám nyájas-
 kodás, a' hangos nevetés, és Amor
 (már nevet a' bokrokra és mezőkre kö-
 zelgető diadalminn 's fel-emeli ki-feszít-
 tett ívét, 's rázza a' teli tegzet) és a'
 Grátziák késérnek öfzve-ölelkezve, ví-
 galságos Tavasz! A' Reggel' ragyogó
 sugárinn jöttök ti fel; vígan feregelnék
 a' Nap' fényénn a' madarak, 's zenge-
 dezve fogadnak-el. Erővel tolják-kí-
 magokat az elei rósák bimbójokból;
 mindenike első akarna lenni, hogy fel-
 nyiltt kebéllal és édes illattal mosolyog-
 hasson rátok. Tántzolva hirdetnek a'
 Zephyrusok, le-repülnek a' bértzekről
 a' völgyekre, fel 's alá a' bokrok közt

és az erdőbenn, 's pajkofan katzagnak a' hol szerelmes Páfztor előtt a' bokrok mellől lefelkedő Lyánykát árútták-el, vagy a' tántz-közbenn a' fel-szökött Lyánykát tñintalanul el-pirították. El-válva repdesnek egymástól a' bokrok közt és az erdőbenn, 's fufogva jelentik az alvó Nympháknak és barlangba zárkozott Faunufoknak el-érkezéste- ket. Botorkázva ugranak-elő a' ketske- lábú Szatyrufok és Faunufok, 's vig lármával 's a' fok tsőjü síppal kiáltják-elő a' Nymphákat. A' Patakok' Nymphái újra fel-nyitják vedreket, melyet télbe' bé-zárva tartottak, 's böven töl- tik a' fertsegő vizet a' fák' bóltozati alól, vagy a' bé-bokrofodott halmok- ról, le a' zuhogó árkokra; keresztül tsapdofsák ezek a' mezöket, 's síma tengerré gyülnék-öszve a' bokrok közt 's a' sűrű Ligetbe', 's gyakran ölelik- által a' fürdő Lyánykák' tetemit.

Jere, szép Tavasz, jere örömünk-
 Szerzője! Te uralkodtál akkor, mikor,
 Tárfaim, ingadozó hajónk által-úfzta a'
 sík tengert. Nagy fereg ezüst hab fo-
 gott-körül bennünket; víg Zephyrusok
 játszódtak vélek, 's hajónk körül ker-
 gették, mikor pajkosan kapafzkodtak-
 fel oldalára, 's erőfen tsapkodták. El-
 kergették ezek őket az árnyékos partig,
 hol vígan kettőztette nevetésünket az
 Ecchó; el-bújtak ott az ingadozó ná-
 dasba', 's meg-meg neki szaladtak a'
 Hajónak. Akkor, Tárfaim, a' partona
 szőlő-jövéfekkel Királynak koronázta-
 tok, 's az Öröm és a' Vigafság köz-
 tünk mulatozott. -- Akkor is a' Ta-
 vasz uralkodott, Tárfaim! mikor ama'
 magas hegy' hemlokánn zöld ágból
 kunyhót építettünk, 's árnyéka alatt a'
 fübe' heveredvén ittünk, 's öfzve-ölel-
 kezve víg dalt éneklettünk. Az erdők'
 Iftenei hallgattak énekeinkre, 's lassan

utánnunk éneklették. Most a' kösziklés rejtekekbe' éneklik azt, a' tántz és megtöltt korsók körül.

Siefs, szép Tavasz! hints virágot a' páfitra, 's öltöztesd zöldbe az erdöt és a' ligetet. Bacchus és Szilénus nevetve várnak késérőjökkel, mert hol esik édefebb nevetés, mint a' levele^s zöld színbe' ? Gyakran meg-látogatja ötet Ámor a' szín' híves alljábann; a' Másák is meg-látogatják, mert szereti az éneklétt. Vigan nevet ö akkor, 's történeteket befzél, 's olyan vigan nevet, hogy szölö - koszorúja is, melly fél ábrázatját árnyékábann tartja, felreppen. Elö-vezzi a' meg-töltött tsészét, 's Indiai hofszú útját emlegeti, mint verte-meg a' fekete Nemzeteket, 's gyermek formába rejtezvén mint változtatta tengeri dísznókká a' tengeri tolvajokat, 's mint kötöztetett szölö-

veffzöt és repkényt az árbotz fához és kormányhoz, 's mint fertsegтетett édes bort belölle. Ekkor fel-hajtja a' teli tsézfét, nevet, 's újra hozzá fog a' beszélléshez, mint teremteté a' ró-sát. Egy fiatal Nymphát akartam által-ölelni, monda, de a' Lyányka könnyü lépésekkel szaladt a' virág bimbókonn, 's tsíntalanúl nevetett rám, midön utánna botorkázva menni látott. - - Styx! nem értem volna foha el, ha egy borgas tövиск szélnek erefztett ruháját meg nem kapta volna. Örülve futottam a' Lyánykához, 's nyájafán tsattantottam-meg ortzáját. Lyányka, mondám, ne légy egygyügyü; én Bacchus vagyok a' bor' és vígafság' Istene, az örökkévaló Ifjú. - - Egész tífztelettel engedte magát meg-tsókkoltatni a' Lyányka. Akkor meg-jutalmazám a' tövискet, hozzá értetém a' páltzám', 's meg-hagy-tam, hogy olyan színü virágot terem-

Q

jen, mint a' Lyányka' szemérmes or-
tája vólt; 's így leve a' Rófa.

Meg-dül Pán a' moh párnára, 's tá-
masz karjára ereszti fenyő ággal koszo-
rúzott fejét. Te szerentséfebb valál,
Bacchus! mint én mikor Syrinx után
szaladtam. Kemény sebet ejtettél akkor
te rajtam, monda Ámornak, (a' ki még
most is katzag el-követett tréfáján,)
ő náddá változott. - - Szomorúan te-
kint hét tsöjü sípjára, 's a' kantsóhoz
fordúl, 's borral üzi-el bánatját. - - Ámor
is bezzéli gyözedelmeit, miként szeli-
diti - meg a' kemény szívü Lyánykákat.
Ó mint fogok örvideni, barna Lyány-
ka, ha majd felölled is diadalmi dalt
énekel!

EGGY VÍZOMLÁSRA.

Itt szállott é meg zöld árnyékban
Tavaly a' vig tsudálkozás?

Sűrű boltok alatt, ó Kútfő,
Belölled omlott ez a' viz?

Ott, a' hol máffzor zúgva szakadt
Vized a' tajtékos mohra,

Ott most az üreg közfikláról
Szörnyü nagy jég oszlop fityeg.

Be pufzta, be kopasz e' bokor!
Mellynek nyárbann virágival

És ingadozó zöld gallyával
A' Zephyrusok játszodván,

Az hamar el-tüntt ságárokat

A' habra 's a' puha mohra
Árnyékainn ált'-villámlották. - -

Be pufzta, be kopasz vagy most!

De majd itt lessz megint a' Tavasz,
Zöld öltözettel von majd bé,

'S bé-zárlott forráfod' fel-nyitván
Kies hívséget tölt alá.

Ó zárj el akkor bóltod alá
A' nyughatatlan gond elől,
Ó puha mohhal bé-nőtt forrás!
Ó zöld, ó kies bóltozat!

Akkor majd mind a' domb, mind a'
völgy,
Mind a' mező, mind a' liget,
Mind a' rétek' kised virági
Örömmel töltik-meg szívem'.

'S mért kéne nékem a' Királyok'
Sorsát irigyelve nézmem,
Ha ó borral meg-töltt palatzkom
Mellettem a' vízbe' libeg;

'S ha nyugodalmas árnyékdobann
Olly énekeket mondhatok,
Melly még Unokám' szivébenn is
Ártatlan örömet gerjeszt.

EGGY HELVÉTZIAI IFJÚ' ÉNEKE,

F E G Y V E R B E Ö L T Ö Z Ö T T
K E D V E S É H E Z. *)

Te vagy az? te vagy az, Kedves!
Látok, vagy álmodom? --
Mint villog fekete szeme
A' vas titlak alól!

Hoffzú költség - toll fejeérik
Barna haj - fürti közt,
Melly most legényesen, vastag
Tsombókba van kötve.

Pántzél borítja válladat
'S szép fejeé meljedet. --
Írigy Pántzél, most miattad
Nem látom, mint piheg!

Q 3

De

*) Midőn Albert Császár Zürichet ostromolta, a' Városbéli Fejér-nép fegyverbe öltözött, 's a' Férfiak' seregébe állott. A' Császár el-rettent számoktól, 's el-költ a' Város alól.

De a' helyett térdét látom,
 'S parányi kis lábát;
 Mellyet egyébbkor a' szoknya
 Sarkig fedezett - el.

Te most, kedvesem, olyan vagy
 Ebbenn a' fegyverbenn,
 Mint a' Paraditsom szélén
 Ört álló Angyal volt.

Ő tsak a' gonoszt bántotta,
 A' jóra mosolygott;
 Te is tsak azokat bántod,
 De rám - - rám mosolyogsz!

Az Ellenség' éles nyila
 Mennyen-el melletted!
 Tsak a' kis Szerelem' nyila
 Sújtson - meg tégedet!

A' F A - L Á B.

A zonn a' Sor-hegyenn, hol a' Rauti-
bach zuhogva omlik a' völgybe,
egy fiatal Písztor ketskéket legelt. Öb-
lős hangú furulyája hét Ecchót mulat-
tatott a' kösziklák' falai közt, 's vígan
zengett a' mély völgyenn. Akkor meg-
líta egy embert a' hegy' egyik ólda-
lán; öreg volt már, 's hajai ezüst színt
mutattak; nehezen mászott mankójára
támaszkodva, mert az egyik lába fa
vált. Közelebb vontzorgott hozzá az
Öreg, 's egy köre ült mellé. Az Ifjú
tsudálkozva nézett rá fokáig, 's előre
nyúlt fa-lábára vetette szemeit. - -
Fiam, monda az Öreg katzagva, úgy
é, te az ilyen lábbal igen - tsak oda-le
maradnál? Ládd, én ezt az útat minden
esztendőbenn meg-teszem egyszer. Ez
a' láb, a' mint itt látod, érdemesebb,
mint fokaknak a' kettője; azt tud-

meg! -- Érdemesebb lehet, jó Apó,
de azt az egyet tudom, hogy a' kettő
alkalmatosabb. De, el-kellett fáradnod;
ha szomjúzol, friss ketske tejet adok,
vagy friss vizet hozok eminnen a' for-
rásból.

A Z Ö R E G.

Te jó fiú vagy; nekem egy itál
víz elég. Ha nem fajnállasz érte men-
ni, el-belzéllem mi lelte a' lábomat. --
A' fiatal Páfztor fel-költ, 's hamar el-
hozta a' friss vizet az Öregnek.

Az Öreg meg-enyhült. -- Hogy
fokan, monda, az Apáitok közzül for-
radáft viselnek, 's tetemek öszve van
rontsolva, azért gyerekek! áldjátok az
Istent. Most el-tsüggedve erefztenétek-
el fejeteket, 's nem gyönyörködnétek a'
Nap' meleg fénnnyénn, 's nem múlatná-
tok az Ecchóval. Vigafság és eleven

öröm 'zeng most kereftül a' mezőn,
 's egy hegyről vig dalt hallunk a' má-
 fikra. A' Szabadság, a' Szabadság böl-
 dogítja az egész Tartományt! A' mit
 szemünk lát, hegy, völgy, a' miénk.
 Örömmel műveljük vagyonnukat, 's a'
 mit öszve-kaparhatunk, örömmel kapar-
 juk - öszve.

A Z I F J Ú.

Az meg nem érdemli, hogy szabad
 ember legyék, a' ki el-felejtheti, hogy
 azt az Atyáink vérekké szereztek.

A Z Ö R E G.

És a' ki kész nem volna ugyan azt
 tselekedni, édes gyermekem! - - Azólta
 a' véres nap ólta minden esztendőben
 fel-jövök egyszer ide a' völgyből; de
 érzem, hogy ez az utolsó jöttem. Egé-
 szen ki-látom innen a' fereg' állását,

mellyel Szabadságinkat nyertük. *) Nézd erről az oldalról rohant ránk az ellenség; fok ezer dárda - vas villogott kezekben, 's majd kétfáz Vitéz fényes hadi kézületbenn vólt köztök; hofzú forgók lebegtek sífakjokonn, 's lovok alatt réngett a' föld. Már egyszer megfakasztották kevésből álló Seregünket, mert mi tsak eggynehány fzázan vóltunk. Mindenfelé jajgatás hallatszott, 's a' meg-gyújtott. Nafelsz' fűsti el-fogta a' völgyet, 's szomorúan szívódott a' hegyek közzé. A' mi Vezérünk a' hegy alatt állott; ott állott, a' hol az a' két fejer fenyő áll a' közfiklánn; 's tsak eggynehány szál legény vólt mellette. Mintha most is látnám mint áll ott, 's mint szedi-öszve el-dúltt kis ferégét; látom mint nyújtja paífsát ki; úgy tezegett az, mint a' szélvész a' meny-

*) A' Nafelszi útközet, a' Gláraf Cantonba' 1388dik esztendőbe'.

menydörgés előtt. Mindenünne hozzá nyargaltak a' mi El-fzéledtteleink, - - Látod é azokat a' patakokat, amott a' kösziklán? Bizváft elibe vetheti magát annak föld-omlás, dültt-fa, köszirt-darab; kereftül-tsapják rajtok magokat, meffzebb rohannak 's a' tóbann gyűnek-öfzve: Igy bántak a' miéink; öfzve-gyülekeztek a' Vezér mellé, 's kereftül-vágtuk az ellenségenn magunkat; körül állottuk Vezérünket, 's meg-esküdtünk, hogy ha Isten segít, győzünk, ha pedig nem győzhetünk kézfek lefzünk el-vefzni. Tódültt renddel ütött ránk az ellenség. Már akkor tizenegyzet tsaptunk-öfzve, 's meg-meg a' hegy alá gyűltünk. Szoroffán tsattolta kis Seregünk öfzve magát, 's olyan keményen állottunk, mint a' köszikla 'itt a' hátunk megett. De akkor már harmintz vitéz Schweitzerrel meg-szaporodva vágtunk az ellensegnek, 's úgy omlottunk rájuk,

mint mikor valami nagy darab el-repedtt köszikla nagy erővel hengereg az erdőn-le, 's öszve-rontja az útjábann álló törzsököket. Az ellenség, el-ijedvén dühöfsegünktől, öszve-zavarodott, 's el-tapošta eggymáit. Így nyakastuk őket, 's elébb-mentünk az el-tapoštakonn, meg-öltekenn, hogy többet ölhefsünk. Én is köztök voltam, de a' nagy zavarba rám rohant egy Lovas az ellenség közzül, 's a' lova öszve-rotszantotta a' lábamat. Egy a' ki melletttem dolgozott, hátra-tekintett, fel-kapott a' vállára, 's ki-vitt az ütközetből. Közel az ütközet' helyéhez egy vén Remete imádkozott bóldogulásunkért. Vifeld gondját ennek a' Legénynek, jó Atya! derekafán vifelte magát. Így szóllott 's vifza-tért a' tsatába. Meg-nyertük azt, fiam, meg-nyertük azt! Sokan közzülünk úgy dültek-el a' rakás ellenségenn, azt monok azok,

a' kik életbenn jöttek-ki, mint az arató a' kévénn, mellyet maga vágott. Engemet az öreg Barát gyógyított; de nem esmérhettem Meg-tartómat, nem köszönhettem-meg néki, hogy még élek. Haszontalan kerestem ötöt, haszontalan tettem szent fogadásokat; hiába' jártam szent bútságokra, hogy valamelly Szent meg-esmertessen vele. Ebbenn az életbenn többé tudom meg nem látom; meg nem köszönhetem néki meg-tartásomat.

Az Ifjú sírva hallgatta beszédét, 's így szóllott: Atyám, te azt néki nem köszönheted-meg többé ebbenn az életbenn -- El-álmétkodva kérdé az Öreg: Mit mondasz, hát tudnád te ki vólt az én Meg-tartóm?

A Z I F J Ú.

A' szerént a' mit beszéllettél, az Atyám vólt az. Sokszor beszélte né-

kiem miként ment véghez a' tsata; 's ezt vetette utánna: Vallyon él é még az a' Vitéz, a' ki mellettem olyan derekafán viselte magát? a' kit ki-vittem a' Remetéhez?

A Z Ö R E G.

Szent Isten! 's az a' jó ember a' te Atyád volt?

A Z I F J Ú.

Eggy nagy vágás vólt itt a' posáján; (a' bal ortzájához vivén újját) egy dárda hegy ejtette azt rajta, talám még az előtt, hogy téged' ki-vitt.

A Z Ö R E G.

Mikor engem' ki-vitt már folyt a' vér posájából. -- Ó édes fiam, édes gyermekem!

A Z I F J Ú.

Ez előtt két esztendővel hólt-meg, 's most bérért örzöm, mert szegény vólt, ezt az eggynehány ketskét,

Az Öreg által-ölelte. Hálá Istennek! így néked fizethetem-meg jóvoltát. Jer', édes fiam, én hozzám, hadd őrizze más ezt a' nyáját. -- Le-mentek a' völgybe az Öreg' házához. Sok föld-del és nagy nyájjal bírt az öreg, 's egy gyönyörű Lyányka volt örökösfe. Lyányom, monda, a' ki az én életemet meg-tartotta, attya volt ennek. Ha szeretni akarnád, hozzá adnálak. Szép és vidám volt a' gyerek; szöke haj folyt-le göndör fürtökben fejér nyakán, 's szemérmes tűz pillogott szeméből. -- Lyányi - szokás szerént harmad napig gondolkozott, de már a' harmadik hosszú volt. Bé-adá kezét a' Legénynek, 's az attya sirt örömében. Az Isten áldjon - meg benneteket! monda; most, most vagyok a' leg-béldogabb ember!

A' F Ü V E S.

Fekete magas Fenyves, a' ki nyíl egy-
 neségü vereslő derekaidat sűrűen
 emeled fetétes árnyékok felett magasra;
 boglyas agg Tölgy - fák, 's te széles
 Folyó, a' ki tsillogva szaladsz ama he-
 gyek megett; - - nem titeket foglak én
 most szemlélni; a' Fűves fogadjon - el
 most engemet! ez a' tsudállást érdemlő
 Világ kitsínybenn, véghetetlen külömb-
 ségü szépségeivel. Véghetetlen nemü ter-
 mések milliomm külömbségü lakosok!
 Némelyike virágról virágra repül, né-
 melyike tsúfz és mász a' fu' labyrinthu-
 sában; véghetetlenül külömböznek for-
 májokra 's tetemekre, még is mindenik
 itt találja eledelét, itt találja lakását.
 Pólgár-társak, jó mindenike a' maga ne-
 mébenn és tökéletes. - - Be lassan fu-
 hanz-el, kis forrás, a' kék liliom és
 vízi - rósa szálai közt, Kis gyűrüt kötfz

szárok körül, 's meg-görbited őket. Virágokkal egyveleg áll két partodonn a' kövér fü, le-eresztik fejeket 's tiszta folyamatomd híves bóltozatjok alatt foly-el, 's fok-féle színnel ragyog. Keresztül-nézek ezenn a' kis berkénn a' meghajtott fűnek, - - ó mint ragyog a' számtalan színű zöld a' Nap' sугáribann! Mozgó árnyéket vét egyik a' másikra; vékony szálak ütik - ki magokat az alacsony fűből, 's tsipkés ágakkal kérkednek, vagy magasra emelik ingó virágokat. De te, kék Viola, képe az igaz Böltsnek, alant állasz te a' fűbenn, 's onnan öntöd kedves illatodat; nem úgy mint a' szagatlan virágok, mellyek a' fü felett magasra nyúlnak-fel, 's kevélykedve tsalogatóznak. - - Repdeső bogarak kergetik egymást a' fűvek' szála közt, hamar el-veszti szemem őket az árnyék' zöld homályábann, megint a' verőfényre gyűlnek, 's seregefen repül-

R

nek-fel, 's vígan tántzolnak a' Nap-
melegénn.

Mitsoda szép tarka virág ringatja
magát amott a' patak mellett! mint
ragyog szép színe! -- De nem, --
kedves tsalódás! -- egy Lepke repül-
fel az ingadozó fü-szálról. Veres szár-
nyann dong-el egy fekete pántzélú bo-
gár mellettem, 's amoda ül, talám párja
mellé, a' harangotskára. -- Tsendesedj-
el zörgő patak, ne fufogtassátok a' le-
veleket játszó Zephyrusok. Tsalódom
é, vagy igazán hallom lafsú énekeket?
Igen is, énekelnék! de fülünk tömpe
lafsú Concertek' értésére, valamint sze-
münk az, vékony tetemek' vizsgálgatáfi-
ra. Minő kedves zfibongás zúg körül-
tem? mitől mozognak a' virágok? Egy
fereg méh szállotta-meg őket, vígan re-
pültek-ki meffzi lakó-helyekből, 's a'
rétenn 's a' kertekenn szélednek-el. Kó-

folgatva szedik sárga zsákmányokat, 's vissza-mennek Köztársaságokat gazdagítani; öfzve vetett vállal dolgozik mindenike, nints köztök henyelő lakos; zfibongva szállják-meg a' virágokat, 's kutatva dugják szőrös fejeket a' virágok' kehelyébe; vagy fáradságosan fúrják-bé magokat a' még ki nem nyílt rósába; ez bé-szívja magát, 's el-zárja a' kistolvajt, a' ki kintsét, mellyet talán még hólnap nyitott volna-meg a' felkelő Napnak 's a' reszkető harmat tsepnek, előre lopja-meg.

Amott a' szarkalábra ül egygy kis Pillangó, 's széllyel-terpezti tarka szárnyát. Bársony szín pettyek vagnak tiszta ezüstjénn 's arany prémje zölddé változik-el szárnyának széleinn. Igy ül ő tzifrán, 's tsínosgatja kis feje' ezüst szál tsombókját. Szép Lepke! nyomd-le a' virágot a' patakhoz, 's tsudáld

R s

szépségedet ; úgy hasonlítai fogsz a' szép Belindéhez , a' ki a' tükör előtt el-fe'ej-ti , hogy néki többnek kellene lenni , mint Lepkének . Nincs az ő ruhája olyan szép mint a' tiéd ; de szint' úgy nem gondolkozik mint te !

Mitsoda pajkosságot kezdetek ti , kis Zephyrusok ? Kergetözve hembelyegnek a' fűvön ; mint a' lafsá szél a' tó tsendes habjait , úgy keverik - öszve a' fufogó fűvet , a' kis tarka lakofok felrepülnek alóllok , 's le - néznek pufztulásokra . Most megint el - tsendefedtek a' pajkofok ! 's a' zöld fű 's a' virágok újra tsalják magok közzé .

De , ó bár el-rejthetném most magamat ! Fedezzetek - bé kedves virágok ! Amott menyen az ifjú Lifidór , arannyal tözött ruhába' ; sietve ballag-él a' Természet mellett a' paraszt fűvön és

danol. Hija'ba' mosolyog az ö rá, meg-
 vénültt Szépség ez Lidior előtt; Amá-
 lia Kis-afzonyhoz siet, kinél a' Nagy-
 világ játékra gyüi-eggyüvé; ott jobban
 fogja gazdag öltözete a' szemet gyö-
 nyörködtetni, mint a' piros esthajnal.
 Mint katzag majd rajtam, ha meg-látja,
 hogy én, távol a' Nagyvilágtól a' bo-
 garak közt a' fübe' letrengek! De, en-
 gedjen - meg Nagyságod ostobaságomnak
 hogy gazdag ruháját 's lépésit nem tsu-
 dálom; im' ezenn a' fü-szálann egygy bo-
 gár mász fel-felé, szárnya aranyos zöld,
 's gyönyörűen játsza a' szivárvány' tisz-
 ta színét. Engedjen - meg Nagyságod a'
 Természetnek, a' ki egygy bogaratskának
 fokkal pompásabb ruhát adott, mint
 Nagyságodnak a' leg - kényesebb Mester-
 ség adhat.

Ó be szép vagy te Természet, be
 szép vagy te, még parányi hímezésid.

benn is! Esméretlen az előtt a' leg-tisztább gyönyörűség, a' ki szépségidet henyélkedve nézi; a' kinek zabolátlan indulatok 's hamis gyönyörűségek által meg-rontott szíve nem fogadhatja-bé ezeket. Bódog az, a' kinek minden mardosáftól, minden kedvetlen gondolatoktól ment lelke szépségidet érzi! A' hol máfok ízetlen tsömörrel mennek-el, ott véghetetlen gyönyörűség mosolyog ö körülte. A' Természet az ö kedvéért szépíti magát, érzékenységei újabb-meg-újabb forrásira akadnak véghetetlenül a' gyönyörűségnek; minden ösvényenn, mellyenn mengyen, minden árnyékbann, a' hol múlat. Tiszta és kedves örömet tölt néki minden forrás, illatoz néki minden virág, zeng és suhog néki minden bokor. Nem ízetleníti-el semmi tsömör mindég új gyönyörűségit, mellyeket a' Természet' szépségei véghetetlen külömbséggel nyújta-

nak ; szépek azok , és véghetetlenül különbözőek leg-kisebb hímezésekben is , 's mindenik hasznos végre való , 's minden tekintetben jó és szép. Bóldog , ó bóldog az , a' ki ezekből a' ki-meríthetetlen kútfökből meríti ártatlan gyönyörüségét. Vidám az elméje mint a' leg-szebb tavaszi nap ; tiszta és tiszta az indulatja , mint azok a' Zephyrusok , mellyek virág - illatokkal repdesnek körülte.

AZ ÉN KIVÁNSÁGOM.

Ha merném egyetlen - egy kívánságom' bé-tellyesedését reményleni, (mert egyébbaránt az én kívánságom csak álom; fel-ébredek, 's nem tudom hogy álmodtam, hanemha másnak javíért kívántam volna valamit) ha merném, mondom, egyetlen - egy kívánságombé-tellyesedését reményleni: nem kívánnék bőséget, sem hogy Társaimonnan uralkodjak, sem hogy Nevemet távol fekvő Nemzetek hirdessék. Ó bár azt engedné nekem a' Végezés, hogy napjaim magános vidékben tsendesen 's másoktól elfelejtve folyhassanak-el, távol a' Város' lármájától, hol az Igaznak ki-kerülhetetlen török vagynak vetve; hol a' bevett szokás és rendtartások ezen eztelességeket nemesítenek; ó bár alacsony hajlékbann tölthetném-el életemet, egy kis falusi kertetskébenn, el-rejtve a' híresedés és irigy szem elől.

Agg dió-fák' báltja alatt állana magános házam 's ablakai előtt lengedező szellők, bíves árnyék 's nyugalom lakozna. Eggy kis udvart is főgnék-fel házam' békecséges ajtaja előtt, 's szőlővel béfutott ernyöm alól tizta forrást vonnék belé. Ott fürdene majd rutzám sárga fiaival; oda repülnének majd házam' zsúpozattjáról a' szelíd galambok is, 's kevélykedve sétálnának ragyogó nyakokkal a' zöldellő gyepenn; az alatt míg az uralkodáshoz szokott kakas kotkotsólo tyúkjaít fel 's ala' hordaná az udvaronn; eggyszerre repülnének akkor esmeretes szavamra ablakomhoz, 's hízelkedő kotyogással kérnének eledelt Uroktól.

A' madarak félelem nélkül lakoznának a' leveles gallyakonn házam mellett; nem esmérne soha változáít bátorságos szabadságok, 's szomzédcságosan szólla-

nának egyy ágról más ágra egymáshoz. Kis udvarom' egyyik szegletében állának gyékény köpüi méheimnek; az ö Respublikájok édes gyönyörüséggel múlattatja a' nézőket. Örömeft laknának ök nállam, ha igaz az, a' mit a' Majoros mond, hogy tsak ott szeretnek lakni, a' hol tsendeség és nyugalom folytatja a' gazdálkodáit. -- A' házam megett vólna tágas kertem, mellybenn az egyyügyü Mesterség baráttságos segítségére vólna a' Természet' kedves Phantáziáinak; de nem támadna-fel soha ellene, hogy el-nyomván, viffzás formákra faragja tsemetéit. Mogyoró bokor venné azt sövény gyanánt körül 's a' végébe' vad-szölő ernyök állnának; oda bújnék-el gyakorta a' Nap' meleg sugári elöl, 's onnan nézném az el-égett képi Kertész, mint álla tábláimat jó ízü zöldségnek. Néha ki is venném kezéből az ásót meg-kívánván a' munkát

töle, 's próbálgatnám magam' az alatt
 míg ő félre fordulva nevetné kevés erő-
 met; vagy a' fel-óldozódott tsemetéket
 kötném újra karójokhoz, 's együtt tisz-
 togatnánk a' rósa bokrokat, 's az el-
 szórtt szegfő' és lilium' tövét.

Túl a' kertemenn tiszta patak sza-
 ladná végig kövér füvet termő rétemet;
 onnan gyümölcösömbe folyna az óltvá-
 nyok' vékony törzsökei közzé, mellyet
 gondos kezem művelne. A' közepénn
 egy tónak gyűjteném öszve vizét, 's
 a' tó közepében egy kis ernyöt ül-
 tetnék. Hát ha még egy kis szőlös-
 kertem is volna gyümölcösöm mellett,
 meg egy kis tábla szántó földem - -
 irigyelhetném é a' leg-gazdagabb Király
 forsát?

De messze légyen hajlékom a' Do-
 rantes' nyári kastélyától. Teli van az

mindég Vendégekkel, hogy Ura megszünés nélkül tárfafságban leheffen. Önálló meg-tudhatni előre, ha indit é hadat Lajos? és, mit tfinálna Mopsz ha Angliának Királya volna? Meg-töltt palatzkok mellett veszik ítélet alá a' Tudományokat 's Tárfafságunk' fogyatkozásait, 's Királyi felség lebeg üres homlokokon. - - Távol légyen magános lakásom Orgontól! Messze földről gyül pintzéjébe a' bor; a' Természeti néki tsak azért szép, mert a' leg-ízesebb falatokat neveli; a' levegöbe' repdesnek azok, az erdök' süriijébe' bujkálnak, 's a' vízbe' úznak számára. Ott hagyja a' Vároft, hogy szabad futást engedhesfen bolondoskodásának. Mennyi alkalmatlanságot kell az embernek abba' az átkozott Városba' fzenyvedni, ott legkissebb motfzanáfomat is meg-tudhatja a' bolond Szomszéd. Böldogtalan! ne történnyen-meg rajtad soha az a' nagy sze-

rentsétlenség, hogy tsak egy nap' is magadba' maradj! mit tfinálnál únalmadba? talám borzasztó tekintetet vetne Lelked magára! De ne félj ettől: imé tajtékozva hozzák a' szegény ki-fárasztott lovak érdemes barátidat; káromkodva szállnak-le az ártatlan baromról. Oktalan lárma, vig feslettség 's zabolátlan pajkosság késéri őket az asztalhoz, 's mind addig kurjonganak, míg a' részegség ajúláfa ennek az útállatos scenának véget nem vét. - - Tölled még messzebb szikkadt Harpax! kinek küszöbét éhel-hóltt ebek őrzik, 's kezekből kapdofsák a' szegényeknek veréjtékes falatjokat. Szerentsétlen adóffaid az egész vidékenn nyögnek keménységed miatt. Ritkán sodródik füst kéményedenn széllyel-hánytt konyhádról, 's illő is hogy koplalj, midön öszve-kapartt gazdagságod a' szegények' nyúzásából gyült ennyire.

De hová ragad engem' az el-tüzes-
 fedett boffzankodás? Térjetek - vissza
 kedves képek, térjetek-vissza 's derít-
 sétek-fel elmémet! Vezessetek engemet sla-
 tsony hajlékomhoz. Az istenfélő jámbor
 Földművelő legyen az én szomszéd-
 dom, füstös kalyibájával. Szíves sege-
 delem 's barátságos tanács tész' majd jó
 szomszédokká bennünket, mert mi lehet
 édesebb, mint azt látni hogy szerette-
 tünk? mint jó-tétel által érdemleni-meg
 valakinek barátságát?

Midön azt, a' ki Városbann lakik
 fület öklöndező zajgás és lárma veri-fel
 almából; midön szomszédjának fala el-
 fogja a' fel-jövö Nap' kedves sugárit
 elölle, 's tömlöztzre vetett tekintete nem
 láthatja a' Hajnal' hasadását: engemet
 akkor a' Reggel' lafsú szellötskéji 's a'
 kedvesen tsevegö madarak ébresztenének-
 fel. Üressen hagynám ágyamat 's elibe

szaladnék a' fel-jövö Napnak a' hímes rétekre, vagy a' szomszéd halmokra, 's tetejekenn énekleném örvendezésimet. Mert mi tölt nagyobb örömet szívünkbe mint a' szép Természet, midön rendszer rendetlenséggel zavarja-öszve vég-hetetlen külömbségü szépségeit? Vakmerö Ember, hogy mered te a' Természetet szerentsétlen majmolású mesterség által ékesíteni? Építs bár Labyrinthust zöld falakból, 's ki-mérett messzeségre áfásd hegyesre nyirbáltt Taxusodat; útaid rostáltt fövenyböl légyenek, hogy a' dudva ne akadályozza lépésidet: én részemről a' természeti rétet választom, 's a' gazos ligetet. A' Harmoniának titkosabb törvényei szerént rendelte-el az ö külömbséget 's öszve-zavarásokat a' Természet, 's Lelkünk titkos örömmel érzi azt.

Be járnám az esméretlen helyeket is, a' labyrinthusát a' bokroóknak, a' patakok' útát vezztő partjainn. Gyakran álomra vonna ott a' fetét árnyék, vagy a' zuhogó víz-omlás, távol minden emberi nyomtól. Ó be gyönyörű az, midön messze minden tsattogástól, fulünk nem hall femmi egyéb lármat, tsak a' szakadó patakot, vagy a' dongó méhet, 's a' meg-zördültt gyík' fuhanását; vagy mikor a' fák zöld gallyai alatt fekvén, az árnyék 's a' nap-súgár meljemenn játszik; 's nyúgodalmamat femmi se szakasztja-félbe', tsak a' lassú szellő, melly a' levelet ölemről le-fújja, vagy a' kis szötske, midön el-tévedtt ugrással rá ül, körül nézi magát, 's rólla hittelen el-pattan.

Gyakran egész éjfélig járnék a' Hóld' tsendes világábann, mélj gondolatokba' merülve a' Világ' épülete felől,

az alatt midőn felettem számlálhatatlan Világok 's Napok ragyognának.

Néha a' Szántókhöz is el-mennék, mikor barázdát hányó ekéje mellett énekelnek; vagy az aratók' víg feregéhez, mikor mezei énekeket danolnak, 's hallgatnám víg meséjeket 's rendes tréfájokat. Ha pedig az Ősz áll-bé, 's a' fákat megtarkítja, a' szüretelők közzé mennék, a' víg lármával zengő szőlő-hegyekre. Ott nézném a' Legények' és Leányok' nevetéseket, midőn a' meg-értt fürtöket a' töröl tépik. Víg kiabálás alatt térnek az ősz' meg-fzedett kintisével vissza a' kunyhó felé, hol messzire el-hallik a' fájtó nyikor-gása. Már készen várja a' víg vatsora; hozzá ülnek 's hamar el-üzik az első éhséget, 's azt most a' paraszt öröm 's víg nevetés követi. A' szőlős-gazda újra megtölti boros kantsójokat 's unszolja a' vígafságra. Akkor el-kezd beszélni Gyur-

ka, hogy meffze járt, éppen a' Svábokig, 's olyan házakat látott, hogy nagyobbak voltak mint hálik a' Templom; meg hogy egy üveg hintót is látott, hat ló volt belé fogva, az egyik is többet ér mint a' Mólnaré, pedig annak négy öt faluba' fints mássa; meg hogy ott minden ember zöld süveget visel. Soká befzéli így, 's Jantsikönyökre támaszkodva egészen elfelejtette volna, hogy a' Szeretője mellette ül, ha egy ortza-tsípéffel nem hozta volna magához. - - Azután Miska fog hozzá, 's befzéli hogy egyszer a' Szomszédját a' lidértz meffze kergette, rá ült a' süvegére, 's egészen az eszterháig ment volna, de megátkozta magát. Akkor mindnyájan ki-mennek, 's vig tántzot indítanak a' hód-világban, mind addig, míg az éjféli álmra nem hajtja.

Mikor pedig a' kedvetlen esős idő, a' tél' hidege, vagy a' rekkenő nyár el-tiltana a' sétálástól, bé-zárkoznám kis kama-

rámba', 's a' leg-nemefebb tárfafsággal mű-
latnám magamat; azokkal a' nagy Lelkek-
kel, a' kik, Díszei az el-múltt Századok-
nak, böltsefségeket tanító könyvekbe ön-
tötték; tiszteletet érdemlő Tárfafság,
melly Lelkeinket eredeti méltóságára eme-
li! Eggyike az idegen Nemzetek' fzkáfit,
's a' Természetnek mészze-Tartományok-
bann lévő tsudáit esmérteti velem; a' má-
sika a' Természet' titkait fedezi, 's titkos
mühellyébe vezet; emez egész Nemzetek'
állapotját terjeszti elimbe, 's történeteit
beszéli, -- ditsőséget és gyalázatját az
Emberi Nemnek! Amaz Lelkünk' méltó-
ságát 's el-rendelt kötelefségeinket tenné
elibe vizsgáltságimnak, 's a' gyönyörü-
séggel tellyes Virtuust, Körüllöttem a'
Böltsei és Poétái állanának a' Régiségnek;
az ő útjok az egyenes út az igaz szépség-
re: de kevesen vannak a' kik azt válas-
szák, gyáva fejek el-szédül 's vissza-for-
ditja ezereuként a' hamis arany' és illatot

nem öntő virágok' újtára. Nevezzem é azt az eggynehányat? Te alkotó KLOPSTOCK! és te BODMER, a' ki BREITINGERrel a' Critica' szövétnekét ki nyújtottad, ellenébe azoknak az ál-világoknak, mellyek posványba 's homokos pufztaságra vezetnek! 's te is ó WIELAND! (Gyakran látogatja-meg Músád testvérét a' mély Böltsefséget, 's fent-járó matériákat hord titkos kamarájából, 's kedveltető Grátziákká formálja) Sokszor fog a' ti éneketek engemet szent öröme ragadni. -- Te is, te is feftegető KLEIST! kedves nékem a' te éneked, mint a' tiszta est-hajnal; el-tsendefedik akkor szívem, mint ez a' vidék a' hód' kedves világában. Meg te, ó GLEIM, ha vig indulatit éneked szívünknek, 's az ártatlan tréfc. -- De nevezzelek é mind benneteket, ti kevesek? Titeket nem esmerni gyalázat; késő Unokáink is tisztelettel fogják említeni Neveteiket.

Én is le-írnám gyakorta azokat az énekeket, mellyeket magános sétálásomban készítettem, a' fetét berkekbenn, vagy az omló patak mellett, vagy a' szőlő-ernyőbenn a' hóld' fényne alatt. Vagy Rézre metzetteimet venném elő, 's nézném mint követték a' Természetet a' nagy Mesterek, 's ollykor magam is követném példájokat, 's rámíra vontt vászonra teném-által gyönyörű Scenáit.

Gyakorta ajtóm' kopogása hagyatná vélem félbe' munkámat. Millyen volna akkor örömöm, ha meg-nyílásával Barátom repülne karjaim közzé. Néha midőn haza felé térnék sétálásomból, egyenként vagy feregefen jönnének elimbe. Eggyütt járnánk-bé akkor a' leg-szebb vidékeket, változtatott beszédek alatt, most ki-fakadt örömmel, majd tsendesebben, 's így múlna-el barátságos tréfálózás alatt hirtelen az idő. Az éhség adna ízt ételinknek, mellyet kertem nyújtana, a' tóm-é:

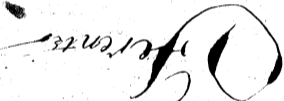
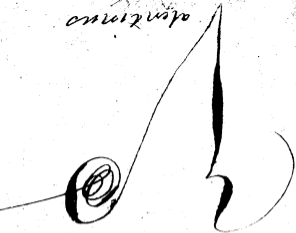
szárnyas marhám. A' szőlő - ernyőbenn találjuk haza-jövetelünkkel az asztalt terítve, vagy a' kerti nyaralóba'. Néha még estve is ott múltatnánk, mértéklett poharak mellett, nevetnénk, 's víg énekeket mondanánk, hanemha a' Fülemile bús éneke indítana szerelmes andalodásra.

De meddig, meddig álmodozom? - - Ah, régen kerget már téged' phantaziám, tégedet, haszontalan álom! haszontalan kivánság! Nem fogom én soha látni bételyfedéfed'. - - Soha se nyugszik - meg állapotunkkal szívünk. Szemeink idegen 's tollunk mellze lévő bódog vidékre vagy - nak mindég szegezve; de Labyrinthok zárják-el az útját; 's sohajtozásokra fakadunk 's el-felejtjük azt a' jót, azt a' bódogságot látni, melly mindenikünknek útjára hintetett. A' mi igaz bódogságunk a' Virtus. Az bölts, és bódog, a' ki önként 's zúgolódás nélkül tölti-bé azt a' helyet, mellyet az örök Építő-Mester, a'

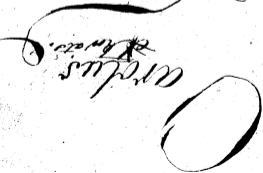
ki az Egésznek plánumát gondolja, néki rendelt. Úgy van, mennyei Virtus, te, csak te vagy a' mi boldogságunk; te hintesz örömet és meg-elégedéft akármelly helybenn légyünk, napjainkra! Kit fogok én majd akkor irigyelhetni, ha vezérféd, alatt meg-futom életem' pályáját? Örömmel halok - meg akkor, olly ditső Lelkektől sirattatva, kik engem' érted szerettek; tölletek siratva, Barátim! Majd ha el-mentek Sírom' balma mellett, szorítsátok - meg kezeteket, 's öleljétek - meg egymást. Itt nyugszik az ő Hamva, mondjátok; tiszta vólt szíve és egyenes, 's az Isten most törekedéseit véghetetlen boldogsággal jutalmazza - meg: de nem fokára a' mi tetemink is itt fognak nyugodni, 's együtt iffzuk véle az örök boldogságot. Te pedig, szeretetre - méltó Barátném! ha majd Sírom mellett elmegy, 's ha az integető gyöngy-virág és boglárka hívni fog dombomhoz, könny

fuffa-el szemedet: És ha meg-engedtetik
 a' meg-bóldogúltaknak, hogy azt a' vi-
 déket, a' hol lakoztak, 's azokat a' tsen-
 des árnyékokat, hol Lelkeknek el-ren-
 deltt foglalatosági felől elmélkedtek, el-
 járják, 's hátra-maradt kedvesekhez kö-
 zelítsenek: gyakran fog Lelkem körül-
 ted lebegni; 's gyakran midön szívedet
 nemes búslakodás lágyítja-el, 's bánatos
 mély érzésdbenn el-merülsz, gyenge fu-
 vallat fog érni ortzáidhoz. Lású borza-
 dás haffa-meg akkor Lelkedet!

aként írva

aként írva
aként írva

1	681
2	189
3	0.00
4	11
5	11
6	11
7	11
8	11
9	11
10	11
11	11
12	11
13	11
14	11
15	11
16	11
17	11
18	11
19	11
20	11
21	11
22	11
23	11
24	11
25	11
26	11
27	11
28	11
29	11
30	11
31	11
32	11
33	11
34	11
35	11
36	11
37	11
38	11
39	11
40	11
41	11
42	11
43	11
44	11
45	11
46	11
47	11
48	11
49	11
50	11

0.0

2/2
3

